

ROBERT ERSTEN

GUM AM

SUPRA
VETUIT
GLASSEI
A-VII-A

ARTHUR

Redactor: Felicia Irimia
Tehnoredactor: Roxana Ciobanu
Coperta: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ERSTEN, ROBERT

Cum am supraviețuit clasei a VIII-a /Robert Ersten. –
București: Editura Arthur, 2019
ISBN 978-606-788-558-3

82

© Editura Arthur, 2019, pentru prezenta ediție
Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial ART

Reparabile Tempus. Un sendviș cu probleme

Clara

Cum a apărut societatea noastră secretă? Păi, să vă povestesc. Totul s-a petrecut în penultima săptămână a vacanței de vară. Filip, Luca și cu mine îi așteptam pe Raul și pe Dora să iasă de la meditații. Deși în clase diferite, toți suntem colegi la Liceul Teoretic de pe Strada Plantelor. Stăteam pe o bancă în fața casei profesorului de mate și discutam cum ar putea cineva s-o placă pe Raluca, fata nou-venită pe care nu o băga nimeni în seamă. Luca îi imita comportamentul și astfel a reușit să atragă privirile tuturor oamenilor care-și petreceau după-amiaza plimbându-se. Toți îl iubeam pe Luca, era cel mai energic dintre noi și era întotdeauna în centrul atenției. Ne scotea mereu din toate belelele și știam că putem să ne bazăm pe el. Filip, pe de altă parte, avea un suflet mare. Nu doar că ne încuraja când nu mai aveam speranțe, dar ne și avertiza că toate prostiile pe care voiam să le facem aveau anumite consecințe. Să nu mai spun că era mereu îndrăgostit... Cum vedea o fată mai frumoasă începea să-i zboare sufletul în toate direcțiile. Ce-i drept, câteodată nu zbură tocmai lin, se mai izbea de diverse ziduri, dar măcar iubea din inimă.

— Uite-l și pe piticul de frati-miu! Ce-ai făcut? Ai învățat și tu cât e $1 + 1$? am zis când am dat ochii cu Raul.

— Lasă-mă, Clara, peste un an am examenul și, cu toate olimpiadele mele, parca nu mai știu nimic. Doamne, nu merit și eu o viață liniștită? Ce-mi trebuie mie teoremele unor bătrâni care se plictiseau în tinerețe?

— Eu m-am descurcat foarte bine la meditația asta! De-abia aștept să dau examenul! i-a tăiat-o Dora, entuziasmată.

Era una dintre cele mai deștepte fete din clasă și, pe deasupra, era și frumoasă. Mai mult, cânta și la pian. Noroc că, de felul meu, nu sunt invidioasă.

Deodată l-am văzut pe Raul ducându-și mâna la stomac.

— Au! a scâncit el. Ceva nu e-n regulă.

— Ai mâncat ceva stricat sau ce? râse Luca.

În mai puțin de juma de ceas am ajuns la urgențe. Ca soră mai mare, am dat eu alarma și proful de mate a sunat repede la 112. Cum în salvare nu era loc, am chemat Uberul, ca să fim mai în siguranță. Raul a fost preluat rapid de-un medic, iar nouă ni s-a spus să rămânem afară... În liniște...

Așteptam deja de juma de ceas, Filip își rodea unghiile, iar Luca tasta de zor pe telefon.

— Medicii ăștia sunt absolut geniali! Salvează oameni după oameni și zâmbesc continuu! m-am pomenit vorbind.

— Normal că zâmbesc, ei au dat de mult Capacitatea! punctă Filip.

Dar n-a zis bine asta, că a apărut Raul însoțit de o asistentă. Din fericire nu era apendicită, cum se temuseră la început, mai curând era vorba de o indigestie. Dar i-au dat niște calmante și-acum putea fi dus acasă.

— Ce mult mă bucur, frate! am exclamat, luându-l pe după umeri. Ce ți-a mai zis doctorul?

— Să nu mai mănânc pe nemestecate! N-o să mai fac, doare ca naiba.

— Uitați, mi-a venit atunci marea idee, cred că ar trebui să strângem rândurile. Să nu râdeți! Știu, da, că suntem cam mari, dar de ce să nu formăm o societate secretă? Așa, un pic ironic. Pricepeți voi, ca-n filme; adică să salvăm oameni, chestii de-astea. Cum fac doctorii ăștia.

— Despre ce vorbești, Clara? sări Dora. Noi și Illuminati, ha, ha, ha...

— Râzi tu, râzi, Harap-Alb, dar „Fugit irreparabile tempus“, zicea Vergiliu. Am citit pe undeva versul ăsta și mi-a plăcut. E cu timpul care se scurge fără întoarcere... E cazul să facem și noi ceva demn, să ajutăm și noi cumva, să...

E drept că eu una îmi doream de mult să formăm un grup. De când eram mici și ne jucam de-a detectivii. Întotdeauna reușeam să ne salvăm victimele de cei mai periculoși infractori. I-am privit pe toți, pe rând, întâi pe Filip, care era cel mai înalt, apoi pe Luca – se juca acum cu fermoarul hanoracului –, apoi pe Dora și pe Raul care-și zâmbeau continuu.

— Reparabile Tempus! E un nume bun, a zis Filip. De ce nu? Eu marșez. Și-o să salvăm lumea.

— Care lume, frate? a început să râdă Luca. Mai bine să rezolvăm ce nu merge în școala noastră...

Și-așa, de la un sendviș înghițit pe fugă de Raul, a început totul.

Prima zi de școală.
Ce caută Vlăsceanu aici?

Dora

Gata vacanța, suntem din nou în curtea liceului nostru iubit. O bucurie! Și-un mega-sirop. Flori peste tot, zâmbete dulci, de parcă toți am fi legați cu o ață, adică prieteni la cataramă. De-aia îmi plac mie ceasurile astea de dinainte de-a intra în clasă, pacea universală e pogo-râtă pe pământ! Colegele vor să pară mai mari și mai interesante, și-au pus fuste scurte și mai toate și-au dat și cu puțin ruj. Metamorfoza n-o să țină mult, că de mâine începe treaba și regulamentul-i regulament, se execută, nu se discută. Și-apoi cine o să mai aibă timp de placă, bucle și alte alea? Dacă nu ne vedem de treabă, ni s-a spus de sute de ori până acum, nu mai pupăm un liceu mai acătării.

— Germană, română, matematică!... Ai înțeles? Trebuie să înveți pe de rost caietul!

De câte ori n-am auzit asta. Cu varianta: „Nu treci examenul?! Muritor de foame ajungi.“ Plus, preferata mea: „Ce Vianu? Ce Lazăr? Dacă nu scoți peste nouă, o să ajungi într-o clasă de retardați. Și dacă începi liceul așa, sigur îți ratezi toate șansele. Te îneci încetîșor, nu te mai scoate nimeni la mal.“

E drept că noi, cei din clasa de germană, suntem un pic mai vitregiți ca restul: dăm Evaluarea Națională

din trei materii, nu din două. Dacă până acum a mai fost cum a mai fost, în ultimul an de gimnaziu trebuie rezistență. Noroc că ne-am făcut societatea secretă, o să mai spargă puțin monotonia. Dacă nu moare din fașă, că nu se știe niciodată. Ne cunoaștem noi din clasa întâi – nu e și cazul lui Raul, el a intrat în grupul nostru ceva mai târziu –, suntem aproape vecini de cartier – cu Filip chiar vin cu același autobuz la școală –, dar nu înseamnă că vom și face ceva cu organizația asta. Clara-Filip-Luca-Raul și eu, Dora, suntem cei cinci care-au speriat vestul; sau măcar liceul. Deși, dacă mă gândesc bine, n-am prea intrat în încurcături. Dar uite-l pe Filip, ce stângaci ține trandafirul ăla! Iar l-a obligat maică-sa să ia o floare pentru doamna dirigintă, că așa-i politicoș. Mie îmi place să dau buchete, nu și lui. Sunt sigură că, dacă ar putea, l-ar arunca la primul coș de gunoi. Ce haios e cum își ia inima-n dinți și se duce ținută spre diriga. Toc, toc, îl pupă pe obraz, cred că-i displace tare asta. Abia după ce scapă de floare se simte în largul lui și se uită-n jur. Mă vede și zâmbește larg. Mamă, ce mare s-a făcut! Are peste un metru optzeci...

— Hei, Dora, cum merge treaba? mi-a zis după ce-a ocolit în fugă grupurile tot mai compacte, de fete și băieți de toate vârstele, de la prichindei cu aparate dentare și fete gen zână, până la băieți de-ăia, de-a douășpea, ba cu un cercel în ureche, ba cu brățări Untold, din așa.

Păi cum să meargă? Așteptam și eu acolo, lângă tuia cea mai înaltă de la marginea curții, să înceapă festivitatea.

— Arăți super! mi-a zis, uitându-se-n altă parte.

Nu că ar fi crezut asta. Deh, chestie de uzanțe sociale.

— Hai să-ți spun ce mi-am comandat pe Okazii... Un computer de-ăla vechi, din 1986...

Și mi-a zis toate datele tehnice, programele de operare, minunile pe care le poate face, ba mi l-a arătat și pe telefon după ce l-a descoperit pe Google. Apoi a apărut Clara, ne-a făcut doar cu mâna, căci s-a oprit la clasa ei. Știu că avea emoții, în prima zi de liceu își cunoștea colegii, mai rămăsese doar câțiva din fosta clasă. Raul, fratele ei, în schimb, a venit țintă spre noi, deși ardea de nerăbdare să vadă dacă nu cumva au vreun coleg nou. Aștepta în fiecare an momentul ăsta și, de fiecare dată, era la fel de decepționat. La ăștia cu germană nu vine nimeni, de unde să vină?! Doar dacă li se mută părinții din Brașov, Cluj sau Sibiu la București. Mergi înainte cu ăia cu care-ai apucat. Nu că nu s-ar fi simțit în regulă în clasa lui, ba chiar avea amici berechet. Căci Raul, și asta era marea lui calitate, intra în vorbă cu oricine, n-avea nicio problemă să se simtă în largul lui și lângă totilara școlii, dar și lângă pițipoanca cea mai piți, una de-a zecea. Așa era el. Omul-lipici, ha, ha. Dar ce-i asta? Am făcut deodată ochii cât cepele. Din cauza șocului, nici nu l-am reperat pe Luca, ajuns și el cu două minute înainte de festivitate. Ușa profesorilor s-a deschis larg, lăsând să se vadă o figură familiară. Ăăă! Poooftim? Credeam că am scăpat acum trei ani!!! Doamne!!!

— Doamna Vlăsceanu?! a exclamat Filip, de parcă ar fi văzut un extraterestru. Ce caută Vlăsceanu aici?

Spaime vechi și noi. Ce-o să urmeze?

Filip

E cumva o glumă proastă? Ce căuta aici Vlăsceanu? N-am mai putut fi atent la nimic, nici la discursuri, nici la colegi, nici la soarele care ardea rău. După trei ani, Vlăsceanu apărea din nou acolo, în fața noastră, ca o stafie gata să se umfle și să ne înghită pe toți. Sau ca un monstru din jocurile mele, de-ăla, gen schelet, care te fixează, îți propune un târg, să vă împăcați chipurile, dar dacă faci tâmpenia să accepți e vai de pielea ta: te omoară dintr-o singură mișcare.

Nu mi-a venit să cred când am văzut-o pe Vlăsceanu printre profesori în curtea școlii. Poate venise în vizită, mi-a trecut prin cap o clipă. Sau poate e doar cineva care seamănă cu ea... Dar nu, nici vorbă, pe profesoara asta care ne-a chinuit cinci ani n-aș putea-o uita nici-odată. Și, ca dezastrul să fie complet, directoarea ne-a și prezentat-o ca fiind profesoara noastră de germană. O veste mai proastă nici că se putea, eram convins că viața mea avea să devină un coșmar. Era la fel de teribilă cum o țineam minte. Zâmbetul acela fals, foarte larg, privirea ei în care s-ar putea spune că vezi infernul... Ne-a măsurat cu ochii ăia înguști, ca de reptilă ce stă la pândă, dar veseli și cumva mirați: Ce mari ne făcuserăm! Și ce nemaipomenit arătam! Ia uite-o pe Dora, încă

mai cânta la pian?! Câtă ipocrizie. Pe fata asta o ura de moarte... N-am mai putut să mă concentrez deloc, pentru că mi-am adus aminte de prima săptămână din clasa a doua. N-am mai trăit niciodată așa ceva, pe cuvântul meu. Dar înainte să vă zic ce s-a întâmplat, fac o paranteză și completez amintirea cu al doilea lucru memorabil al acelei zile: m-a învățat Dora cum să alerg...

De mic, deși nu mă afecta foarte tare pe-atunci, n-am fost as când venea vorba de mișcare, ca să spun așa. Mi-era foarte greu să alerg și să fac orice implica efort fizic. Ei bine, în ziua cu incidentul Vlăsceanu, în pauza mare, colegii mei se jucau de-a prinselea. Și-oi fi fost eu mai bondoc, dar tare-mi plăcea și mie fugăreala prin curte. Prin urmare, m-am apropiat de grupul vesel și-am întrebat dacă pot și eu să joc.

— Alergi prea încet! mi-au tăiat-o ei.

Doamne, de ce? Ce le făcusem? Cu ce-i afecta pe ei dacă mă jucam un pic? Ce dacă fugeam încet? Am fost foarte trist. Mereu am fost afectat de ce spuneau ceilalți. Mai mult sau mai puțin. Atunci aveau dreptate. Chiar alergam încet.

M-am dus lângă tuia cea mare și m-am ghemuit, cu spatele la gard. Ce amărât eram! Și-atunci s-a petrecut ceva de necrezut, a apărut fetița aia din banca a doua, cea care nu-mi aduc aminte să fi schimbat mai mult de două vorbe cu mine în toată clasa întâi, cu părul ei lung și arămiu împletit în două codițe și cu fața zâmbitoare.

— De ce ești trist? mi-a zis și s-a uitat la mine cu niște ochi uriași.

I-am povestit dintr-o răsuflare tot ce se întâmplase. M-a ascultat seriosă, apoi – cât de bine-mi amintesc! –

mi-a spus că nu e important să fac pași mari, ci pași cât mai mulți, cât mai rapid. N-o să uit asta niciodată. Pași mulți, rapizi, și se rezolvă tot greul din viață. Trepte mici, suite-n viteză, nu trepte uriașe.

Din păcate, ziua nu s-a terminat aici, căci tocmai când să plecăm spre casă, am avut parte de prima mare umilință din viața mea. Am mers la baie, ca să mă spăl pe față, și-a apărut și cel mai bun prieten al meu de pe atunci, Mihai. Cum face orice copil când se plictisește, l-am stropit cu apă. Picăturile săreau reci, ca niște puncte de lumină. Poate-am ridicat glasul, poate s-a auzit până spre cancelarie, cert e că, din senin, ușa s-a trântit de perete. Și-n cadrul ei, cu o falcă-n cer și cu una-n pământ, s-a ivit Vlăsceanu. Am incremenit amândoi, n-o să uit fața îngrozită a lui Mihai și nici tremurul brusc care m-a cuprins. M-a înhățat de cap și, de parcă aș fi fost o păpușă grea, m-a trântit pe jos. Apoi m-a apucat de guler, fiindcă totul ținuse prea puțin, și m-a vârat cu capul sub robinet. A dat drumul la apa înghețată și nu s-a oprit decât când am început să mă zbat, căci mă înecam, nu mai puteam respira. Dar cel mai cumplit era că nu pricepeam nimic din ce tocmai mi se întâmplase, mi-au trebuit câteva minute până să-mi dau seama că fusesem „pedepsit” de-un profesor din școală. Am rămas țeapăn în curte până m-a luat mama, rulam continuu în cap întâmplarea, mă luptam să nu dau drumul lacrimilor. Abia când am ajuns în mașină, am izbucnit în plâns. Noaptea aceea nu am putut dormi. Apoi m-am îmbolnăvit de pneumonie și am lipsit două săptămâni.

Mult timp după aceea, imaginea acestei întâmplări a rămas arsă în ochii mei, la fel ca lumina bruscă a unui

bec foarte puternic. Azi nu prea mă mai afectează, dar cel puțin jumătate de an mi-a fost frică să mai merg la școală.

Și-acum, de necrezut, Vlăsceanu avea să ne fie iar profesoară. Ce-o să urmeze?

Misiunea Reparabile Tempus. Câteva idei

Luca

Poate-am părut cam insensibil până acum, dar sunt câteva lucruri de care-mi pasă: natura, peisajele minunate cu ceruri roz și portocalii, zilele ploioase, când apa bate în geam și fulgerele taie bolta. Stai! Mă îngrijorează și că Polul Sud și Polul Nord se dezgheață ușor, ușor! Ce-o să se întâmple cu pinguinii și cu urșii polari? Toate aceste animale vor rămâne fără casă, fără locuri în care să se poată cuibări! Vor ajunge, ca-n desenele animate, pe jumătate de metru pătrat de gheață. Pe când noi stăm acasă, la căldurică, și ne uităm la televizor cum toate aceste părți ale lumii se destramă. Nimeni nu-și deschide cu adevărat ochii pentru a vedea ce facem noi cu pământul, cum îl deteriorăm fără milă. Toți ne plângem, dar nu propunem nimic pentru a împiedica asta... Ironia sorții e că și eu sunt la fel, nu-mi pasă cine știe ce de catastrofele globale. Sunt lucruri mult mai importante la care să te gândești, cum ar fi examenul ăsta nenorocit! Dă peste amărății de-a opta fără să-i menajeze câtuși de puțin! Poate mai vrem și noi să ieșim pe afară la un Tedi sau să exagerăm cu dulciuri și snackuri pline de chimicale, fără să ne mai atragă părinții atenția că sunt nesănătoase și că ne fac rău. Dar nu, noi trebuie să stăm în casă să învățăm, să mergem la meditații, să

știm formule și definiții literare. Nu mai am niciun pic de timp liber. Dimineața când mă trezesc, meditații, când îmi pun cerealele cu lapte, meditații, seara, când ajung acasă, meditații, visez meditații. Și la școală, în pauze, ia ghiciți? Meditații! A, stați! Și asta nu este cea mai rea situație! Sunt în camera mea și-n toată casa miroase a friptură bine rumenită, iar eu, desigur, salivez de poftă! Aștept ce-aștept și aud clinchetul cuptorului care anunță terminarea mâncării. În secunda aceea mama mă strigă de jos:

— Luca!

— Da, mama, vin!

Mă ridic de pe scaun cu gândul la delicioasa friptură cu sos dulce și dau să ies pe ușă.

— Salută și tu, nu vezi c-a ajuns profesoara de matematică?! aud ca prin vis.

Încremenesc pe hol și vocea din capul meu tot repetă ce mi-a zis mama. Deci nu friptură, ci meditații? Deci... Vă dați seama cum am ajuns să fac matematică, făcând abstracție de cifre și teoreme, căci nu auzeam decât maxilarele părinților mei mestecând cu poftă.

Noaptea cred că e singurul moment în care trăiesc și eu, dar asta ține exact 6 minute și 43 de secunde, interval în care, înainte să adorm, mă gândesc la ale mele. Deunăzi mă uitam pe pereți, când deodată a început să-mi sune telefonul. Era Dora și, ca poză de contact, își pusese un urs panda ce ronțăia liniștit o fâșie de bambus. Și-atunci mi-am dat seama... Urșii panda! Evrica! Asta putem salva noi, cei din Reparabile Tempus. Urșiiăștia sunt pe cale de dispariție și, când nu va mai exista niciun exemplar, Dora va fi distrusă! Mi-o și imaginez:

— Nu mai sunt urși panda! E o catastrofă! De ce nu sunteți agitați? Aceste creaturi minunate aveau avantajul că erau reale. Iar acum, groaznic, au devenit exact ca unicornii, i-r-e-a-l-i! Nu se poate așa ceva!

Concluzia este că trebuie să salvăm urșii panda, dar cum să o facem? O petiție, ceva... Putem scrie în engleză, germană, ba chiar și-n franceză la tot felul de organizații internaționale. Și, când compuneam deja în minte textul, mi-a venit, ca un trăsnet, ideea: ce pinguini, urși, foci sau orice altceva? Trebuie să facem un plan ca să scăpăm o dată pentru totdeauna de... Vlăsceanu. Trebuie să ne salvăm pe noi! Nu vreau să mă mai pună niciodată să stau atârnat de balustradă până mi se rup brațele, așa, ca pe vremuri.

Tocmai atunci mi-au căzut ochii pe ecranul telefonului de pe noptieră. Am apăsat pe buton și, când am văzut cât este ceasul, aproape că am căzut din pat. Depășisem limita de 6 minute și 43 de secunde cu 17 secunde! Gata! Trebuie să mă culc, mâine la micul dejun am... meditații.

Un pic despre Clara. Pe cușca leilor

Raul

Soră-mea, Clara, e o fată pe cinste, chiar dacă uneori mă calcă pe bătăture. Hai să vă zic ce-am pățit odată când eram mai mic și ne-am dus la zoo!

Era o zi însorită, parcă tot orașul năvălise să vadă animale. Inclusiv mama, nici ea n-a avut o idee mai bună pentru o ieșire cu noi, copiii. Ziua a început prost, căci soră-mea se dădea mare, ceea ce mă scotea din minți, desigur.

— Îmi iau telefonul la mine! a anunțat Clara înțepată. Vreau să immortalizez fluturi. Am un proiect la botanică despre speciile de fluturi, iar eu vreau să fotografiez *pe viu* Fluturile 88.

— Da' ce, ai fotografiat deja 87 de fluturi și tot nu-ți ajung? am ripostat.

De la o vreme, Clara avea tot felul de mofturi care mă scoteau din minți.

— Mă uimește lipsa ta de imaginație! Fluturile 88, sau *Diaethria neglecta*, este o specie de fluture din Brazilia! a zis cu vocea aceea care se traduce prin „Sunt deșteaptă, nu ca tine“.

— Acum înțeleg de ce ai atâția fluturi în cap, i-am strecurat printre dinți și-am șters-o ca să nu-i aud replica acidă.

Mama alerga după tot felul de lucruri pe care să le luăm cu noi, de parcă plecam în safari vreo câteva zile (de la termos, sendvișuri, pălării, cremă de soare, până la umbreluțe, șepci etc.). Le-a azvârlit claie peste grămadă-n mașină și-am pornit.

La zoo, puhoi de lume. De la bebeluși, care sigur urmau să fie impresionați de girafele uriașe, până la îndrăgostiți care se țineau magnetizați de mână și priveau visători familiile de pinguini. După ce-am stat la o coadă nesfârșită pentru bilete, intrarea în zona vizitatorilor a fost o adevărată ușurare. Peste tot parcul se revărsa o muzică (prea) veselă.

— Oooo! Mi-am uitat în mașină ochelarii de soare! exclamă soră-mea fix după ce-am intrat la zoo.

— Eu nu mă mai întorc! am parat îmbufnat. Ochelarii de soare sunt un moft, trage-ți șapca pe față!

— Ești un... nerecunoscător. Un...

— OK. Nu vă certați. Ne oprim undeva la umbră și mă duc eu să-i aduc.

Ne-am adăpostit lângă zidul unei clădiri pe care scria „Delfinariu” și mama a plecat după ochelarii „prințesei”.

— De ce-am venit tocmai astăzi la zoo?! am început să bombăn nemulțumit. Nu mai suntem de doi ani niciunul.

— Poate pentru că locul tău este aici, gândacule! Sigur au o grădină și pentru gândaci!

N-am apucat să-i dau replica, și am văzut cu uimire cum soră-mea se luminează la față.

— Aaaa! Ce noroc, suntem chiar lângă rezervația de fluturi tropicali. Rămâi aici! Eu mă duc să-mi caut fluturii!

Până să pot spune ceva, Clara a dispărut, lăsându-mă la adăpostul zidului. Undeva, în fundal, se auzeau ovațiile unui public entuziasmat. Vreun spectacol, probabil. Dar, deodată, un vuiet ca un val uriaș s-a auzit venind spre mine. Am înțeles instantaneu că trebuie să fac ceva, mă simțeam încolțit de pericole. Brusc, poarta lângă care stăteam s-a deschis și-au năvălit o mulțime de oameni, împingându-mă, răsucindu-mă, îmbrâncindu-mă. Am încercat să mă feresc, să mă adăpostesc undeva, dar mi-am dat seama că am ajuns într-un loc pe care nu-l recunoșteam (între zona crocodililor și șerpilor veninoși). Oare din dreapta am venit? Sau poate din spate? Nu știam unde mă aflam. Clara era cu fluturii ei (cine știe unde), nu aveam telefon, iar mama probabil mă căuta cu disperare prin imensul parc.

Tocmai încercam să-mi liniștesc bătăile inimii, când muzica cea veselă s-a oprit și-am auzit la megafon ca în aeroport: „S-a pierdut un copil de nouă ani, cu ochii căprui, părul blond, cu o cămașă albastră și o șapcă portocalie. Răspunde la numele Raul“.

Ca să răspund la numele ăsta trebuie să mă și cheme cineva. Oamenii treceau pe lângă mine și nu le păsa nici de șapca mea portocalie, nici de cămașa mea albastră. Încercam să le atrag atenția fixându-i obraznic cu privirea, dar nimeni nu mă băga în seamă. Disperarea mi-a dat ideea: trebuia să fac ceva ilegal ca să fiu văzut și, apoi, salvat. Așa că m-am uitat în stânga și-n dreapta și, la câțiva pași de mine, am descoperit cel mai periculos habitat: al leilor. Mi-am făcut curaj și m-am cățărat ca o maimuță pe gard. Imediat a apărut un paznic, iar lumea din jur a început să strige: „Dă-te jos, copile!“

Nici acum nu-și dădeau seama că eu eram nimeni altul decât Raul, cel căutat cu disperare.

Când gardianul a vrut să mă înhațe de bretelele pantalonilor, vocea Clarei, care nu mai părea atât de nesuferită, s-a auzit în apărarea mea:

— Lăsați-l, e fratele meu, Raul! Îl iau eu.

Paznicul s-a uitat cu neîncredere când la unul, când la altul. A simțit imediat că poate scăpa de-o problemă, așa că de ce să insiste să-și facă griji? Nu doar că m-am îndemnat să cobor, ci mi-a și dat o mână de ajutor. Din fericire, leii înfulecau la vreo câțiva metri depărtare o halcă de carne însângerată, așa că nu-mi dăduseră nicio importanță. Dar dacă mă prindeau de conversații, ceva? Ce dacă nu puteau sări peste șanțul acela adânc săpat imediat lângă gratii? De la cât se plectiseau acolo, în țarc, poate învățaseră să se cațare pe garduri. Deși mi se făcuse deodată frică, m-am dat viteaz în continuare și m-am dus țintă spre Clara. Voiam să-i zic, pentru a nu știu câta oară, că-i o scorpie. Numai că ea, să vezi și să nu crezi, m-a luat pur și simplu-n brațe. Era să mă sufoce cu îmbrățișatul, deși era doar cu doi ani mai mare decât mine.

— Iartă-mă, Raul, a fost vina mea! a început să zică. Trebuia să rămân cu tine. Totuși, de ce te-ai cățarat tocmai pe gardul leilor?!

— Pentru că sunt foarte periculoși, desigur. Dar nu-s prost, m-am asigurat că unii mâncau, iar alții dormeau duși, la umbră. Unde este mama?

— La grădina cu gândaci. Cred că te caută acolo.

După care am izbucnit amândoi în râs. Așa suntem dintotdeauna. Supărarea între noi nu rezistă: este ca o încălcare a legilor Universului.

Examenofobia. Ghid de supraviețuire

Dora

Dacă vreți să treceți cu bine de examenul de-a opta, ați putea să vă imaginați că timpul este făcut din piese de LEGO și-l puteți dezasambla și aranja în cel mai trăs-nit mod posibil. Puteți și să vă prefaceți că locuiți singuri într-un bec ars, pe care l-ați amenajat ca pe un mic cămin: de sârmulița carbonizată ați agățat un hamac, ca să vă legănați confortabil, iar undeva, într-un colț, ați îngră-mădit o măsuță de lemn și un scaun. Supraviețuiți doar din lapte cu cereale și ocazional lasagna. Prin sticla be-cului se văd norii, poate pentru că becul este plutitor sau doar camera în care se află are un tapet cu nori pe toți pereții. Acum, nu sunt foarte sigură că acest bec vă va asigura protecție maximă împotriva examenului, dar rămâne de văzut. În timp ce unii dintre voi bricolează la becul-fortăreață-protector-de-examen-și-furnizor-de-ce-reale-cu-lapte, am să vă spun adevăratele tehnici de supraviețuire în clasa a opta. Mai exact, vă propun un ghid, *Examenofobia*, făcut chiar de o războinică determi-nată să-și învingă frica. Acest ghid cuprinde cinci pași și, nu vreau să mă laud, dar după ce o să-mi treacă lenea și-l voi scrie pe hârtie, va fi cel mai util, popular și cunoscut ghid din toată lumea. Așa că vă garantez că veți trece

peste examen cu brio și, dacă nu, înseamnă că ați citit ghidul de la coadă la cap. Așadar, hai să începem.

1. Macazul de bătaie

Cu toții avem părinți care pot fi destul de aspri uneori, iar unii profesori sunt înspăimântători. Așa se naște frica de școală. Mâna sus cine a fost avertizat de către ai săi că, dacă nu ia notă mare la examen, telefonul, televizorul, *Game boy*-ul, pisica, vecinii, bunica și frigiderul vor fi confiscate. Sunt sigură că toată planeta are acum ambele mâini ridicate și astronauții cred că le facem semne misterioase. Despre asta vorbesc în pasul întâi al ghidului. Frica de examen trebuie transformată în determinare. Modul de supraviețuire trebuie transformat în mod de înfruntare. Piloții știu mereu când să vireze la dreapta sau la stânga, ca să ajungă la destinație. Dar nu ocolesc jumătate de Africa, doar ca să scape de un norișor bleg. Iar atunci când sunt turbulențe, toți pasagerii trebuie să-și pună centurile de siguranță.

2. Eschimosul singuratic

Îmi pare nespus de rău că trebuie să spun următoarele: mai puțină distracție și mai puțină socializare. Eu încă m-am blocat la primul pas, dar sunt sută la sută sigură că așa trebuie făcut. Imaginați-vă că sunteți la Polul Nord și sunteți un eschimos. Locuiți într-un iglu cu un pui de urs polar căruia i-ați desenat cu un marker negru în jurul ochilor niște pete ca să arate ca un panda. Sunteți singuri-singurei. Nu există nicio distragere. Așa trebuie să fie și clasa a opta. Dacă vă simțiți

prea singuri, cumpărați-vă un panda de pluș să vă țină companie.

3. *Suita uitărilor*

Mai țineți minte când vă pisălogea mama voastră să vă culcați devreme, să mâncați tot din farfurie și să vă îmbrăcați cu bluză pe sub tricou și fular de lână? Nu credeam că voi zice vreodată asta, dar mamele au dreptate. Nu degeaba li se spune că seamănă cu natura: sunt minunate, ne asigură de toate, dar atunci când se enervează se produc catastrofe la nivel planetar. Revenind la ghidul meu, regulile mamelor trebuie respectate. Somnul ajută la memorie, mâncarea ne dă energie, iar fularul de lână alungă toți oamenii din jurul tău, ca să poți să respecti pasul 2.

4. *Samuraiul cu carnet de note*

Presupun că acesta este pasul cel mai important. Nu o să scriu foarte mult la el. Trebuie să învățați conștiincios și să aveți grijă la profesorii care au dependență de dat note proaste. Păziți-vă carnetul de note, așa cum își păzește un samurai templul.

5. *Arme de scriere în masă*

La propriu. Când vine momentul final și sunteți în fața subiectului de examen, scoateți-vă toate armele posibile pentru a-l învinge. Stiloul norocos, creionul norocos, radiera găsită pe jos în curtea școlii, norocoasă și ea, adică tot ce vă trebuie. Nu vă panicați, gândiți-vă la ghidul pe care l-ați urmat ca să ajungeți acolo, în fața

examenului. După ce predați foaia, ieșiți în liniște din sală, iar odată ajunși în curtea centrului de examinare, puteți urla din toți plămânii de fericire, nu vă va certa nimeni.

Eu, Dora, în calitate de elevă în clasa a opta și autor al acestui ghid, vă garantez că rezultatele vor fi bune, iar părinții nu vor avea nimic de comentat. Momentan ar trebui să mă dau jos din pat și să mă pun pe treabă, că deja o aud pe mama cum își lasă furtunile să se reverse asupra mea.

Pedepsele lui Vlăsceanu. Un desen

Filip

Ghinionul meu e că o cunosc pe profesoara asta încă din clasa întâi. La început n-am știut ce să cred despre ea, părea perfect normală. O doamnă de vreun metru șaizeci și ceva, cu păr blond și scurt, cam grasă și cu o voce destul de groasă.

Am mers la școala de vară ca să pot intra în clasa asta specială, căci trebuia să fie limpede că-s bine pregătit la germană. Orele erau destul de lejere, participam la multe activități și jocuri în aer liber. Noi, desigur, o aveam pe doamna Vlăsceanu ca profesoară.

Cea dintâi amintire a mea cu ea e din prima zi, când tata m-a dus la școală și ne-a făcut cunoștință.

— Filip, dânsa este doamna Vlăsceanu, ea îți va fi profesoară. Sper să vă înțelegeți pe parcursul acestui an.

— Cum să nu, cred că ne-am și împrietenit deja, nu-i așa, Filip?

Am dat din cap aprobator, mi s-a părut de treabă, eram convins că voi avea un an minunat. Însă m-am înșelat... În următoarele trei zile mi-am dat seama cu adevărat cine era ea de fapt.

Îmi aduc aminte, de parcă s-ar fi petrecut ieri, cum ne citea o poveste, una cu șoareci și vrăjitoare. Colega mea de bancă pe atunci era Dora. Cât dura lectura, Dora

desena, așa se concentra ea mai bine. Tocmai desena o lebădă superbă, respectând tot ce ținea de anatomia acesteia. La un moment dat, s-a întors către Ilinca, altă colegă, să-i ceară un creion colorat. Vlăsceanu s-a oprit din citit și-a sfredelit-o pe Dora cu privirea. Aceasta și-a dat seama că ceva nu era în regulă când a înțeles că nu mai era o voce pe fundal care să povestească. Dora s-a oprit din vorbit și s-a uitat către Vlăsceanu care se apropia de ea cu pași grei și cu ochi distrugători. Sângele i-a înghețat în vene, avea fața albă, tot mai albă. Inima a început să-mi bată rapid. Ce-avea să-i facă?!

Ajunsă lângă ea, Vlăsceanu a început să urle. M-am făcut mic de tot, dacă-i cășuna și pe mine?

— Nerușinato! Cum îți permiți să vorbești în ora mea? Eu vă citesc aici ceva și tu te-apuci să vorbești aiurea?! Nesimțito, n-ai pic de rușine!

— Am vrut doar să... a îngăimat Dora îngrozită.

Dar n-a apucat să termine ce-avea de spus, că o mână a și apucat-o de gât în mai puțin de-o secundă. Parcă a fost un leu care s-a năpustit asupra gâtului unei gazele. Dora nu mai putea de durere, gemea și se îneca cu propria-i salivă.

— Cum îți permiți să-mi răspunzi?! SPUNE!!! a strigat Vlăsceanu.

Toți am incremenit pe scaune. Ne holbam la leul acela gras ce se năpustise asupra sărmanei victime. Dora a început să plângă – era terifiată. Ilinca, tremurând, nu spunea nici ea nimic. Nici măcar n-a încercat să-i explice lui Vlăsceanu situația, că nu fusese vorba decât de un creion colorat.

— Dacă-l mai prind pe vreunul din voi că nu-i atent în ora mea, a încurcat-o!

Abia atunci i-a dat drumul Dorei, a trântit-o, de fapt, pe scaun. Și, ca pedeapsa să fie completă, i-a luat desenul, l-a rupt în bucăți și l-a aruncat la gunoi. ORIBIL. Știu c-am rămas fără cuvinte, voiam să merg acasă, îmi clănțăneau dinții, eram îngrozit. Când le-am povestit părinților, aceștia nu prea știau ce să creadă. Erau convinși că exagerez. Devenisem foarte nervos, mă simțeam exact ca unul din personajele acelea din filme care povestește că a văzut o fantomă și nimeni nu-l ia în serios, deși el spune adevărul.

Când m-am băgat la culcare în acea seară, m-am foit pe toate părțile. Eram tulburat. Mă tot gândeam la Dora și la întâmplarea aceea groaznică. Speram că a fost o simplă greșeală și că poate a avut o zi rea Vlăsceanu, din nu știu ce cauză, și că a acționat fără să gândească. Dar după ce-a făcut oroarea aia, nici măcar nu și-a cerut scuze. Niciodată nu-și cerea scuze. Dar asta aveam să descopăr mai târziu.

Mai sunt o grămadă de întâmplări de povestit, unele mult mai teribile decât aceasta, rămâne să vedeți. Mă opresc aici, căci a sunat clopoțelul și trebuie să intru la ore. Avem matematică și ne pregătim pentru examen. Iar eu urăsc matematica.

Cu Vlăsceanu la zoo. Înghețata

Dora

A venit timpul să vă spun câte ceva despre mine. Când la pian, merg la olimpiade, unii zic că-s tocilară, dar... Sunt obsedată de lapte cu cereale, într-o lume ideală numai asta aş mânca. Sigur, aş putea pălăvrăgi ore în şir despre pasiunile mele, dar în acest moment sunt şocată! S-a întors Vlăsceanu! Să vezi şi să nu crezi! Primul lucru care-mi vine-n cap e cum am fost cu ea prima oară la grădina zoologică. Când auziţi numele meu, probabil vă gândiţi numaidecât la *Dora Exploratoarea* care, dincolo de emisiunea pentru copii, mai este şi porecla mea. NU îmi place şi, sincer, nici nu mi se pare potrivită, deoarece urăsc maimuţele. Şi ştiţi de ce urăsc maimuţele? Păi din cauza lui Vlăsceanu, din ce alt motiv?!

În clasa întâi, Vlăsceanu ne-a dus, cum ziceam, la zoo şi ceea ce părea să fie o zi promiţătoare şi chiar distractivă s-a transformat într-o catastrofă mai repede decât se înmoaie cerealele când stau în lapte. Acum poate vă întrebaţi cum de nu fusesem niciodată la zoo până atunci. E simplu, ai mei nu voiau să încurajeze tratamentul inuman aplicat animalelor. Realizaţi în ce mediu am crescut, nu? În fine, eram foarte entuziasmată să văd cum e de fapt o grădină zoologică.

Așadar, în acea dimineață eram foarte binedispusă. Firește, buna mea dispoziție a pierit odată ce Luca a început să povestească despre noul model de Audi ce avea să apară în câteva luni. De unde știa el asta, un tânc de doar șapte ani, nu pricep nici până azi. Ca de obicei, ne-am petrecut prima oră în teroare. Așa decurgeau practic toate orele cu „doamna“ Vlăsceanu, dacă poate fi numită așa. O mai țineți minte pe domnișoara Trunchbull din *Matilda*? Cam așa era și Vlăsceanu, doar că simțitor mai rău. Și-acum e iar pe Strada Plantelor, în liceul nostru. Doamne, ne va fi din nou profesoară! Dar nu vreau să mă gândesc deocamdată la ce-i de făcut, mai bine continuu povestea cu ieșirea la zoo.

După ora de germană, am fost adunați în curtea școlii în cea mai mare viteză și-am fost suiți în autobuz. După un drum de aproximativ patruzeci și cinci de minute în care *audiobook*-ul cu *Apolodor* a fost singurul sunet care acoperea țipetele învățătoarei, am ajuns. Mirosea tare a animale. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să cumpărăm înghețată. Cred că singura trăsătură pozitivă la învățătoarea de coșmar era faptul că-i plăceau dulciurile la fel de mult ca nouă, cel puțin asta arăta înfățișarea ei.

Am început să ne zgăim la felurite animale și să găsim asemănări între ele și ce vedeam prin desene animate. Din păcate, am ajuns destul de repede la maimuțe. Și-acolo s-a petrecut catastrofa. Cușca maimuțelor era deschisă și, din nu mai știu ce motiv, oamenii aveau voie să intre și să interacționeze cu primatele fără a fi separați de gratii. Eu încă nu-mi terminasem înghețata, dar ce-o interesa pe Vlăsceanu?! Ea voia doar să plecăm odată de-acolo, așa că ne-a băgat pe toți în cușcă. În

timp ce-mi mâncam înghețata vorbind cu niște colege, o maimuță mi-a furat-o! Este tragic, știu, dar lucrurile aveau să devină tot mai rele. Maimuța care înhățase înghețata sărea de colo-colo și toți se fereau de stropii care cădeau peste tot. Mai puțin Mihai, el stătea cu gura deschisă, așteptând să-i pice înghețată în gură. Când toți se fereau de maimuță, Iulia s-a împiedicat și-a căzut peste Ana care mesteca gumă. Ca într-un film mut, guma a zburat din gura ei aidoma unui proiectil și ghiciți unde-a aterizat? În părul meu, desigur! De care, apropo, eram foarte mândră. Dar grozăvia nu s-a oprit aici. Ce-ar putea fi mai rău decât atât, vă întrebați. Ei bine, maimuța a mai țopăit haotic până s-a oprit undeva deasupra lui Vlăsceanu. Ceea ce urmează m-a transformat atât în eroul ciclului nostru primar, cât și în ținta mâniei învățătoarei. Pe scurt, maimuța, de parcă ar fi țintit, a scăpat conul cu înghețată de căpșuni exact pe capul doamnei Vlăsceanu. La început, copiii au amuțit, încercând să-și înăbușe râsul. Dar, văzând cum îi curgea înghețata în jos pe față și pe gât, au cedat. Hohotele au infuriat-o atât de tare că, după ce s-a răstit la mine, mi-a tras una astfel încât să ne asortăm. Am căzut pe jos, cât eram de scurtă, că prea înaltă încă nu crescusem, nu știu dacă aveam vreun metru treizeci pe atunci. Și, înainte să fugă spre baia grădinii zoologice, a scos un strigăt parcă preistoric.

Luca și Filip m-au ajutat să mă ridic, iar copiii s-au adunat în jurul meu ca să mă întrebe cum mă simt. Din fericire, nu aveam nicio vânătăie. Întorși la școală, Vlăsceanu ne-a ținut o predică despre cum nu știm să ne comportăm în societate și despre cum s-ar înțelege mai

bine cu animalele pe care le-am văzut decât s-ar putea înțelege cu noi vreodată. Ca și cum asta n-ar fi fost de ajuns, singura modalitate de-a scoate guma din părul meu a fost tăierea unui smoc zdravăn, lucru de care s-a ocupat *Frau* Vlăsceanu personal.

Tot restul anului am avut o frizură dezastruoasă pe care nici coafeza mamei n-a putut s-o îndrepte. Când mă uit la pozele de-atunci, mă trec fiorii. Și-acum NU POT SĂ CRED CĂ S-A ÎNTORS! Din fericire, încă n-am dat cu ochii de ea pe holurile școlii.

Uniculatul Vlăsceanu. Planuri de bătaie

Clara

Eu n-am avut-o decât un an pe Vlăsceanu, într-a cincea, și pot spune că sunt foarte norocoasă. Mi-au ajuns cele zece luni cu ea, au trecut mai încet decât traversează un melc bulevardul. Țin minte că într-o zi, în ora de germană, Mihai, colegul meu de bancă de-atunci, se ridicase să meargă la tablă. Nici n-a ieșit bine de pe locul lui, că Vlăsceanu l-a luat de mâini, trântindu-l de podea și spunându-i: „Mai repede, copile, mișcă-te, că trece toată ora!“ Când l-am văzut pe jos, n-am putut să nu sar să-l ajut. Numai că gestul meu n-a fost luat de bun, așa că Vlăsceanu, suflând parcă foc și pară pe nări, s-a apropiat ca o furie și m-a apucat cu trei degete de sub bărbie, acolo unde doare mai tare. Înainte să strângă, m-a privit fix în ochi. Bineînțeles că-mi simțeam inima mai rece ca Antarctica.

— Să nu cumva să-l ajuți! a șuierat printre dinți.

Am întors capul, fiindcă prin strungăreața ei imensă au ieșit niște stropi de salivă care mi-au aterizat fix pe frunte. Dar apoi mi-au dat lacrimile de durere, pentru că începuse să strângă o secundă, două, nici nu mai știu cât, un minut întreg, până când Mihai s-a ridicat singur de pe jos. Am fost sigură că mi-a dat drumul numai pentru că sunase. Sub biata mea bărbie trebuia să am o

minge vânăată, nu puteam pricepe cum de mi se întâmplase așa ceva, îmi tremura tot corpul. Nu e de mirare că după povestea asta mi-a fost frică să merg la școală aproximativ două luni. Cine știe când o apuca din nou și-mi transforma fața într-o mască de Halloween? N-am mai îndrăznit să ajut pe nimeni, și-n timpul orelor nici nu m-am mișcat din bancă. Apoi, mare noroc, am scăpat de ea, eram prea loaze ca să-și mai piardă vremea cu unii ca noi. Pe-atunci nu-i cunoșteam pe Dora, Filip și Luca, nu mă gândeam că ei au trebuit să reziste încă un an. Cum lucrurile s-au mai schimbat între timp și Vlăsceanu s-a întors, trebuie făcut ceva. Dar oare ce?

Mereu mă întreb ce probleme are, că se vede de departe că-i unicat. Profii noștri, restul, sunt în regulă, ba chiar unii ne plac foarte mult. Uite, de pildă, cel de bio e super tare. Mereu ne zice glume și este surprinzător de calm, chiar și atunci când unul dintre colegii mei face câte-o prostie. Ne pune tot felul de filmulețe, așa că mergem mereu în sala de info, singura din școală care are proiector. Câteodată folosește laptopul propriu, dar douăzeci și ceva de copii n-avem cum să ne strângem în jurul lui. Ce mi se pare extrem de ciudat e că atunci când începi să porți o conversație cu colegul de bancă, te lasă să termini discuția, fără să-ți spună fraze de genul: „Te mut de lângă el!“, sau „Vorbiți mai tare, vrem și noi să știm de ce râdeți“, sau „Liniște, nesimțiților, vă arunc acum pe geam!“ Petrescu, dimpotrivă, nici nu se obosește să ne facă vreo observație, continuă să predea, bazându-se pe faptul că o să ne luăm ce ne lipsește din lecție de la colegi. Și are dreptate, cel puțin eu sunt interesată de explicațiile lui. Acum, că am început un pic

genetica, mă gândesc că o să-mi folosească mai târziu. V-am zis, nu, că vreau să mă fac neurochirurg, deci mă așteaptă Medicina?

Revenind la Vlăsceanu, doar imaginați-vă ce s-ar întâmpla dacă ai îndrăzni să vorbești în timpul orei ei. Te-ar fixa cu privirea aia de sfinx și și-ar pregăti cele trei degete de la mâna dreaptă cu care te-ar strânge rău de gușă, urlând: „IEȘI AFARĂ“. Sinceră să fiu, singurul lucru bun la ea era că ținea foarte mult la igienă, în timpul fiecărei ore se spăla de vreo trei ori pe mâini, iar apoi se dădea cu o cremă de cocos. Din acest motiv, bărbiile noastre erau mereu unsuroase și fără urmă de bubițe sau de coșuri. Vorba lui Vlăsceanu: „Cine se spală pe mâini, departe ajunge.“ Și, într-adevăr, am ajuns departe de toate bolile igienei proaste. Numai de Vlăsceanu, despre care n-aș putea spune ce fel de boală e, n-am scăpat. Una incurabilă probabil, că altfel de ce-ar fi revenit în școală după trei ani de absență?

N-am idee cum să scăpăm de calamitatea asta. Nu știu cum o să se descurce Filip, Luca, și Dora la cursurile ei, noroc că n-a luat ore decât la două clase de gimnaziu, așa că Raul a scăpat... Cum are el obiceiul de-a contraria profesorii, cine știe ce i s-ar mai fi putut întâmpla?

Oare dacă facem o cerere la spitalul de nebuni, spunându-le că le-a evadat un pacient căruia i-a căsunat pe școala noastră, o să rezolvăm ceva? Nu, bineînțeles, și-ar da rău că ne gândim așa la profesori, de unde să știe Spitalul Nouă că aici nu avem război decât cu o profesoară, Vlăsceanu? Mai mult ca sigur ne-ar exmatricula pe toți cei grupați în Reparabile Tempus!

Dar dacă îi furăm cheile de la mașină și i le aruncăm în lac? Atunci n-o să mai poată veni la școală. Ce prostie îmi trece prin cap! În primul rând, Vlăsceanu găsește o soluție pentru orice, căci misiunea ei i se pare esențială. Apoi asta ar fi o adevărată infracțiune, cred c-am păți-o rău de tot.

Dar dacă o facem să creadă că are un admirator secret și-o să-și canalizeze energiile spre identificarea lui? Poate dacă află că o iubește cineva se mai înmoaie și ea. Dar pe cine păcălesc, slabe speranțe, mă îndoiesc că ea se vede altfel decât o scorpie cu două picioare.

Hai să fim realiști, singurul lucru care ne-ar mai putea scăpa de ea sunt extraterestrii. Dar ce extraterestru, cu toate tentaculele la el, ar vrea să ducă în spațiu un om în formă de pepene, care-i în stare să-și scoată foarfeca și să taie tot ce prinde? Zău că nu mai am nicio idee.

Cum să scăpăm de Vlăsceanu? A, știu, intru pe WhatsApp și-i scriu repede lui Luca: „Ajutor, ne trebuie urgent un loc unde să ne întâlnim noi, cei din Reparabile Tempus! E nevoie de planuri. Scop final: să scăpăm de Vlăsceanu!” După nici treizeci de secunde, telefonul mi-a piuit. „Biblioteca! Ăla e locul. Mă descurc eu cu intrarea.” Știam eu că Luca e mereu gata să treacă la fapte, dar mă îndoiesc că poate să deschidă ușa aia înțepenită de-o veșnicie. Învăț de peste opt ani în școala asta, dar nu-mi aduc aminte să fi intrat cineva vreodată în bibliotecă.

Șobolanii de bibliotecă. Mistere nedelegate

Filip

Ce e cu biblioteca școlii de arată așa de jalnic?! E limpede că pentru a ne potrivi noi, „generația asta de fixați pe ecrane“, în statistici. Că doar auzim peste tot că suntem condamnați, e vai de viitorul umanității, că nu mai citim nimic. Mai mult, prin țară cică ar fi enorm de mulți analfabeți funcționali. Nu e cazul aici, în faimosul nostru liceu de pe Strada Plantelor, pe care se bat o mulțime de absolvenți de gimnaziu. În ce ne privește pe cei din Reparabile Tempus, citim în cel puțin trei, patru limbi și, ca să se-aleagă ceva de noi în viață, învățăm și-o groază de matematică. De pildă, azi, după ce termin însemnarea asta, dau fuga la meditații. Iar n-am repetat destul formulele, mă omoară proful.

Dar mai bine să mă întorc la bibliotecă. De când am venit prima oară la școală, mai precis acum opt ani, sala asta este mereu „în recondiționare“, deși niciodată nu intră nimeni să repare ceva înăuntru. Poate din cauza ușii mari, de metal, locul cu pricina mă înfricoșă. Mereu când treceam pe coridorul din față parcă... auzeam lucruri. Colegii îmi spuneau că exagerez, dar, cum aveam o imaginație bogată și serile citeam tot felul de cărțicele, eram convins că nu-i treabă curată cu locul ăla.

Într-o după-amiază, la finele programului școlar, am observat că erau mai puțini elevi decât de obicei, probabil și pentru că peste două zile începea vacanța de iarnă și se absenta la greu. Am trecut pe lângă ușă, ca de obicei, numai că de data asta am început să aud ceva. Și nu doar să aud, ci și să văd și să miros. De după ușă se împrăstia un parfum de leagăn vechi de șapte ani, dar care arăta ca nou, fiind întreținut foarte bine. M-am apropiat de clanță, ca să-mi confirm că miroase a diluant, și-am înghețat pe dată: pe lângă tocul ușii răzbăteau raze în toate culorile. Ba chiar am auzit și sunete limpezi, cum ar fi râsete, urlete sau pur și simplu zeci de conversații suprapuse. Când a izbucnit un șuierat de locomotivă, am fost sigur că prin tăblie o să iasă un tren. De frică, am sărit într-o parte.

Acum, când recitesc aceste rânduri, chiar sună de parcă aș fi fost excedat de propria-mi imaginație. Dar eu știu exact ce-am văzut, ce-am auzit și ce-am mirosit. De aceea, am fost extrem de surprins când, acum vreo săptămână, am reușit să arunc înăuntru o privire scurtă, când o femeie de serviciu tocmai ieșea cu două scaune de-acolo. Pe jos, aruncate grămezi, nu erau decât... ghiciți ce! Cărți, firește. La asta pot spune că nu m-am așteptat. Cărți? Hai să fim serioși! Ce naiba ar căuta cărțile într-o bibliotecă de-asta? M-am plimbat puțin pe-acolo, femeia de serviciu se-ndepărtase ușor, cotise chiar spre secretariat, așa că, nespus de curios, am vrut să văd ce-i cu toate mirosurile, sunetele și luminile alea. Ciudat, dispăruseră. M-am furișat pe ușă și m-am lipit de perete. Era un întuneric de ți se zbârlea părul pe brațe, noroc că se mai vedea câte ceva prin dreptunghiul

ușii. Vă dați seama că mi-a sărit inima din piept când am auzit vocile. Nu una, ci două. Nu veneau de sus, ci, dimpotrivă, de undeva de jos. Dar cum aveau ecou se înțelegeau foarte ușor.

— Alo, tu ești surd sau ce? a zis prima.

— Da, de câte ori să-ți spun? i-a răspuns cealaltă, foarte asemănătoare, un pic răgușită.

— Păi și dacă ești surd, cum poți să mă auzi?

— Ce glumă! *Amigo*, io pe tine te cunosc mai bine decât pe oricine. Mai mult, știu întotdeauna ce vei spune.

— Asta nu are logică. Chiar dacă ar fi să mă cunoști și să poți anticipa ce-aș spune în anumite situații, nu ai putea prevedea reacția mea la cuvinte scrise, de exemplu, la propoziții pe care eu le-aș avea în față, și tu nu. Prin urmare, cum să știi ce vreau eu să spun?

— *Amigo*, ce tot bălmăjești acolo? Ai uitat că tu nu știi să citești?

Se lăsă liniște pentru câteva secunde. Oricât vi s-ar părea de ciudat, am mai făcut doi pași, cu mare atenție și suficient ca să mă apropii de rafturile din mijlocul încăperii. În spatele lor am descoperit doi șobolani foarte grași.

— Dar dacă ar fi să spun un număr la întâmplare? tocmai zicea cel gri.

— Ei bine, îți cunosc atât de bine mintea, încât am determinat de mult care e algoritmul gândirii tale pentru a face rost de-un număr. Este unul foarte complex, așa că mi-e prea lene să dovedesc asta, răspunse cafeniul.

— Dar dacă aș gândi un lucru fără să-l spun? După raționamentul tău ar trebui să ai acces și la gândurile mele, nu? se agită șobolanul gri.

— *Amigo*, las-o mai moale, tu mă știi pe mine nesimțit? Nu ți-aș încălca intimitatea în ruptul capului. Adică niciodată. De aceea prezic numai ce spui.

— Și nu ai nevoie să cunoști circumstanțele exacte în care se află mintea mea pentru a putea determina ce voi spune?

— Păi alea le gândesc în subconștient, *amigo*. Subconștientul meu îți cunoaște toate secretele.

— Asta este complet nerealist. Și știi ce mai e complet nerealist?

— Conversația asta?

— NU, FAPTUL CĂ DUPĂ NENUMĂRAȚII ANI PETRECUȚI ÎMPREUNĂ DISCUTĂM UN LUCRU DE O ASEMENEA IMPORTANTĂ ABIA ACUM!

— Nu pot să-mi dau seama ce spui când ești furios, *amigo*. Mai încet, că se prind ăștia ce facem noi. Și nu cred că ai chef de niște capcane sau de nițică otravă.

— Asta cum naiba ar trebui să funcționeze?!

— Ha, ha, ha, te-am păcălit. N-am habar la ce te gândești. Niciodată.

— Știi ce, se burzului șobolanul gri, eu m-am plictisit. N-are absolut nicio logică tot ce spui. Dar în același timp știu sigur că te-ai născut surd. Așa că, sincer, habar n-am. Ce naiba?! Viața asta chiar nu are niciun sens!

Totul s-a oprit în punctul ăsta, căci ușa s-a trântit de perete cu zgomot. Femeia de serviciu a scos un strigăt de spaimă când m-a văzut. Mie mi se înmuiaseră picioarele și m-am pomenit întins cât eram de lung pe parchetul mirosind a vechi. Asudasem rău, curgeau apele pe mine. Femeia m-a dus la secretariat. „Mamă, ce mai arde”, zicea la răstimpuri, și m-a lăsat în grija doamnei

Bozbici. Am zăcut acolo mai mult de juma de ceas, până a venit mama. M-au dus direct la Grigore Alexandrescu, spitalul de copii, căci aveam febră mare. Am stat internat câteva zile, din cauza unei gripe care făcea ravagii.

Cu toate astea, discuția aia din bibliotecă, oricât de nebunească ați considera-o, mie mi s-a părut cât se poate de adevărată. Dar mă opresc aici, cred că m-am făcut deja de răs. Oricum, ideea e că-n biblioteca asta, fie că am intrat sau nu vreodată-n ea, putem da peste orice, inclusiv peste șobolani vorbitori.

Cum obținem cheia? Indignarea lui Bozbici

Luca

Okay... trebuie să pătrundem în bibliotecă. Evident, cea mai simplă metodă se referă la o cheie și la o ușă. Sigur, mai sunt și celelalte, ca ruperea scândurilor de pe ferestrele exterioare... Dar, chiar dacă sala-i la parter, cum să faci una ca asta fără să fii auzit? În școală e mereu cineva, cred că și noaptea mai rămâne câte-un director să rezolve cine știe ce note scăzute la purtare. Sau poate Dunca, proful de chimie, geniul nostru absolut.

Filip, de parcă asta ar fi de răs, începe să facă pe nebunul:

— Eu zic să facem rost de câteva elicoptere, de niște frânghii de escaladat și de câteva kilograme de explozibil care să facă praf pereții. Să vezi atunci distracție în încăperea aia culturală! Nu e nevoie decât de un pilot bun, Raul ar fi cel mai potrivit, nu?! E clar că la avansul lui matematico-fizic poate ține elicopterul pe loc fără funcția automată de stabilitate. Costumele le găsim într-o unitate militară, îl chemăm pe James Bond, rezolvă el povestea. Apropo, o știți pe asta? James Bond merge pe stradă și dă de-un melc. Politicos, se prezintă. „Bond, James Bond.“ La care melcul: „Melc, melc codobelc!“

— Vai, ce-am răs! Filip, fii și tu serios o clipă. Cum intrăm în bibliotecă? Reparabile Tempus are nevoie

de-un loc pentru întâlniri. Că nu ne mai putem strânge ca până acum lângă tuia aia din fundul curții. Ne-aude toată lumea.

— Și eu ce zic?! nu se lăsă Filip. Pe Dora Exploratoarea o punem să facă rost de niște echipamente de escaladat, nu strică niciodată, ce dacă biblioteca-i la parter? Iar Clara să aducă explozibil C4. Și uite-așa mutăm GTA 5 în viața reală.

— Alo, potoliți-vă! interveni Raul. Trebuie să facem rost de cheie. E la secretariat, o ține doamna Bozbici într-un cui, lângă cuier. Știu că-i așa, fiindcă odată, când m-am dus să-mi stampilez carnetul, m-am așezat chiar sub ea și, mișcându-mă continuu din cauza stresului, m-am pomenit că-mi cade-n cap. A dispărut undeva sub un dulap și tot eu a trebuit s-o scot de-acolo, că doamna Bozbici, cu țoalele ei de firmă, n-avea cum să se lase pe burtă.

— Chiar?! Vrei să spui că știi unde-i cheia?

— *Ja, gern! Of course!* Merit un biscuit Oreo, nu?

— Super, Raul! Și cum facem s-o luăm?

Douăzeci de minute mai târziu, aveam soluția. Puteam s-o pățim, știam bine, dar o organizație secretă merită orice sacrificiu. Așa că ne-am făcut curaj și ne-am dus țință la secretariat. Am stat până când a sunat – eu întârziem la Ambrozie și, cum era un tip de treabă, sigur nu-mi trecea absența –, iar Raul avea să intre mai târziu la info, materie la care, oricum, era as. După ce liniștea s-a întins pe toate coridoarele, Raul, ajuns deja la capătul holului, să vezi și să nu crezi, și-a intrat brusc în rol. A început să strige cât îl ținea gura:

— Să vezi fază, bă prostache! Azi am avut test, pentru care n-am învățat nimic, că nu-s retardat! Și ghici

cât am luat? Patru, bă! Că mă doare pe mine undeva de nota...

Dar n-a apucat să termine, că s-a trântit ușa secretariatului, și Bozbici a ieșit valvârtej. Raul s-a prefăcut că fuge, dar așa, mai ușor, cât să dea impresia că poate fi ajuns din urmă. Țac-țac sunau tocurile care nu voiau decât să pună școala asta-n ordine, de unde și până unde își permiteau niște copii de gimnaziu să vorbească-n halul ăla?! Din ce mahala ieșiseră?! O să-i scadă nota la purtare! Cum îndrăzneă?... Sunt sigur că v-ați prins care-a fost mișcarea următoare. Ei bine, eu, marele erou Luca, am intrat în secretariat doar pentru câteva secunde, cât să iau cheia din cuier. Noroc că nu mai era nimeni înăuntru, vreo profesoară, ceva, că nu ne mai ieșea nici nouă planul. Am fugit apoi pe scări și nu m-am oprit decât la sala de sport. Înăuntru erau niște copii de-a șasea, dădeau nu știu ce probe pe saltea. Mi-am luat o mutră serioasă și, după ce m-am asigurat că nu mă vede nimeni, m-am dus spre scările celelalte, ale elevilor, și nu m-am oprit decât la clasa mea. În buzunar aveam cheia. După țac-țac-ul obosit din depărtare, mi-am dat seama că Raul nu pățise nimic, secretara nu-l ajunsese din urmă. Și dacă nu-și aducea aminte cum îl cheamă, cum nici nu-l văzuse la față, degeaba avea să se plângă directorului. Prietenul meu era în siguranță. Misiune îndeplinită!

O întâlnire secretă. Puțină expectativă

Filip

Când a sunat, n-am mai dat buzna pe scări, doar ne-am strâns cu încetinitorul lucrurile, căci treaba noastră era să ne adunăm în bibliotecă. După ce toți profesorii au ieșit în curte și copiii s-au dus acasă, n-am mai rămas decât noi cinci, doamna de serviciu, paznicul și secretara. Trebuia să ne mișcăm repede și fără să fim auziți, altfel, tot planul nostru de-a ajunge la bibliotecă ar fi eșuat.

După ce Luca și Raul – ce tare e Raul al nostru! – au subtilizat cheia bibliotecii de la secretariat, sperînd-o pe Bozbici cu un limbaj prea buruienos pentru un țânc de-a șaptea – lasă c-o să vadă el, mare lucru să scape basma curată din asta! –, ne-am îndreptat cu toții spre încăperea cea mare și uitată de lume, plină de cărți și de praf.

Am descuiat ușa și am intrat încet, pe rînd, unul câte unul. Era întuneric beznă, nu pentru că s-ar fi lăsat seara, ci pentru că geamurile erau acoperite pe dinafară cu niște scânduri groase. Și, ca totul să fie *spooky*, întrerupătorul nu funcționa. Părea și mai grozav decât atunci, cu șobolanii ăia vorbitori, despre care n-am mai suflat o vorbă, că prea era aiurea. Toți știau că de la febră mare începi să vezi și lucruri care nu sunt. Iar eu aveam, pe termometru, 40 de grade. Puteam muri dacă

nu se intervenea rapid. Mă rog, aerul era umed și înecăcios, simțeam praful pătrunzându-ne în nări. Ne-am aprins cu toții lanternele de la telefoane și, pentru o clipă, am rămas uimiți. Biblioteca asta părea uriașă, rafturile cu cărți se ridicau până-n tavan. Din păcate, erau goale toate. Tare mi-ar fi plăcut să mă uit puțin la cotoare. La cum arăta locul, mai mult ca sigur că aveau și ediții princeps, poate cărți rare. Dar unde se găseau oare cărțile acum? La doar doi metri de noi, a descoperit imediat Raul. Volumele se aflau pe lângă pereții liberi ai încăperii, în niște cutii mari puse unele peste altele. Cred că erau vreo câteva zeci de cutii și era imposibil să le miști de-acolo. Biblioteca se afla într-o veșnică renovare, cu toții eram siguri că vom crește mari, ne vom așeza la casele noastre și vom avea copii, iar locul ăsta din școală va rămâne la fel.

Ne-am strâns într-un colț, singurul cât de cât mai curat, și-am început să vorbim.

— Ce ne facem?! a început Dora.

Normal, Vlăsceanu pe ea a chinuit-o, cred, cel mai tare.

— Speram că a plecat pentru totdeauna din școală! continuă ea. Ce mai vrea de la viața noastră?

— Eu n-am putut să dorm aseară, interveni Raul, am avut coșmaruri cu ea. Noroc că nu mi-a fost profă la clasă... Pe când voi... Trebuie să vă ajut. Fac ce-mi cereți, pot spiona, pot fi cu ochii-n patru. Cine știe care-i motivul întoarcerii lui Vlăsceanu?

— Suntem terminați! am zis eu. N-o să mai trecem de Capacitate, ne va asculta în fiecare oră și ne va pune note mici, după care le va trimite mail părinților că suntem

niște loaze care nu știu nimic și care au nevoie de pregătire intensivă la germană! Părinții se vor supăra pe noi și ne vor pune meditator de șase ori pe săptămână. Unii vom ajunge, ce oroare!, să lucrăm și după-amiezile cu ea. Căci e foarte mieroasă când e vorba de cei mari, pare o zână cu dureri de stomac. Of! Părinții ne vor confisca apoi telefoanele și calculatoarele, iar noi, ca niște fraieri, vom fi nevoiți să învățăm toată ziua și ne vom pierde timpul degeaba cu exerciții pe care știm deja să le facem.

— Parcă văd cum o să ne asculte oră de oră, sări Luca. Și, pentru fiecare greșală făcută, o să ne scadă nota cu două puncte, până la corigență. Mare mirare să nu ne lase și repetenți! Și-atunci ne-am ars de tot, chiar n-o să mai avem viitor. Vom ajunge să lucrăm pe șantier sau la croitorii, cu opt sute de lei pe lună! Sau vom săpa șanțurile de pe marginea drumurilor, la peste minus zece grade, de-o să ne degere degetele. Of, nu mai pot respira, simt că leșin, cineva să-mi aducă un pahar cu apă!

Dar de unde apă? Abia dacă ne vedeam fețele la lumina telefoanelor. Mai mult, lanternele nu puteau ține cine știe cât. Trebuia să ne grăbim. Clara se-arăta și ea deosebit de indignată.

— Hai să ne întâlnim aici de fiecare dată când se întâmplă ceva mai ciudat, a continuat ea. Sunt lucruri care merg să fie spuse pe grupul nostru de WhatsApp, *Fugit* – am văzut că deja l-ai făcut, Filip! –, dar sunt și altele care nu trebuie să fie descoperite de nimeni. Cum e ăsta. Ce ne facem cu Vlăsceanu? Vă dați seama că dacă

s-ar prinde cineva că avem un gând rău legat de un prof, ar fi vai de noi!

— Bine, și asta, cu biblioteca, nu e de ici, de colo! zâmbi Raul. Eu unul mă simt așa, un pic erou.

Ce de treabă era băiatul ăsta! Toți ne-am văzut deodată mai importanți, făceam parte dintr-o organizație super secretă, Reparabile Tempus, ne întâlneam într-un loc interzis, biblioteca, și aveam de gând să salvăm școala de terorista Vlăsceanu. Ce misiune mai importantă vreți? Când ne închipuiam noi cel mai glorios viitor, se termină bateria lui Luca. Trebuia să ne grăbim, căci pe întuneric chiar n-aveam chef să rămânem în locul ăla.

— Deci cum facem? întrebă Dora.

Atunci am intervenit eu, e drept că destul de ezitant. Nu eram convins de spusele mele, simțeam că n-am dreptate, dar puteam încerca.

— Uite, de-acum suntem mari și putem să ne rezolvăm singuri problemele. Eu zic să vedem cum decurge povestea cu Vlăsceanu și, dacă totul e-n regulă, nu vom avea necazuri cu ea pe parcursul acestui an. Dacă situația e nasoală și începe iar să facă ce-a făcut când eram noi mai mici, atunci îi vom explica totul unui adult, iar el ne va ajuta cu siguranță. Oamenii se schimbă, nu credeți? Dacă nu mai e același monstru de dinainte? Dacă a devenit între timp drăguță și prietenoasă?

Ceilalți au făcut ochii mari, la una ca asta nu se gândiseră.

— Eu zic că Filip are dreptate, spuse Clara, după vreun minut. Îi mai dăm o singură șansă, dar una singură. Dacă o ratează, trecem la planul principal pe care

încă... da... încă nu-l avem... Ei bine, vă rog să vă gândiți la el fiecare, toate ideile contează. Până una alta, tu, Raul, fii cu ochii în patru, încearcă să semnalezi tot ce ți se pare mai ciudat prin școală. Iar voi, vitregiții de-a opta, faceți față orelor. Cum vi se pare că e ceva în neregulă, convocați întâlnirea. Luca are cheia bibliotecii.

— Ba chiar am de gând s-o multiplic, se oferi Luca, și o să v-o dau și vouă, poate Clarei și Dorei. De acord?

Cum să nu? Era bine să avem acces cu toții în locul ăsta care, deși risipea ecoul de la un perete în altul, se dovedea cât se poate de sigur. Cum nu voiam să dispară și ultima lanternă – nu că ne-ar fi fost frică, dar ce să mai faci așa, pe întuneric, nici nu mai vezi ce se vorbește –, ne-am strâns catrafusele și-am ieșit tiptil pe coridor. Din fericire, nu era nici țipenie, programul se încheiase de ceva vreme. La poartă am zis c-am avut de lucrat la un proiect la engleză și-am plecat fiecare spre casă.

A doua zi de dimineață ne-am întâlnit cu toții în curtea școlii. Prima oră era germana...

Markerul și ochelarii. Râsul lui Vlăsceanu

Dora

Nu mai înțeleg nimic, în cele câteva ore pe care le-am avut până acum cu Vlăsceanu, totul a fost destul de normal. Te pomenești că noi, cei din Reparabile Tempus, n-am greșit când i-am dat o șansă. Poate că s-a potrivit cu speranțele noastre ascunse și s-a dus la un psihiatru. Sau poate și-a luat un câine (bietul animal!). Sau... de ce nu?!... Poate s-a măritat! Ei, nici chiar așa, s-ar vedea un inel, un zâmbet mai larg, un pic de lumină pe față. Oricum ar fi, mă bucur că s-a calmat, măcar nu mă mai persecută. Cine știe? Probabil a realizat că a greșit și acum încearcă să fie de treabă. Sper doar să nu revină la vechile obiceiuri, pentru că în curând va trebui să-mi fac buletinul și nu vreau să am în poză urme de marker permanent pe față.

Ca să-nțelegeți ce vreau să spun, am să vă povestesc despre metodele speciale ale domnișoarei Vlăsceanu prin care-mi amintea să nu-mi uit ochelarii acasă. Așa e, port ochelari de la șase ani. Vorba vine „port”, în realitate toate perechile mele de ochelari se află pe undeva prin casă. Nu cred că am folosit vreo ramă mai mult de câteva luni. S-ar putea ca ăsta să fie motivul pentru care mă tot lovesc de lucruri sau poate sunt doar împiedicată. În fine, ideea e că-mi uitam ochelarii acasă mai tot timpul.

Mama, neștiind ce să facă, a rugat-o pe Vlăsceanu să discute cu mine. S-o fi gândit că asta ar ajuta în vreun fel. Dar mama n-are idei bune în general și aceasta nu a fost o excepție. În ziua următoare, tata avea o ședință foarte importantă la care nu putea întârzia nicio clipă, așa că m-a condus în școală și m-a pupat pe frunte în cea mai mare grabă, uitând să-mi dea etuiul de pe bord, în care se aflau ochelarii. Primele ore erau de română, Vlăsceanu nu ajunsese încă la școală și toți se bucurau de o dimineață liniștită. Pacea, din păcate, n-a durat prea mult.

A treia oră era germana și starea cea bună pieri imediat ce clopoțelul sună. Purtată parcă de o furtună, unica și inegalabila Vlăsceanu – sau Vader, cum îi ziceam noi pe la spate, din cauza vocii ei răgușite de la atâta țipăt – intră pe ușă. Luca era cel care venise cu ideea poreclei și, previzibil, avusese mare succes. Când să ne asculte din conjugarea verbelor auxiliare, Vlăsceanu m-a observat, sau mai bine spus a observat faptul că ochelarii îmi lipseau. Ceea ce urmează va fi greu de crezut, dar vă garantez că s-a întâmplat. M-a chemat în fața clasei și-a început să le povestească tuturor despre cât de uitucă sunt. Apoi a luat un marker permanent din penarul lui Mihai, pe care-l pusese în prima bancă pentru a-l putea supraveghea mereu, și mi-a desenat o ramă de ochelari pe față. După încremenirea inițială, am început să mă simt tot mai stânjenită. Dar ce puteam face? Să izbucnesc în plâns? Lacrimile n-ar fi șters conturul negru oricum, dar ar fi înfuriat-o și mai tare pe Vader, așa că am stat câteva ore cu mângălitura aia oribilă pe față.

Am avut noroc, însă, că-n ziua aceea, bunicul, fost pompier, la un metru optzeci și cinci, a venit să mă ia de la școală. Deși statura sa e una intimidantă, bunicul e foarte blând, mai ales cu mine, nepoata lui preferată. Când a văzut ce era pe fața mea, a cerut numaidecât să discute cu Vlăsceanu și, deși politicos, a cam speriat-o. Prin urmare, aceea a fost singura dată când Vlăsceanu și-a permis să deseneze pe mine...

Dar acum, iată, tocmai intra în clasă. Ținea în mână evaluările noastre inițiale! Nu va fi o oră bună, am presimțit asta. Expresia ei facială, pusă parcă pe-un ciment nevăzut, nu părea amenințătoare. Cred că acum vom afla cu adevărat dacă s-a schimbat sau nu, mi-am zis. A trântit hârtiile pe catedră, încercând să-și controleze mușchii feței, arătând de parcă ar avea spasme. Apoi a luat cam jumătate din lucrări și a început să le răsfoiască.

— Albulescu! Aha, domnul Sorin. Se pare că la subiectul doi ai dat-o pe alba-neagra și n-ai nimerit. La ce să m-aștept de la unul ca tine?! Șase.

— Iustin! Stin, pardon, știm noi că la germană nu faci nicio brânză. Cinci!

— Mihai Câmpeanu! Dacă faci așa și la Capacitate, pricepem cu toții unde ajungi. Nu-ți face griji, câmpuri sunt destule. Iar prostia... Patru.

— Luca... Raluca, ha, ha, ha. *Entschuldigung*. Unde nu-i cap, vai de... Capacitate.

Bine că n-a avut nimic cu picioarele prietenului meu, că știam cu toții zicala. Dar cum de i-a trântit și lui Luca doar un șase? Că anul trecut ajunsese la faza națională a olimpiadei de germană! Și-apoi ne dădeam seama cu

toții că se pricepea, Luca avea un fel de extra-simț pentru limba asta.

Nu-mi venea să cred că asistam din nou la spectacolul penibil în care colegii mei nu mai îndrăzneau să respire, iar Vlăsceanu se desfășura fericită. Ce i se părea nepotrivit cu numele noastre, cum de-i trecea prin cap să ni le stâlcească în halul ăla? Și de ce ne dădea notele alea mizerabile? Clar, Vlăsceanu își ratase șansa pe care i-am dat-o. M-am uitat iute spre Filip și Luca, păreau uluiți de ce se petrecea. Apoi am scos, deși nu aveam voie, telefonul. „Întânire urgentă!“, chiar așa, cu l-ul mâncat, am tastat pe grup. Am aruncat la timp telefonul în rucsac, dacă mă prindea, nu mai scăpam de pedeapsa pentru încălcarea regulamentului. Tocmai îmi striga numele:

— Dora... Bora-Bora!... Ha, ha, ha. Șase, fetițo! Și e mult mai mult decât meriți. Ce, te credeai mai cu moț?!

Un test la mate. Misterul glugilor

Raul

Ceva. Ceva? Ceva!!! Îmi amintesc CEVA, dar creierul meu parcă e un burete... A, nu vă iluzionați, nu vorbesc de un burete dornic să absoarbă informații, ci de unul care s-a consumat prea mult frecând tabla, încât nu mai ține nici apa care, uite, a ajuns să curgă printre degete. Cam asta gândeam eu astăzi, în ora de mate, de altfel o oră care nu mă încurca prea tare. Nu mă simțeam tocmai în apele mele, parcă mă ghemuisem undeva în adâncul propriului corp, poate din cauza ploii sacadate, continue, deprimante... Nici n-a intrat bine-n clasă proful de mate, Dima, că a spus pe un ton plat:

— Test. Scoateți o foaie de hârtie. Demonstrați Teorema lui Ceva.

Ca niște omuleți de cauciuc, unii mai agitați, alții doar amortiți, așa ca mine, am început să rupem câte-o foaie din caiete. „Dă-mi un echer“... „Împrumută-mi un creion“... „Horror“... se auzeau șoaptele colegilor. Cât de nesuferită era ploaia asta de-afară!

Ceva-ceva îmi aminteam, dar parcă mintea-mi naufragiasse și funcționa pe avarii. Triunghiuri, puncte de intersecție, unghiuri și multe altele mi se roteau în cap ca într-un carusel. Am început cu desenul. Dar nu, nu era bine, mi-am dat seama că-l confundasem cu altă

teoremă, așa că l-am șters. Am mai stat câteva minute, uitându-mă la foaia cu pătrățele. Deja mă temeam că n-o să mai am cu ce să scriu, căci de la începutul testului îmi rosesem nervos singurul creion aflat în posesie. Iarăși îmi uitasem penarul acasă și-a trebuit să scormonesc prin tot ghiozdanul până să găsesc ceva de scris.

Timpul trecea și tot nu știam ce să fac cu blestematul ăla de triunghi! Mi-am îndreptat privirea spre geam, doar-doar îmi va veni vreo idee. Când e vreme frumoasă, curtea școlii mă inspiră. Dar așa, ploaia asta săcâitoare, uf! Dar, ciudățenie, oare ce se întâmpla afară?! Aproape că am sărit din bancă. Sub perdeaua de apă, o siluetă cu gluga trasă pe cap tocmai pusese ceva (un bilet cred) în crăpătura zidului din spatele curții. S-a uitat în stânga și-n dreapta, parcă neștiind încotro s-o apuce, și s-a făcut nevăzută.

Oare ce se punea la cale? Biletul rămăsese înfipt acolo, îi ghiceam marginea albă, măcar de nu l-ar distruge apa. Deja mă deconcentrasem complet de la orice tip de problemă de matematică și mă gândeam numai la bilet. Într-o zi normală, ar fi fost foarte simplu, aș fi cerut voie la toaletă, sau să beau apă, sau să caut ceva ce am pierdut, și m-aș fi strecurat până afară, la gard. Dar azi, cu puhoiul căzând din cer, cum aș fi putut să mă duc la toaletă și să mă întorc apoi flească, de parcă aș fi intrat sub duș? Pe Dima nu-l duce nimeni de nas...

Dar ce era cu biletul ăla? Poate i-l scrisese vreun tip prietenei lui... Dar nu, nu cred, e cam veche metoda cu bilețelul, nici în filmul *Liceenii* nu știu dacă se mai practica. Atunci?! Când mă chinuiam mai tare să dezleg misterul, apăru altă siluetă, tot în pelerină de ploaie,

ceva mai întunecată de data asta, și pipăi adâncitura. Am văzut cu ochii mei cum a despăturit biletul. Trebuia să știu despre ce e vorba, în clipa aia! Dar cum să fac, tocmai dădeam un test, muream de ciudă... După ce l-a citit, l-a strecurat înapoi în crăpătură și-a dispărut prin ploaie. Nu mai suportam presiunea.

Am început să desenez triumghiul. OK. Până aici pot primi 0,50. Soso, în schimb, desena de zor cu compasul un cerc perfect. Deci el avea toate șansele să rămână la 0 puncte, dacă nu cumva își arunca privirea în lucrarea cuiva mai cu picioarele pe pământ. Oricum, profesorul se uita peste capetele noastre și bătea ușor cu degetele în catedră. Mereu m-am întrebat la ce se gândesc profesorii când noi avem test? Nu se plictisesc?

Simțeam că pe-o astfel de ploaie nu se pot întâmpla decât tragedii. Cineva a pus în secret un mesaj, altcineva l-a căutat disperat, l-a citit și l-a ascuns din nou, fugind mâncând pământul. Oare ce l-a îngrozit? Poate aflase despre un dezastru, despre ceva ireparabil... Cine ar pune un biletel în gardul unei școli? Dacă ar fi fost un mesaj pentru eternitate, l-ar fi pus într-o sticlă și i-ar fi dat drumul în adâncuri sau l-ar fi îngropat într-un loc sigur. Trebuia să găsesc cât mai repede o explicație, altfel mă păștea prima mea notă rușinoasă la mate. În loc să mă concentrez la cerințe, mă balansam în bancă, doar-doar o să văd mai în adâncul curții. Și, ca totul să fie și mai greu de suportat, Dima s-a prins că sufăr de agitație acută. M-a fixat cu privirea lui senină, aceeași cu care te încălța și cu nota doi.

Am început să scriu mecanic, adrenalina mi-a desfundat sinapsele și brusc am avut în minte imaginea

Teoremei. Pagina a început să prindă tot mai multă culoare, semne, cifre, unghiuri, idei, destul ca Dima să se liniștească și să se uite din nou în gol. Gata! Am încheiat! În acel moment, o altă pelerină șiroind de apă s-a apropiat de zid. Parcă mirosea gardul școlii. A dat cu mâinile de bilet, l-a desfăcut, l-a citit, l-a potrivit la loc și-a luat-o la fugă. Incredibil! Dacă era o bandă? Sau o altă organizație secretă, una mai mult ca sigur în afara legii. Trebuia să văd ce se întâmplă!

— Domnule profesor, am terminat! m-am precipitat spre catedră ca să las testul.

Apoi am dat să ies din clasă.

— Nu pleci încă! m-a oprit Dima. Trebuie să înveți să-ți verifici lucrarea. Știu că n-ai făcut-o, or, pentru un olimpic ca tine, pasul ăsta trebuie să fie reflex.

De unde până unde obsesia asta a profesorilor de a ne pune să verificăm o lucrare de care noi abia așteptăm să scăpăm?! Nu mai puteam de ciudă. M-am întors în bancă și m-am pus pe verificat. Soso tot rotea cu creionul cercul perfect desenat, alții păreau să o fi scos la capăt, cu tot felul de triumphiuri. Apoi a sunat de ieșire. Mi-am dat seama deodată că se mai oprișe și ploaia. Cu coada ochiului, în timp ce mă aplecam cu testul peste catedră, am mai văzut o pelerină. Ultima, parcă dată pe repede. N-am mai ezitat și-am dat buzna pe coridor, spre ieșire. Profesorul de serviciu m-a oprit scurt: „STOP! Fără pelerină nu ieși!“ Am văzut roșu de supărare, dar ce puteam face? M-am întors în clasă și mi-am luat geaca cu glugă din cuier. Apoi am fugit, dar degeaba, nici n-am ieșit bine în curte, că am văzut cum ultima pelerină tocmai rupea biletul. Și, previzibil, a luat-o la fugă, fără să-i

pot vedea fața. Copiii mai mici și mai mari se alergau deja prin bălțile abia formate.

Eram atât de supărat! Abia așteptam să-i povestesc Clarei toată această întâmplare stranie. Sau mai bine nu. Ar fi spus că fabulez, ar fi râs de mine și le-ar fi zis și celor din Reparabile Tempus, în stilul ei, că nu mai are loc în casă de-atâta imaginație. Toată noaptea mintea mi-a fost bântuită de scenarii. Oameni cu glugă, în ploaie, un bilet misterios, toate se rostogoleau în mintea mea. Reparabile Tempus. Da, asta era, de-acolo aveam să primesc ajutor. Am adormit gândindu-mă la cum organizația noastră va descifra misterul.

A doua zi, la prima pauză, am șters-o la clasă a opta să-i caut pe Filip, Luca și Dora. Voiam o întâlnire urgentă, trebuia să le povestesc, nu mai puteam să... Dar de ce clasă era... aproape goală? Mihai, văzându-mi ochii cât cepele, a început să râdă.

— Ce-i cu tine? Ai văzut vârcolaci?

— Aăă!... Nu, îl caut pe Filip.

— Lipsește.

— Atunci pe Luca...

— Lipsește și el.

— Dora? Măcar ea...

— Acasă și ea. Nu ți-au zis nimic? Parcă erați prieteni...

Am dat din cap că nu. Dar ce Dumnezeu se întâmplase?!

— Vlăsceanu, profa de germană...

— Ce le-a făcut? l-am întrerupt cu maxilarele aproape încheștate.

— A, Vlăsceanu nu le-a făcut nimic. Pe când ploaia...

— Stop! Nu pricep o iotă! am strigat cu disperare.

— Șezi calm, că-ți explic! Vlăsceanu ne-a băgat într-un proiect: Orientare Turistică în Condiții Climatice Extreme. Ca să ne maturizăm, ne-a asigurat ea, știi și tu teorii din astea. Pe ploaie (noroc că n-a fost vijelie, cu tunete și fulgere etc.), am fost puși să căutăm indiciile scrise de ea pe niște bilețele și apoi ascunse-n tot felul de locuri. Un adevărat reality show... Acum... ține-te bine, toți au guturai.

— Și voi?!

— A, noi am fost șmecheri de data asta. Când am auzit că vrea să ne alerge în natură (tu nu știi, este neobosită profa asta), ne-am luat scutire medicală. Dar azi cred că ne arde la germană. Ce să facă o oră întreagă cu jumătate de clasă? Ne pune la foc mic, să fii sigur! Măine s-ar putea să nu ne mai întâlnești nici pe noi. Pe ușă vei găsi scris: „Aici a existat cândva clasa a VIII-a.“

Am plecat uluit de cele ce-am auzit. Vlăsceanu era vie și în acțiune. Încetul cu încetul devenea o legendă.

O plimbare prin centru. Surpriza

Dora

Mergeam la pian, urcasem în metrou și trebuia să cobor la Romană. Numai că, să vedeți ciudățenie, am zărit-o deodată pe însăși Vlăsceanu. Din instinct am făcut un pas în spate, deși privirea îmi rămăsese lipită de ea. Am scos mobilul și, prefăcându-mă că șterg niște mesaje, i-am făcut pe ascuns o poză. Noroc că tocmai atunci se pregăteau să coboare câțiva călători și-am prins-o destul de bine. Am expediat imediat imaginea pe Fugit, grupul nostru de WhatsApp, ca să știe toți ce se petrecea.

„N-o scăpa din ochi!“ mi-a răspuns Clara instantaneu. Cum de ghicise? Chiar asta aveam de gând să fac. Vlăsceanu purta pantaloni negri mulați, din piele sintetică, gata să plesnească pe ea, un hanorac gri destul de gros și, ce mi s-a părut cel mai îndrăzneț, își pusese o pereche de ochelari de soare asemănători ochilor de pisică. Nu știu cum să vă spun, dar Vlăsceanu avea înfațișarea unui hoț cu o garderobă restrânsă. Ce-mi doream din toată inima era să-și țină mereu pe nas ochelarii ăia, ca să nu-i mai vedem niciodată ochii amenințători. M-am uitat la ceasul de la mâna unui domn din dreapta mea. Într-un sfert de oră ar fi trebuit să înceapă lecția de pian.

Metroul a ajuns în stație, însă, în loc să mă precipit spre ușă, am rămas cu ochii la Vlăsceanu. Stătea

țeapănă, de parcă i-ar fi fost greu să se miște. Oare era de la pantaloni? Nu cred. Sunt sigură că, dacă Vlăsceanu se dovedea în stare să arunce un elev pe geam, cum umbla vorba, putea să meargă și-n niște pantaloni puțin prea mici. Oamenii ieșeau rând pe rând din vagon, dar profesoara îmbrăcată ca un infractor rămânea nemișcată. Ce puteam să fac?!

La pian mă descurcam destul de bine, studiam temeinic, iar doamna Marilescu, profesoara mea, nu era o acritură care să-mi pună un mănunchi de bețe-n roate. Prin urmare, am scos telefonul din buzunar și i-am scris un mesaj ca să-i explic că mi-am ars trei degete într-o merdenea fierbinte și nu mă pot duce la lecție. Ușile metroului s-au închis când am pus eu punct. Ce chestie! Eu, Dora Exploratoarea – zău că mă enervează porecla asta! –, elevă în clasa a opta, devenisem spion. Ardeam de curiozitate să știu unde se duce Vlăsceanu îmbrăcată atât de original. Și mă intriga, desigur, și ce avea de gând să facă. În cap mi se derulau tot felul de scenarii în care, de exemplu, Vlăsceanu scotea o umbrelă dintr-un buzunar secret și începea să se lupte cu un răufăcător în stația de la Universitate. Asta ar fi transformat-o într-un personaj pozitiv, ceea ce vă asigur că nu era și nu va fi niciodată. După câte ne-a făcut numai de la începutul anului, Reparabile Tempus avea de împlinit o misiune măreață. Dar cum să ne descurcăm cu toată nebunia? Nu puteam răspunde pe loc, căci începusem să-mi imaginez că Vlăsceanu mă spionează, de fapt, pe mine; deși era limpede că eu o spionez pe ea. Cum ar fi să ne speriem una pe cealaltă, să râdem apoi și, la urmă, să ieșim la o cafea? Un scenariu mult prea fantezist. Singurul lucru

pe care l-ar face Vlăsceanu cu o cafea ar fi să mi-o toarne în păr, asta ca să se răzbune pe incidentul cu înghețata.

„Urmează stația Universitate, cu peronul pe partea stângă“, se auzi anunțul rostit în difuzoare de un glas metalic. Vlăsceanu a început să se miște ca un pinguin către ușa vagonului. Fără să stau pe gânduri, m-am strecurat printre oamenii care ieșeau pe rând, asigurându-mă că Vlăsceanu nu mă vede. Pe peron, mi-a fost destul de ușor să n-o scap din ochi, și asta din cauza ținutei ei. A urcat pe scara rulantă care dă spre Muzeul Șuțu și-a luat-o în stânga, printre clădirile acelea cu un cazino la parter. A ocolit statuia lui Mihai Viteazul și a grăbit pașii pe-o străduță perpendiculară pe piață.

Mă țineam la oarecare distanță, ar fi fost o prostie să mă prindă. Cum îmi luasem hanoracul pe care scrie „Porc“ – la marea inspirație a unui rapper –, mi-am pus gluga pe cap. N-o vedeam decât pe Vlăsceanu, cu pantalonii ei mulați și cu ochelarii ăia caraghioși. Străduțele dădeau una-n alta, clădirile îmi erau tot mai străine, știam că intrasem în Centrul Vechi, un loc pe care-l ocoleam din principiu: toți adolescenții fără imaginație își pierdeau vremea pe-acolo. Și turiștii străini, desigur. După jumate de ceas de intersecții și străzi minuscule, de vitrine cu pantofi, ceasuri și eșarfe, s-a întâmplat ceva notabil. Vlăsceanu s-a oprit în fața unei cafenele, pe firma căreia scria „Indigo“. Poate vrea o cafea sau un ceai, mi-am zis.

Am înțepenit în colțul clădirii și-am început să-i studiez pe clienții de la mesele de-afară. Deși vara trecuse, încă se consuma înghețată în cantități serioase. Aveam bani la mine să-mi cumpăr una, așa că mi-am luat repede

un cornet. Vlăsceanu rămăsese înăuntru, era limpede, dar să bea un ceai nu putea să-i ia cine știe cât timp. Am ronțăit încetul cu încetul cornetul. Un băiat un pic mai mare ca mine începuse să mă urmărească insistent de pe partea cealaltă a străzii. Când s-a desprins de cei doi prieteni ai lui și s-a îndreptat spre mine, am sărit ca un arc și, fie ce-o fi, am intrat pe ușă. M-am dus țintă spre tejghea, de parcă aș fi avut nevoie urgentă de ceva. Fata machiată strident de la casă m-a ntrebat ce doresc, așa că am îngăimat că vreau un suc natural. Și m-am așezat în colțul cel mai ferit, sub o mică arcadă de lemn. Abia atunci am avut curaj să mă uit în jur.

Vlăsceanu, de necrezut, nu era acolo. Doar două mese erau ocupate, prima de un grup de prieteni și cealaltă de un cuplu. În rest, o lumină mierie, penumbră, și un miros ca de lumânări parfumate. Unde era Vlăsceanu? O văzusem cu ochii mei, eram sigură că intrase acolo. Și nu ieșise, că doar nu-mi dezlipisem privirea de ușă. Ce se petrecea? Mi-am luat sucul și, tot gândindu-mă la misterioasa dispariție, a început să mi se zbârlească părul pe brațe.

Te pomenești că Vlăsceanu asta chiar era o infractoare? Dar cum de se făcuse nevăzută? Nu puteam pricepe în ruptul capului ce-o făcuse invizibilă. Când am fost sigură că nu era nici la toaletă, că trecuse deja un sfert de oră de când mă găseam acolo, am început să intru în panică. Se făcea seară, eram într-un loc străin, nu știam cum să mă întorc la Universitate. Nu-mi rămânea decât să arunc un SOS pe Fugit, grupul nostru. Mi-a răspuns Luca: să stau liniștită, că-n douăzeci de minute mă găsea el. Indigo era pe strada cu Cărtureștiul,

librăria aia super, nu? Nu eram sigură, așa că am întrebat barmanul care, de parcă n-ar fi știut românește, doar a dat din cap că da.

Am mai cerut un suc și-am început să pun iarăși lucrurile în ordine. Unde dispăruse Vlăsceanu? Era cea mai mare enigmă, una fără răspuns deocamdată.

O altercație. Rusul în acțiune

Luca

Bine, când am văzut mesajul de la Dora, m-am gândit că-i o glumă. Ce să caute o fată ca ea, în timpul săptămânii, când avem tone de teme, în Centrul Vechi? Dar apoi m-am dumirit, Vlăsceanu scoate eroismul din noi. Și eu cred că m-aș fi ținut scai de ea, abia așteptam să aflu mai multe. I-am zis Dorei să stea cuminte, înăuntru, în Indigo, n-avea ce să i se întâmple. În fond, mai erau pe-acolo câțiva clienți, sigur ar fi intervenit în caz că ar fi intrat în vreo belea. Am început să-mi aduc aminte de tot felul de povești despre locul ăla, raiul dubioșilor, cu adolescenți ca noi care ar fi fost acostăți de tot felul de ciudați. Vă dați seama c-am pedalat ca nebunul până la Universitate. Noroc că făceam meditațiile la mate nu departe de-acolo și că tocmai terminasem cu cele două ceasuri de chin ale zilei. Bine, n-aveam habar ce mă mai așteaptă. Urma s-o recuperez pe Dora și s-o conduc până acasă. Trebuia să nu se miște din loc, mai fusesem la Cărturești de câteva ori, știam precis unde-i cafeneaua. Ce bine-ar fi fost dacă pe Dora ar fi însoțit-o cineva. Dar așa, cum mi-o închipuiam singură cuc la o masă, mi-a venit în minte bancul ăla cu un ins care, într-o zi de vară, tot printr-un loc de-asta, turistic, se-așază la o terasă, afară frumos, ciripeli în copaci, n-are telefon, n-are tabletă, nu

e cu vreun prieten, ceva, nu-l deranjează nimeni, așa că, atenție, e clar că-i... un psihopat! Ha, ha, ha.

Am zâmbit singur și m-am aventurat pe străduțe, spre Stavropoleos, pe care o vizitasem odată cu proful de istorie, și apoi drept înainte spre Cărturești. Se facuse noapte, dar străzile astea centrale forfoteau mereu de lume și, mai ales, erau bine luminate. Terasa de la Indigo era plină, dar asta pentru că fumătorii rămăneau afară. Mi-am legat bicicleta de primul suport și-am intrat în grabă. Lumina aceea gălbuie m-a contrariat, unde era Dora? Am focalizat ca Robocop fiecare masă: acolo, nu, acolo, nu, în gașca aia, nu – ar fi fost culmea –, la bar; nu, atunci unde? Și-n clipa aia am zărit-o în cel mai ascuns colțisor, sigur era la ananghie, căci tocmai se îndrepta spre ea un individ în maieu negru, cu brațele tatuate. Iar ea, de necrezut, nu-și lua ochii din telefonul ăla, nu vedea ce se petrece, nu... Așa că n-am mai stat pe gânduri și, cât oi fi fost eu de pîrpiriu prin comparație cu ciudatul ăla, tot am sprintat ca să-i tai calea.

— E cu mine! Fata asta-i cu mine! am zis cât am putut de ferm.

Numai că, din cauza întunericului, poate, sau te pomenești că din cauza unui cârcel neașteptat, am greșit catastrofal traiectoria. În loc să mă interpun între el și masa Dorei, în mod cu totul neașteptat și pentru mine, l-am izbit tare din lateral. Am văzut stele verzi și-am căzut peste el, grămadă. Un curent electric mi-a trecut din cot până-n moalele capului, de la căzătură, desigur. Și, cu totul neașteptat, am simțit ceva sărat în gură.

— Kakaia idiot! răcni individul, obișnuit probabil cu altercațiile.

Și, de parcă ar fi fost mare karatist, sări în picioare. Avea o figură atât de amenințătoare, încât am simțit că-mi îngheață sângele-n vine.

— Șto vrei cretin de la mine? strigă în timp ce mă ridică de parcă aș fi fost doar o păpușă de cârpe.

Când mă văzu în picioare, îi mai pieri un pic furia, ca după juma de minut să-și dea seama că din nas îmi curgea un șuvoi de sânge – ceva obișnuit pentru mine, o dată pe săptămână niște capilare nefericite o luau razna și-mi înroșeau șervețelele. Deci mă izbise așa de rău de-mi zborșise borșul pe nas?! Eram o piticanie, mă lovise fără să-și dea seama, acum parcă-i venea să-mi ceară iertare. Nebunul ăsta chiar credea că sângele-mi curgea fiindcă mă lovise el!

— Găgăuță fără minte! inceptu brusc să râdă.

Pesemne îl distra felul în care arătam.

— Te pui tu cu mine? Cu Serghei, mă?

Aș fi dat din cap că nu, dacă nu aș fi simțit așa, ca o amețală. Noroc cu Dora care mi-a adus șervețelele de pe masă și mi le-a îndesat în nas, ca apoi să tragă repede un scaun.

— Niet. Niet, problema! zâmbi larg Serghei spre restul clienților. Totul e sub control. Un copchil hăbăuc, nimica alta.

Și se aplecă să ridice de pe jos nota de plată. Abia atunci am priceput că insul ăsta m-ar fi putut strivi dintr-o lovitură. Căci, Doamne, ce rușine! El chiar nu avea nimic cu Dora. Nu era nimeni altul decât... barmanul. Uf! M-am simțit ca ultimul tâmpit, așa că am început să îngaim scuze.

— Lasă! Lasă! Curajosule! Niet, problema! E gagică ta, nu? a zis apoi bătându-mă cu palma pe spate. Frumoasă fatucă!

Pe sub stropii de sânge, m-am făcut roșu ca sfecla. Ce prietenă visa?! Pe mine – aș fi putut să-i explic, dar n-aveam chef – nici nu mă interesau cine știe ce fetele. Iar Dora îmi era ca o soră, era limpede pentru toată lumea.

— E sora mea! m-am pomenit zicând.

— Da, sigur, a răs fericit Serghei. Copchil simpatic ești tu. Surioară cum e ea... la câtă lume n-ar plăcea?... Da' nu mă duci cu zăhărelul. Am nas!

Și s-a lovit cu palma peste un biceps.

Cum sângerarea se oprise, m-am ridicat să merg la baie. Dora, în timpul ăsta, s-a dus să plătească direct la casă. Și, aici e aici, cum treceam pe lângă bucătărie, am văzut nu doar tăvile alea argintii, ci și niște pantaloni de piele neagră, atârnați de un cuier. În partea opusă aparatului de gătit, am identificat, uluit, o... ușa. Cum de nu ne trecuse prin cap că mai era o ieșire?! Am făcut repede o fotografie cu telefonul și-am trimis-o pe Fugit. Așa puteau vedea toți ușa, cât și pantalonii.

— Să știi că pe-acolo a dispărut Vlăsceanu! i-am zis Dorei de câteva ori pe drumul spre casă, ultima dată chiar în fața apartamentului ei.

Dar unde plecase? Și ce treabă avea ea cu rușii ăia? Și ce era cu echipamentul ei trăsniț? Mare lucru dacă Vlăsceanu nu era spioană.

În noaptea următoare nici n-am putut dormi, nu mă puteam gândi decât la asta. Și-a doua zi, teroare, aveam germana prima oră.

Vechituri preferate. Sau de unde sare iepurele

Filip

După ce-am auzit în aceeași seară ce s-a petrecut în Centrul Vechi, nu m-am mai putut concentra deloc. M-am zgâit de nu știu câte ori la poza trimisă de Luca, aia în care se vedea ușa. A mai prins în ea o masă lungă, folosită probabil la gătit, mai multe cuptoare, un aragaz și două combine frigorifice alăturate. Se zărea în dreapta sus și un colț de fereastră, pe pervazul căreia se găseau niște orhidee. În rest, tăvi peste tăvi murdare, urmau probabil să ajungă în mașina de spălat vase. Oricum, chiuveta nu intrase în cadru. Sub blatul pe care mai mult ca sigur se gătea, vedeai două coșuri de gunoi și o sumedenie de sticle. În colț, jos, pe un suport de lemn se mai găseau tot felul de nimicuri, de la un aparat de cafea până la un monitor vechi. Toate amănuntele astea mi se învâlmășeau în cap, așa că am terminat greu de tot proiectul la dirigenție (dacă vă vine să credeți, chiar primim proiecte la materia asta; de data asta era despre discriminare). Nici nu cred că l-am făcut bine: am numai două *slide-uri* și nu-s sigur dacă xenofobia se referă numai la ura rasială sau și la etnie.

Poate vă întrebați în ce-am avut două *slide-uri*. Păi, nu în Powerpoint, ci în Libreoffice Impress! Mulți dintre voi probabil nu au auzit de Libreoffice. Ei bine, este o

alternativă Microsoft Office, una COMPLET GRATIS și în multe cazuri la fel de bună ca Microsoft Office. În plus, există și pentru Linux, un sistem de operare superior în toate privințele Microsoft Windows-ului, în afară de compatibilitate cu unele programe și hardware, deoarece numai aproximativ 2% din oameni îl folosesc. Linux este doar un *kernel*, adică nucleul unui sistem de operare, ca să zic așa, pe care sunt bazate mii de distribuții, fiecare fiind capabilă să arate diferit și să funcționeze pe diferite feluri de hardware. Știați că Androidul de pe majoritatea telefoanelor de pe lume este bazat pe Linux? Și că enorm de multe servere pentru *website-uri* (cum ar fi Facebook sau Amazon) funcționează folosind tot Linux?

Nu știu de ce vă spun toate aceste lucruri, deoarece nu au absolut nicio legătură cu ce s-a întâmplat în cafeneaua Indigo. Trebuie să fie altceva la mijloc, dar ce? Bineînțeles că esențial e că eu, v-ați prins, mă dau în vânt după toate alternativele astea și refuz pe cât posibil ideea de Windows. Te spionează și, deseori, mai merge și prost – am menționat faptul că unele distribuții de Linux se potrivesc perfect pe computere vechi de 15 ani, chiar și mai mult, nu? Apoi, Windows costă prea mult și e... minimalist. Linux este pur și simplu superior. Există în total numai vreo patruzeci de viruși pentru Linux, pe când pentru Windows se cunosc milioane. Ultima versiune de Windows care chiar mi-a plăcut a fost Windows 7, din 2009, preferata mea fiind 2000, presupun, care merge absolut perfect pe computerul meu de suflet, un IBM NetVista. Îmi plac foarte mult și Windows 3.1 și 98. Un computer cu Windows 3.1 n-am reușit

să achiziționez încă: nu am cum să fac rost de ceva atât de vechi, pentru că este foarte scump pe eBay. Am reușit să găsesc un laptop genial cu Windows 98 SE, doar că din păcate are ventilatorul stricat și sună îngrozitor.

Dar de ce vă zic eu toate astea? Nu, nu vreau să mă laud. Oricum, nimeni nu e la fel de înnebunit ca mine după aparate de-astea matusalemice. Câteodată visez că o să am o casă plină de astfel de rarități și că o să le-o prezint tuturor ca pe-un muzeu. Deși, dacă mă gândesc la câți puști merg prin muzee, probabil că mi-aș termina repede clienții. Dar nu despre muzee e vorba – mie chiar îmi plac, mai ales alea de artă –, și nici despre colecția mea de computere, ci despre... Vlăsceanu și Indigo. Ba și de niște ruși cu tatuaje pe brațe. Cât despre computerul de care vă spuneam – uite, nu mă pot opri! –, cel cu Windows 2000, l-am completat cu un monitor *no name* din 1994, care mă mir că mai funcționează. Are o rezoluție de numai 800 x 600 de pixeli, care ar fi considerată foarte mică de „New Childs”, cum le spun eu, chiar așa, greșit, tipilor care cred că tehnologia recentă e mai bună. Doamne, ăsta e cel mai stupid lucru. Mie-mi face mai mare plăcere să joc clasice, Heroes of Might and Magic 2 și 3, Warcraft II, Duke Nukem 3D, Sim City 2000 și multe alte minunății din anii '90, decât să mă aventurez în jocuri stupide, dar care au „grafici bune”. Ce să zic?!! Jocurile vechi sunt atât de creative, iar cele 2D sunt atât de frumos desenate, având culori grozav de vii, numai potrivite cu un monitor care după douăzeci și patru de ani teoretic nu ar mai trebui să funcționeze. O, Doamne, și clasicele Nintendo, alea sunt cu adevărat extraordinare. Pe consolele cum ar fi NES-ul (Nintendo

Entertainment System), sau SNES-ul, sau pe Game boy, Game boy color se află unele din jocurile mele preferate. Ce-mi trebuie mie „grafici bune“, când consolelele astea oferă jocuri atât de creative, cu atmosferă atât de originală, cu niște cântece extraordinare, fiecare fiind unic în felul său? Kirby's Dream Land, Super Mario Bros 1, 2, 3, Super Mario World, Tetris, The Legend of Zelda: Link's Awakening, Street Fighter II sunt doar câteva dintre ele și n-au nicio legătură cu jocurile atât de lipsite de personalitate din ultima vreme. Desigur, există și azi jocuri reușite, care pot fi comparate cu acelea vechi, cum ar fi Don't Starve, Undertale, Starbound, To the Moon, Finding Paradise, jocurile Nintendo moderne, Shovel Knight și, în general, jocurile făcute de companii mici, independente, care vor să ofere o experiență extraordinară, nu doar una care să le procure cât mai mulți bani. Dar nu despre toate astea e vorba, ci despre Centrul Vechi și Vader. Adică, altfel, de ce să nu mă gândesc la ce jocuri o fi preferat cândva Vlăsceanu? Mai mult ca sigur că s-a dat în vânt după Candy Crush. Sau The Torture 3, mai degrabă.

Dar... stați așa. Tocmai mi-am dat seama de-un lucru extraordinar. Acum știu că-n poza trimisă de Luca, aia, făcută când îi curgea sânge din nas, e secretul. Trebuie s-o deschid pe ecran, s-o măresc și să mă uit încă o dată, cu mare atenție, la ea. Evrica! Acolo, jos, sub blatul mesei, pe suportul de lemn, nu e un aparat de cafea... Ei bine, și asta schimbă complet lucrurile, e un computer străvechi. L-aș recunoaște dintr-o mie, chiar și așa, cum e ascuns în penumbră. Nimeni n-ar mai ține așa ceva prin casă, darămite într-un local cu fumuri,

din centrul orașului. Dacă aș putea mări mai tare, ar fi grozav, că pixelii ăia albi nu pot fi decât o etichetă. Dar ce scrie pe ea? Și de ce să fie monstrul ăsta preistoric tocmai acolo, în Indigo? Te pomenești că în el sunt arhivate activitățile ilegale ale lui Vlăsceanu! Trebuie să-i informez chiar acum pe toți cei din Reparabile Tempus. Plec, așadar, că am de trimis urgent un mesaj.

Misterele bibliotecii. O cutie surprinzătoare

Clara

Să vezi și să nu crezi, Vlăsceanu nu s-a arătat deloc azi, deși le dăduse de citit celor de-a opta cincizeci de pagini și de făcut patru caracterizări de personaje. Acum, ce i s-o fi întâmplat, e greu de priceput. Normal că ne-am strâns, imediat ce-am găsit un răgaz, în... bibliotecă. Și-am început să cercetăm mai atent locul. Era atât de murdar pe jos, mai ales prin zonele centrale, de parcă s-ar fi vărsat pe parchet, în cine știe ce timp imemorial, ciment amestecat cu litri de cafea. Bascheții noștri prinseseră rapid o dâră neagră pe margine. La lumina telefoanelor, o puteam ghici și pe asta. Respiram destul de greu, noroc că nu sufeream niciunul de astm. Praful, diferit de acela de cretă, ne pătrundea până în plămâni. Terminaserăm de vorbit despre computer (urma să-l scoatem obligatoriu din Indigo, dar cine să fie eroul?), despre costumația stranie a lui Vader, despre rusul tatuat (mamă, să vezi ce mare era, „Karatist, mai mult ca sigur!“, se aventură Dora), despre evaluările inițiale care o făcuseră pe Vlăsceanu să-și dea arama pe față. N-avea ea gânduri curate, nu se întorsese în școală ca să facă vreun bine. Dar ce Dumnezeu căuta?

— Mie mi-e clar că e spioană! am zis după ce-am întors pe toate fețele noutățile. Dar aici, în Liceul

Teoretic de pe Strada Plantelor, nu văd ce mari secrete de stat s-ar putea ascunde.

— Poate o fi descoperit ceva proful nostru de chimie! a sărit Luca. Și, am văzut în filme, spionii fură invenții, tehnologie, lucruri de-astea.

— Mai știi? râse Filip. Oricum, nu directorului, prof de muzică, se gândește să-i subtilizeze vreo partitură.

— Dar dacă a venit cineva din viitor, a zis Dora, și i-a spus că aici, printre noi – poate chiar tu, Luca, sau tu, Filip –, e cel care va descoperi secretul Universului? Și-atunci vrea să vă aibă sub ochi, că de, geniile nu trebuie ignorate.

Am izbucnit toți în râs și-am mai continuat o vreme așa. Era clar că noi, cei din Reparabile Tempus, trebuia să clarificăm toate misterele astea. Mai rămăsese doar un sfert de ceas, când Dora a propus să ne uităm cu atenție prin toată biblioteca. Vă dați seama c-au urmat niște surprize! Ne-am despărțit și-am luat-o fiecare spre alt colț al încăperii. Ne-a mirat un pic că spațiul era mai mare decât al unei săli de clasă. Într-un colț se găseau rulate niște covoare străvechi, roase zdravăn de molii. Pe mine mă scoteau din minți muștele. De unde apăruseră acolo?

— Te pomenești că e vreo crescătorie, ceva, a râs Filip. Larve, proteine pentru viitor. Hai să vă zic un banc cu niște șoareci. Un tip vine la psihiatru, supărat tare: „Dom' doctor, vă rog, ajutați-mă, am o mare problemă.” „Ce problemă?” zice psihiatrul. „Păi, uitați, în fiecare zi am un coșmar cu două echipe de șoareci care joacă fotbal, nu mai știu cum să fac, dar trebuie să se termine odată.” „Bine, bine”, zice psihiatrul, „ia azi pastila asta

și, gata, se rezolvă.“ „Dom' doctor, n-aș putea s-o iau abia de mâine că, știți, la noapte e... finala!“

Am izbucnit în hohote, ce mai vedeam șoarecii ăia șutând mingi peste mingi! Raul mi-a dat un ghiont, ce, voiam să ne prindă Bozbici? Ni se urâse cu binele? Mai bine să ne vedem de explorarea noastră.

Mă întrebam ce s-o fi întâmplat prin locul ăla de nu avea nimeni voie înăuntru. Rafturile goale și înalte păreau niște carii enorme. M-am apropiat de ele, se mai ghiceau încă urme străvechi de vopsea albastră. Când să mă întorc spre peretele celălalt, mi-a atras atenția ceva. Praful, întins uniform pe fiecare porțiune de lemn, dispărea deodată într-un loc. Scotea la iveală, și asta era de necrezut, urmele unei palme.

— Nu poate fi mai veche de ieri! stabili Luca. Deci nu suntem singurii care au cheia. Te pomenești că...

— Și-n colțul ăsta, strigă Raul, veniți repede. E clar că e sfâșiată pânda de păianjen. Musca din ea încă bâzâie, deci acțiunea e tot una recentă.

Dar cine să mai intre în bibliotecă?! Și ce să caute acolo? Era închisă de multă vreme și, din câte observaserăm, se păcăginise cu totul. Ar trebui multă muncă și ani întregi de reparații. Dacă te uital la rafturile înalte și goale aveai impresia că mai au puțin și se răstoarnă, știți, ca în desenele animate...

Apoi am mai descoperit un lucru foarte ciudat. Ne opriserăm cu toții lângă cutiile închise cu scotch. Se iveau pe rând la lumina telefonului lui Filip, cartonul se învechise, pe alocuri se desprindea în fășiute mărunte. Pe fiecare cutie se vedea scris cu litere de tipar o literă.

— Te pomenești că sunt ale profesorilor, și-a dat Raul cu părerea. Știi tu, profii au multe lucrări necorectate pe care poate le ascund aici. Deci când mai auziți la catedră: „V-am pierdut lucrările“, gândiți-vă la aceste cutii imense!

Deși mi-a venit să râd, nu știu de ce i-am tăiat-o scurt:

— Iar ești prin bălării, Raul! Câteodată, la cât de irațional gândești, mă întreb dacă noi doi chiar suntem frați. Ce să caute testele noastre aici?! Sunt cărți înăuntru, doar cărți! E clar ca bună ziua!

Mi-am adus aminte, fără legătură, de povestea cu câinii. Atunci, da, chiar mă supărasem pe el, întinsese coarda cam tare. Ne plimbam pe-o stradă din apropierea casei noastre pe unde apărea de obicei o haită de câini, iar mie mi-e mai frică de câini decât de Vlăsceanu, ceea ce-i mare lucru. Când să ne întoarcem acasă, am luat-o înainte; un câine ar fi putut apărea de oriunde. Dintr-odată l-am auzit pe Raul strigând: „Clara, fugi, o să vină, îi aud, fugi Clara!“ Am luat-o la sănătoasa, fără să mă uit în spate, și-am ținut-o vreo două minute așa, până când mi-am dat seama că el nu mă urmează. Dar ce...? Și când m-am întors, Raul râdea de să se prăpădească.

— Ha, ce ți-am făcut-o! Nu era niciun câine, fraiero, te-am păcălit!

Am fost supărată pe el vreo zece minute, deși, cam o zi, m-am purtat ca și cum nu i-aș ierta-o niciodată.

Revenind la biblioteca liceului nostru de pe Strada Plantelor, era tare dubios totul, nimic nu avea sens, iar cutiile sigilate păreau imposibil de deschis, așa cum fuseseră lipite cu tone de scotch. În plus, praful fusese

șters de curând într-un loc, pânza de păianjen se vedea clar sfâșiată. Pe carton erau litere. Și-n mai puțin de două minute avea să sune. Eu trebuia să merg sus, la etaj, la info.

— Te pomenești că aici dau profesorii petreceri scurte, șopti Luca. Vă spun eu, asta se întâmplă. În toate cutiile astea sunt decorațiuni, iar pe rafturile goale se pune mâncare, băutură și lumini. Cred că se distrează pe cinste. N-ați observat că-n fiecare vineri se grăbesc toți spre cancelarie, doar Bozbici stă și ne supraveghează? Stă ce stă până pleacă ultimul copil și-apoi dă semn prin cancelarie că toată lumea a plecat. Să vedeți atunci ce distracție. Eu mi-i și imaginez. Dima, profu' de mate, în blugi și hanorac și, drept accesoriu de bază, pixul roșu pe după ureche... Ooo, și Vlăsceanu! Dora, atunci când ai urmărit-o și era îmbrăcată în pantaloni din piele, cred că tocmai plecase de la petrecerea de-aici. Purta și ochelari, pesemne pentru a-și acoperi cearcănele. Acum se leagă totul! Ei, vedeți, biblioteca noastră e club de noapte!

Firește că Luca glumea. Dar noi tot ne-am imaginat petrecerile clandestine ale profilor și iar am început să râdem. Ce bazaconii putea să coacă și Luca uneori!

— Voi ați văzut asta?

Și-am arătat spre cutia verzuie dinspre margine.

— Nu vi se pare că e un pic neregulată? Nu cumva?

— Ba da! zise Filip. Cum de ne-a scăpat? Cutia asta e... deschisă.

Și-a arătat spre partea laterală ce până atunci fusese întoarsă spre perete. Scotch-ul fusese dezlipit în locul acela, destul ca să se poată vedea cărțile dinăuntru. Ne-am repezit toți ca să dezlegăm misterul. Am amuțit,

cred, în același timp. Cărțile stivuite înăuntru erau, și se vedea clar titlul pe cotor, în limba... rusă. Dar nu mai aveam vreme, așa că ne-am întors ca la comandă, căci tocmai se auzea soneria. Trebuia să ieșim înaintea oricui, nu puteam risca să fim surprinși acolo. Am țâșnit fiecare și-am fugit spre clasele noastre. Luca s-a îndepărtat ultimul, numai după ce-a rotit cheia în broască.

Trebuia să fim mai precauți data viitoare, de ce nu ieșiserăm cu un minut înainte de clopoțel? Dar atunci n-am fi găsit cărțile-n rusă. Și cărțile astea, nu mă îndoiu, trebuiau să fie foarte importante în poveste. Cărți în rusă! De unde până unde cărți în rusă în biblioteca noastră?!

Foculețe cu ruși.
Să vezi și să nu crezi

Luca

După marea bătaie de la Indigo, am rămas cu niște vânătăi, una chiar pe maxilar. Nici acum nu înțeleg cum am avut curaj să mă pun cu bruta aia care parcă se numea Serghei. Trebuie să descopăr neapărat ce-avea rusul cu... Vlăsceanu. Dar cum să fac? Spionajul internautic oare vă spune ceva? Am deschis Google-ul și-am căutat „Vader“. M-am uitat la prima intrare, la a doua și, tot așa, preț de vreo cinci minute. Dar nu găseam decât informații despre *Star Wars*, așa că am apăsat pe opțiunea de imagini. S-a încărcat pagina și-au apărut mii de poze cu Darth Vader, renumitul antagonist din seria de filme cu război spațial. În momentul acela am înțeles de ce nu-mi dă niciun rezultat. Două palme peste față și-un pahar cu apă, apoi mi-am revenit. Atâta am auzit porecla Vader pe la școală, încât am uitat cum o cheamă cu adevărat. Așa cum, deși îți place mult de tot *De veghe în lanul de secară*, când ți-e lumea mai dragă nu-ți aduci aminte numele lui Holden.

Așa că am șters literele și-am completat căsuța de căutare cu numele ei, Vlăsceanu. Pam, pam, pam!

— Okay, să vedem! m-am auzit zicând.

Da, judecați-mă! Vorbesc singur, vorbesc cu mine, poate că e o problemă. Și două echipe de șoricea, o finală, ceva... Și... Nimic concludent. Uf!

După primele imagini, au apărut altele, unele chiar cu școala noastră. Dar niciuna cu redutabila Vader. Când să mă dau bătut, am dat peste ceva cu totul neașteptat. O tipă cu ochelari ca-n poza făcută de Dora în metrou, cu haine de piele mulate, ceva mai tânără decât profa noastră, cu perucă roșie, zâmbea alături de un ins blond, ras în cap, cu ceafa lată, genul athletic. Am mărit imaginea și-am priceput pe loc că o aveam în fața ochilor pe însăși Vlăsceanu, numai că mai tânără cu vreo zece ani. Am încercat să văd apoi cine postase poza. Am dat doar peste câteva cuvinte în rusește, pe care-am încercat să le înțeleg cu Google Translate. Mi-a ieșit ceva ininteligibil: „Moarte hamburgerilor și sectanților!“ Nu putea fi decât o aiureală, deși, sincer să fiu, un fior pe șira spinării tot m-a trecut. Păi ce s-ar face oamenii fără hamburgeri?! Colaps total, nu vreau să-mi imaginez. Preferam să lucrez o zi continuu la mate decât să nu mai merg luna asta pe la un fast-food (mama, atentă la alimentație, nu mă lasă decât la patru săptămâni o dată într-un restaurant de-ăsta; și-mi țin colesterolul și greutatea în frâu, desigur; uf, cum să le explici părinților că n-au mereu dreptate?).

Poate că individul ăsta musculos și cu ochi albaștri era iubitul ei. Dar așa ceva se taie automat de pe listă. Cine-ar putea fi atât de lipsit de judecată, încât să întrețină o relație cu Vader? Deci concluzia este că toată situația asta îmi inspiră suspiciune.

Apoi am deschis Facebook-ul. Am introdus și acolo același nume. Nu eram prieteni, evident, dar spre surprinderea mea am observat că o avea pe mama la prieteni comuni. Ce-am decis să fac atunci? Simplu, am

intrat pe același profil, doar că de pe contul mamei. Mă simțeam ca un hacker sau un agent LPD. La poze am descoperit iarăși același gen de postări. Dar și niște copii chinuiți. Una dintre imagini mi-a atras atenția. Era un țânc, patru sau cinci ani i-aș fi dat, care stătea cu fața lipită de geamul unei uși. Poza era făcută de pe partea cealaltă și se putea observa că acel copil era încuiat înăuntru. Sticla devenise udă de la condensul produs de căldura obrajilor pe care se scurgeau lacrimi. M-am uitat mai atent și-am putut vedea o reflexie. Era însăși Vlăsceanu, căci ea făcea poza! Nu știu dacă zâmbea de satisfacție sau de cât de artistică era fotografia. Cert e că, de indignare, am simțit cum îmi crește pulsul. Ce-aș mai fi fotografiat-o eu printr-o astfel de ușă! Sigur, nu cu vreun Serghei în preajmă, că atunci șansele erau slabe tare.

După toate cercetările astea, mă găseam într-un impas. Epuizasem toate sursele de pe internet unde bănuiam că apare Vader. Nu descoperisem nimic nou, poza aia din tinerețe nu zicea mare lucru, putea să fie de la vreun carnaval, iar asta, cu băiețașul, poate că era făcută la ea acasă, în familie. Că familiile Adams nu cred că-s de găsit doar prin filme.

Am mai stat un pic pe gânduri și mi-am adus aminte de Instagram. Numai că asta fusese explorat de Dora – v-ați prins, nu? Dora Exploratoarea, ha, ha. Dar de ce mă gândesc tot timpul la ea? Chiar și acum, de ce mi-a venit în minte Instagram-ul, că doar știam bine că pe-acolo nu-i nici urmă de Vlăsceanu. Și de ce nu mai am chef de nimic? Hai, Dora, lasă-mă în pace, am treabă. Reparabile Tempus trebuie să ajungă la un rezultat legat de

toate indiciile astea aiuritoare. Și mai am de făcut și-un rezumat la germană.

— O, da! Cum de nu m-am gândit la asta până acum?! am strigat.

Dora, căci la ea îmi rămăsese gândul, chiar mă ajutase. Îmi scăpase ceva esențial, ceva...

— Luca! am auzit-o tocmai atunci pe mama. Ești bine? De ce țipi așa, iar te joci porcăria aia de *shooter*? Treci la teste de evaluare, că o s-o faci lată la examene!

— Bine, deschid chiar acum cartea de mate.

Ce-mi scăpase? Snapchat, desigur. Am înșfăcat telefonul și-am intrat repede pe rețea. De data asta, am găsit-o imediat pe Vader. Să vezi și să nu crezi, avea un nume normal mai întâi, urmat după un slash de unul rusesc. Atunci mi-a venit ideea să-mi creez un nou cont „sub acoperire“. Am căutat repede pe Google nume rusești, l-am copiat pe unul dintre cele de acolo și l-am introdus în căsuța numelui pe Snapchat: „Ilyka“, care, apropo, înseamnă Luca în rusă. După ce-am terminat, am căutat-o iar pe Vlăsceanu și i-am dat *add*. Știam eu! A văzut că sunt rus și m-a adăugat imediat în lista de prieteni.

După câteva minute, am primit o poză de *streak* de la ea. Aparent făcea foculețe, dar tot ce scria în pozele pe care le trimitea era scris în rusă. Am căutat iar pe Google Translate ce însemna textul acela și rezultatul a fost „Good night, Streak“.

— Am reușit! AM REUȘIT! Vader sigur face foculețe cu ruși... Dar de ce?!

— Luca, iar te joci jocuri tâmpite?! Treci la matematică! Acum! a țipat mama din camera de-alături.

Bine, am îndeplinit sarcina pe care mi-am propus-o. Acum pot face exerciții împăcat. Vader este în mod cert o spioană în misiune. Rusia e stăpânul ei. Sau fosta Uniune Sovietică?! Cine știe cât de periculoasă e? E clar că inamicul ăsta al nostru n-a apărut din nimic, că tot sadismul ei față de copii are o istorie lungă în spate. Probabil că-i urăște enorm, dar, fiind în misiune, trebuie să aibă o slujbă care s-o acopere. Și să fii profesor de germană într-un liceu bucureștean nu e oare un super alibi pentru o spioană ca ea?

O umbrelă neașteptată. Mapa misterioasă

Raul

Dacă ar fi să pun în ordine ce NU îmi place să fac, atunci pe primul loc ar fi să merg să mă zgâiesc la vitrinele magazinelor. Să fie clar, însă, soră-mea este fan *new collections* de oricare ar fi ele, de la elastice de păr până la haine și nimicuri de tot felul. De aceea, când pot fenta o „relaxare” în mall, o fac fără să stau pe gânduri!

De data asta (era o zi de marți, ploioasă și întunecată), nu aveam cale de ieșire: trebuia să mă opresc cu mama să cumpărăm pentru ziua bunicii un cadou, iar Clara avea un curs de arte marțiale la care n-ar fi renunțat nici picată cu ceară. În plus, mama mi-a spus că trebuie să facă niște plăți la o bancă (apropo, știți că la o bancă, într-un mall, poți aștepta cât apoi să fii tocmai bun pentru o reclamă la frizeria bărboșilor?).

Știind că trebuie să mă eliberez din acest calvar, imediat cum am intrat în mall, i-am propus ferm mamei:

— Dă-mi voie o oră la librărie, cât rezolvi tu toate treburile. Poți să-mi lași un mic buget pentru câteva cărți. Cumpăr una și pentru buni. Facem așa?

Mamei nu-i plac situațiile neprevăzute, dar, pe de altă parte, se străduiește cu perseverență să facă față schimbărilor „propușe” de mine și de Clara și să pară

că observă că nu mai suntem niște puști care au nevoie de protecție continuă.

— OK... Așa facem... Dar nu te miști din librărie. Clar?

Am zâmbit încântat. De câte ori câștigam o negociere simțeam că-mi ies degetele din pantofi.

— Ține tu umbrela, Raul, să n-o mai car după mine...

Și-a plecat privindu-mă ca și cum asta era de fapt marea despărțire. În acel moment, însă, cum ne găseam în dreptul ușilor automate care se deschideau și se închideau ritmic, privirea mi-a rămas agățată de-o umbrelă mare, verde, cu niște spirale amețitoare, care-a intrat pe hol adăpostind pe cineva. Persoana ascunsă sub aco-perământul cu pricina a apăsă pe buton și „obiectul” s-a strâns ca o păstaie uriașă. De sub el s-a ivit o pălărie ca o pisică de mare, cu boruri largi, care ascundeau aproape întregul chip.

— Hei, tinere, te plouă tare, nu? m-a apostrofat tot-mai atunci un nene căruia-i răsucisem pălăria cu spițele umbrelei.

Dar siguranța mea era mai importantă decât ironiile celor din jur. Brusc, însă, mi-am dat seama că așa pot atrage atenția asupra mea, ceea ce era catastrofal. Am închis imediat umbrela, nu înainte de a-mi trage pe cap gluga.

Vlăsceanu, în ciuda corpolenței sale, se strecura prin mulțime. Într-o mână ținea păstaia-umbrelă, pe umăr, o geantă ca un hău misterios, și sub braț strângea o mapă. Brusc a intrat într-o parfumerie, iar eu n-am avut de ales și-am urmat-o. (Acum să mă vadă colegii! Ce-ar mai râde de mine! Deși aş putea fi pus în situații

mult mai grave, vă imaginați, nu?) Am învățat de când ne-am constituit frăția să gândim ca la șah, să anticipăm. Pericolul cel mare? Ei bine, primejdia era aici peste tot. Adică oglinzile. N-am știut că într-o parfumerie sunt atât de multe oglinzi, ca și cum vrei să urmărești reacția parfumului pe piele. Așa că, bazându-mă pe ceva cunoștințe acumulate de la simpaticul nostru prof de fizică, m-am poziționat cu spatele la ea. Firește, trebuia să-i pot urmări mișcările în oglinzi.

Dacă ghiciți la ce parfum s-a oprit, ați înțeles cu cine aveam de-a face. Trebuie, pentru asta, însă, să știți franceză: *POISON*. Da, da, adică *OTRAVĂ*. Și-a reze-mat umbrela de raft, a pus mapa pe o vitrină și aproape s-a spălat cu testerul de parfum-otravă. Magazinul ar da faliment dacă fiecare s-ar îmbăia în parfumul preferat. Am fost nevoit însă să pun și eu mâna pe o sticlă colorată și să-mi fac de lucru, fâs-fâs, căci paznicul mă cam luase la ochi. După această operațiune, Vader și-a luat umbrela și mapa și-a ieșit valvârtej din magazin. Acum „vânam” nu doar cu ochii, ci și cu nasul, fiindcă otrava cred că era una adevărată. Simțeam deja mirosul în stomac și-o stare de rău mă chinuia.

Următoarea oprire a făcut-o la un magazin cu haine de tot felul. O priveam cum scormonea cu mâna printre cămăși și-apoi smulgea câte una, se uita scurt și-o abandona în dezordine. Ca nu cumva să mă descopere, m-am ascuns într-o cabină de probă. Prin crăpătura perdelei o urmăream cum răscolește cu îndârjire. Deodată, ceva i-a atras atenția – o bluză ca de camuflaj –, așa că a venit direct către cabinele de probă. Se apropia de locul în care mă aflam, îi vedeam pantofii de șopârlă, și brusc

m-a străfulgerat ideea că va trage perdeaua în spatele căreia mă adăpostisem și că... nu voi supraviețui. Auzisem atâtea despre cum îi ținea pe ăia mici de picioare, cu capul în jos, până le venea amețală. Nu puteam decât să mă întorc și să-mi dau jos hanoracul și, în caz că intră, să mă prefac că tocmai îl pun pe mine. Dar, ce ghinion, și aici era o oglindă. Ce să mă fac? M-a luat cu răcoare când i-am văzut pantofii chiar lângă perdea. Uf!... Din fericire, s-a dus exact în cabina alăturată. O auzeam cum fredona un cântec în germană. Apoi i-a sunat telefonul și-a răspuns... în limba rusă! Nu înțelegeam nimic, dar recunoșteam fără tăgadă limba. Discuția a fost scurtă, vocea suna metalic, fără urmă de emoție.

În câteva minute a ieșit, a abandonat bluza pe un morman de haine și-a pornit mai departe. Din fericire, următoarea oprire a fost la librărie. Acolo chiar și eu eram un cumpărător adevărat! I-am găsit bunicii o carte de bucate cu rețete italienești. Mie mi-am luat la întâmplare o carte de matematică, căci nu-mi puteam desprinde privirea de EA. Am ieșit apoi din magazin și mă uitam extrem de preocupat la niște cărți despre nutriție expuse în vitrină. Vader a cercetat mai multe titluri, ca să aleagă până la urmă ceva despre manipulare și psihologia maselor. În momentul în care era la casă, un copil a început să urle și să protesteze, ca atunci când dorește neapărat ceva și nu se lasă până nu obține. Asta cred că a iritat-o rău pe Vlăsceanu, pentru că nu putea să-l pună să stea în mâini și cu capul în jos cum am înțeles că le cerea celor care nu o ascultau. Așa că și-a înhățat cartea și-a părăsit valvârtej librăria. Dar ce credeți?! Paznicul a ieșit după ea și-a strigat-o:

— Doamnă, doamnă, fiul dumneavoastră și-a lăsat umbrela la raftul cărților de matematică.

— Mda? Sunteți sigur că era fiul meu?

— Doamnă, am ochiul format! Am văzut că nu v-a scăpat deloc din ochi!

Vlăsceanu a luat umbrela, a adulmecat-o ca un câine de vânătoare și s-a întors în librărie rotindu-și privirea împrejur. Eu, după ce intrasem din nou în viteză, mă ascusesem după standul cu „Împachetăm cadouri” și simțeam transpirația rece pe șira spinării. Am văzut cum mi-a luat umbrela, dar, pentru că s-a chinuit s-o îndese în geantă, a lăsat mapa pe un raft și-a plecat continuând să cerceteze chipurile din jur. Când n-am mai zărit pisica de mare, am luat-o la fugă prin librărie, spre paznicul ce tocmai cerceta mapa uitată.

— Tu ești copilul doamnei cu pălărie care tocmai a plecat, nu-i așa?

— Aaaa... da... oarecum...

— Căscat mai ești. Băiete, ți-ai uitat umbrela. Iar acum mama ta ne-a lăsat mapa. Poftim!

Am luat repede mapa și-am îndesat-o în punga cu noile achiziții, între cartea bunicii și cartea mea de mate. Apoi paznicul s-a dus să facă pe detectivul și cu alți cumpărători.

— Ești gata? Te-ai plictisit? am auzit tocmai atunci vocea mamei.

A sunat ca o binecuvântare.

— Da, hai repede să plecăm de aici. A fost îngrozitor!!

Ca să nu fiu prea bosumflat, mama mi-a luat tarta mea preferată, fără să uite, însă, să o răsfete și pe Clara

cu o prăjitură. Am plecat apoi spre ieșire, dar parcă aveam cu mine o bombă... Oare ce se afla în mapă?

— Mamă, te superi? Am pierdut umbrela... Cred că mi-a luat-o cineva...

— Nu-i grav, doar că va trebui să alergăm până la mașină. Plouă cu găleata.

Când am ieșit din magazin, în ploaie, undeva, o păstaie uriașă stătea sub apele șiroinde. Niște ochi verzi îi scrutau cu atenție pe toți cei care ieșeau din magazin. M-am cutremurat și m-am strâns lângă mama. Reparabile Tempus trebuia să-și adune rândurile urgent. Intrașem într-un mare bucluc.

Dulapul și melcul. Teroarea la vârste mici

Dora

Îmi doream foarte tare să merg în tabăra aia, aveam șapte ani, terminasem clasa întâi și urma să zbor pentru prima oară-n viață. Tabăra avea loc în Bonndorf im Schwarzwald, unde urma să fim cazați la o pensiune cam la o oră depărtare de atracția principală din zonă, izvorul Dunării. Nu era numai prima oară când aveam să zbor, era și prima mea *călătorie fără familie*. Sinceră să fiu, nu prea voiam să merg, dar mama a spus că ar fi „o bună modalitate să scap de inhibiții“, de parcă aș fi știut ce înseamnă asta. Încă ezitam.

A doua zi, la școală, Andreea, prietena mea cea mai bună pe-atunci, mi-a spus că merge în tabără. Am crezut că înnebunise, cum adică să pleci în străinătate cu Vlăsceanu? Sau, și mai rău, să stai cu ea în cameră?! Apoi am aflat că nu vom fi însoțiți de Vader, ci de doamna Nicolescu (învățătoarea clasei B) și de doamna Baciuc (învățătoarea de la D), ambele foarte de treabă. Așa că-n ultimul moment i-am spus mamei că vreau să merg și eu.

Cu o seară înaintea plecării, eu și tata am verificat dacă împachetasem tot ce era cerut în lista făcută de profesori.

Bocanci – da.

Haine în care te miști cu ușurință – dap.

Portofel (și bani) – avem.

Periuță, pastă, prosop și gel de duș – uite!

În final, am ajuns la concluzia că aveam totul. În noaptea aceea nu am putut dormi prea bine. Eram foarte entuziasmată, nimic n-ar fi putut merge prost, nu? Ei bine, încă o dată mă înșelam. În dimineața următoare am ajuns la aeroport la 6 fix și, cum am intrat în terminal, am văzut grupul de copii înconjurând-o pe doamna Nicolescu. După ce tata a schimbat câteva vorbe cu învățătoarea cea zâmbitoare, ne-am luat rămas-bun. La câteva clipe după plecarea lui tata, se arată, fioroasă ca întotdeauna, Vader. Mă uitam în jur și toți erau șocați, până și doamna Nicolescu. CE CĂUTA AICI?! Primul meu instinct a fost să las totul acolo și să fug după tata. Poate dacă alergam foarte, foarte repede, așa, cam ca Luca, aveam să-l prind din urmă. Imediat cum am început să procesez, i-am văzut mașina plecând. Nu mai exista scăpare.

— De ce-ați întârziat? se stropși ea.

— N-a întârziat nimeni, i-a răspuns doamna Nicolescu. Unde e Denisa... adică doamna Baciuc?

— Conducerea școlii a sunat azi, la ora patru dimineața. A luat o gripă și n-a putut veni, așa că m-au trimis pe mine! a răspuns Vlăsceanu.

Apoi a deschis ghiozdanul și ne-a aruncat fiecăruia câte-un fular cu dungi fosforescente. „Să nu le pierdeți!“ Era timpul să ne îndreptăm spre control. Aveam emoții, primul meu zbor avea să aibă loc cu Vader. Am avut noroc însă, stăteam lângă Luca și Filip, departe de ea. Cel puțin până la jumătatea zborului, când lui Matei i s-a făcut rău de la ciocolata pe care o mâncase de

dimineată și-a trebuit să facă schimb de locuri cu Vlăsceanu care stătea la geam. După un zbor de două ore și jumătate, am ajuns în Germania. Vader a început să strige ca nebuna când nu și-a găsit bagajul de cală. Slavă Domnului! Cine știe, poate ne-ar fi cărat tăiați în bucățele în el. Am luat apoi un autobuz și nu mai știu exact cât a durat drumul, deoarece dormeam. Încă nu bănuiam că aceea va fi singura mea ocazie să dorm.

Ajunși la pensiune, Vlăsceanu ne-a împărțit în două grupe. Una avea să stea cu ea și cealaltă cu doamna Nicolescu. Mereu mă considerasem o persoană norocoasă, dar se pare că-n ziua aceea nu aveam să am parte de cine știe ce noroc. Întâmplarea a făcut ca eu să fi picat în grupa lui Vlăsceanu. Cele două grupe aveau să stea în corpuri diferite ale clădirii. Totuși rămăsese o fară de speranță, pentru că Filip și Andreea erau în grupa mea, printre mulți alții. Vlăsceanu ne-a pus să ne ducem bagajele și ne-a desemnat partenerii de cameră. Eu eram cu Andreea! Filip cu Mihai! Noi fetele ne făcuserăm planuri să ne uităm la filme și să ne jucăm.

Mai erau câteva ore până la stingere (literalmente eram ca-n armată) și eu credeam că vom avea parte de-o seară liniștită.

Vlăsceanu ne citi niște povești de groază cu fantome și monștri, care pe mine mă speriau foarte tare. Văzând asta, Mihai a decis că ar fi amuzant să mă sperie. Născoci planul perfect și, într-un moment favorabil, îl puse în aplicare. Se ascunse după ușă și, când am intrat în cameră ca să-mi iau periuța pe care-o uitasem în baia lui Filip, m-a speriat foarte tare. Ca orice altă ființă înspăimântată, am scos un țipăt ascutit. Acesta se pare

că a trezit-o pe Vader și ea m-a încuiat în dulapul de pe holul care conecta camerele noastre. Cred că m-a ținut închisă în dulap cam douăzeci-treizeci de minute, dar mi s-a părut de-a dreptul înfiorător, mai ales că pe hol toate becurile erau arse și dulapul nu era prea încăpător.

A doua zi, urma să pornim într-o drumeție în care aveam să vedem izvorul Dunării. La masă am fost reu niți cu grupa doamnei Nicolescu. Toți păreau să fi dormit și erau foarte binedispuși. Nu se poate afirma că lucrurile stăteau la fel în grupa noastră. După micul dejun, Vader ne-a spus să ne facem două sendvișuri cu ce găseam la bufet, să ne luăm și un fruct și să le împachetăm. Să avem grijă să ne punem mâncarea asta în ghiozdan!

— *Bewegt eure Hinterseiten, ihr Ferkel!* („Mișcați-vă posterioarele, porceilor!“) ne răsuna în urechi.

Drumeția era foarte obositoare, mai ales pentru că merseserăm deja nouă kilometri, așa că la izvor am făcut o pauză. Pe atunci nu părea să înțelegem ce vedeam. Eram cam dezamăgiți, Dunărea chiar începea din firicelul ăla de apă? Nu era o glumă? Ba chiar Luca râdea că avea de gând să-și vâre degetul mare în gura din care țâșnea marele fluviu! Dar nici n-a apucat să se apropie, că Vlăsceanu începu cu istericalele. După expresia facială a doamnei Nicolescu, aceasta părea să vrea să-i toarne colegei în cap toată apa din sticla pe care-o căra cu ea. Presupun însă că n-a fost nevoie, Vader s-a calmat singură.

Era timpul să mâncăm. Andrei își pusese mâncarea în geanta Dăriei pentru că-și uitase ghiozdanul în autobuz. Am stat acolo cam o oră, jucându-ne de-a spionii

și închipuindu-ne că un urs sau vreo altă creatură se ivera din pădure și-o mânca pe Vlăsceanu. În timp ce unele fete ce nu voiau să-și murdărească hainele făceau coronițe de flori cu doamna Nicolescu, noi, restul, ne urcam pe niște trunchiuri de copaci sau ne cățărăm pe copaci căzuți.

Andrei, care obișnuia să mănânce foarte încet, văzu tot ce se întâmpla și-abia aștepta să participe și el. Din neatenție, aruncă șervețelul în geanta Dariai și uită să închidă fermoarul. Aveam să aflăm abia mai târziu ce greșeală mare făcuse bietul Andrei. Apoi am luat-o din nou voinicește drept înainte. Nu pricep nici acum cum străbăteam cu pașii ăia mici ai noștri distanțele. Am mai mers o bună bucată de drum până ce Vlăsceanu a decis să asculte în sfârșit smiorcăielile noastre și-a găsit un luminiș în care-am poposit. Deși nu ne era foame, Vader ne-a constrâns să mâncăm, spunând că-n caz contrar avea să ne fure rația zilnică de înghețată. Noi, cunoscându-i apetitul uriaș, ne-am speriat și-am înfulecat numaidecât tot ce ne mai rămăsese prin ghiozdane. Toți, mai puțin Daria. Vlăsceanu se înfurie foarte tare văzând asta și începu să zbiere la ea. Daria însă își luă inima în dinți și ripostă.

— NU am cum să mănânc mărul ăla. Este un melc pe el, nu pot să-l mănânc.

— Și de ce e un melc pe mărul tău?

Daria era nedumerită. Habar n-avea de unde apăruse melcul, dar îl vedea pe măr și asta-i ajungea. Nu voia să știe nimic mai mult. Apoi Andrei, cu altruismul său, își recunoscuse greșeala. Ce e drept, probabil că el era de vină, dar toți știam că a-ți asuma vina în fața lui

Vlăsceanu era sinucidere curată. Se zice că minciuna recunoscută e pe jumătate iertată... Ei bine, Vader nu părea să fi auzit de vorba asta. Așa că făcu un lucru înmărmuritor. Luă melcul de pe mărul Dariei și-l puse pe ceafa lui Andrei. Nu puteam să nu ne holbăm la dăra lăsată în urmă de melcul care începu să alunece ușor pe spatele copilului. Acesta încremenise, asta și pentru că Vlăsceanu urla la el explicându-i cum îl va obliga să mănânce mărul cu melc cu tot. Toți credeam că băiatul va face o criză, că se va îneca de la plâns, și s-ar fi întâmpnat asta dacă n-ar fi intervenit doamna Nicolescu. Aceasta luă fructul și-l aruncă la un coș de gunoi din apropiere. Apoi scoase melcul din tricoul lui Andrei, tocmai la timp, pentru că ajunsese aproape de betelia pantalonilor. Și-am văzut cu ochii noștri cum îi ține piept lui Vlăsceanu. Discuția n-a durat decât câteva minute, dar la finele ei Vlăsceanu era roșie ca mărul Dariei, pe când doamna Nicolescu venea fredonând veselă spre noi.

În noaptea aceea, toți cei din grupa lui Vlăsceanu am fost invitați la o petrecere în camerele grupei doamnei Nicolescu. Ne-am distrat foarte tare, mai ales pentru că Vader nu era acolo. E singura amintire plăcută de-atunci.

După această primă tabără, până de curând n-am mai vrut să dorm nicăieri, decât acasă. N-am mai mers în nicio tabără. Din fericire, am scăpat de această problemă anul trecut, când mi-am făcut curaj să dorm o noapte la Clara. A ieșit bine, nu m-a închis nimeni sub vreun pat, nu au apărut monștri, nu am tremurat de spaimă că dacă se stinge lumina voi muri pe loc, descompusă în

Cum am supraviețuit clasei a VIII-a

miile de particule ale fricilor împrăștiate atât de tenace de Vlăsceanu. Am supraviețuit și voi supraviețui și de data asta. Reparabile Tempus își va duce la capăt misiunea!

Disparițiile. Alte mistere

Filip

După ce s-a întors Vlăsceanu – cică ar fi fost în schimb de experiență în Leipzig –, au început să se petreacă tot felul de lucruri ciudate. Nu, nu e legat de note sau de zeflemeaua continuă și nici de faptul că ne pune să învățăm fraze întregi pe de rost, ci de... dispariții. Exact, au început să ne dispară lucrurile.

De exemplu, eu nu-mi mai găseam stiloul și radiera. Mi-am întrebat toți colegii dacă le-au văzut pe undeva sau dacă din greșeală le-au luat acasă cu ei. Însă mereu am primit același răspuns: „Tu crezi că știu eu cum arată stiloul tău sau pe unde ți-ai lăsat radiera? Ce să-ți fac dacă ești tont?” Am fost nevoit să-mi iau altele noi, din banii mei de buzunar, deoarece părinții mi-au zis de la începutul anului școlar că ei au cumpărat caiete și alte rechizite, iar dacă pierd ceva, atunci voi fi nevoit să-mi iau singur. Așa n-am mâncat eu șaorma timp de două săptămâni, din vina unui stilou pierdut.

Cam toți colegii mei din clasă au început, în următoarea săptămână, să nu-și mai găsească lucruri. Unele erau minore, nesemnificative, precum pixuri, creioane, carioci, insignele de pe ghiozdane, mine de creion mecanic și așa mai departe. Dar unii dintre noi nu-și mai găseau lucruri chiar importante și de care aveau nevoie.

O fată din clasă care și-a lăsat ghiozdanul la școală pentru că avea ceva de rezolvat în după-amiaza aceea nu l-a mai văzut în dimineața următoare. A fost disperată, mai era puțin și-o lua razna. Nu doar că avea înăuntru manualele, penarul, dar mai ținea și caietul de meditații la mate, cu toate formulele, teoremele și axiomele posibile. Acum trebuia să-l refacă, i se dusesese munca de-un an, se simțea teribil. Degeaba a dat sfoară-n țară prin tot liceul, degeaba a verificat clasele celelalte, că părea că-l înghițise pământul.

Părinții au venit la școală, însă Bozbici i-a trimis repede la plimbare: Ce, nu știau ce copil căscat au? Adică lor li se părea normal să-și uite cineva ghiozdanul? Păi nu era o gumă de mestecat sau o agrafă, ci un ghiozdan! Sigur nu-și pierduse nimic, doar inventa.

Lucrul care ne-a surprins cel mai tare a fost pantoful lui Raul. Tocmai se întorsese de la ora de sport, când și-a găsit descompletați converșii lăsați în vestiar. Doar cel stâng era. Situația începea să miroasă a pește și nu, nu era de la McFish-ul pe care-l mânca Luca uneori, la prânz, ci de la altceva. Un pix nu era totuna cu un convers, și încă unul al unui copil care nici măcar nu era în clasa noastră. Mare mister. Cum n-am mai găsit răgazul de-a ne strânge-n bibliotecă, asta și pentru că se auzeau uneori zgomote dinăuntru – te pomenești că începuseră să zugrăvească locul –, ne-am adunat într-o pauză la tuia. N-am stat cine știe ce de vorbă, deși Raul ardea de nerăbdare să ne descrie mapa. N-o putea aduce la școală; dacă-l prindea Vlăsceanu, îl făcea piftie, mai mult ca sigur. Dar ne propunea să ne vedem în weekend undeva, într-un loc neutru. Prin Cișmigiu, am putea lua și o barcă și, așa pe valuri, ne-ar arăta și nouă comoara.

— Dar ce-i înăuntru?

— N-aş putea spune. Par nişte planşe. Destul de trăs-nite. Cu litere ciudate, semne neobişnuite.

— Deci e spioană, v-am zis eu, sări Luca. Probabil că foloseşte un cod pentru a păstra informaţiile preţioase.

— Ceva-n ruseşte era? întrebă şi Dora. Nu-mi pot scoate din minte cutia aia cu volume ruseşti...

— Nu cred. Dar la limba asta oricum nu mă pricep. De fapt, Clara ar fi remarcat imediat amănuntul ăsta.

În ziua aia Clara lipsea de la şcoală, trebuia să se ducă la dentist.

Povestea asta cu dispariţiile ne pusese pe jar pe toţi din clasă.

— De ce nu staţi la pândă? a avut ideea Raul. Trebuie să găsiţi făptaşul. Îmi iubeam converşii, să ştii, i-am primit când am făcut treisprezece ani.

— Să-nţeleg că paisprezece o să împlineşti peste... un an şi jumătate?! am făcut eu una din glumele mele originale.

A trebuit să treacă un pic de timp până să-şi dea seama toţi de absurdul enunţului şi să izbucnească în râs.

Dar asta, cu supravegherea continuă, nu era tocmai greu de pus în practică. În prima pauză am făcut bileţele pentru toţi colegii şi le-am împărţit. Am început astfel să ne purtăm ca nişte poliţişti de clasa opta, să fim atenţi la orice, să descoperim, dacă se putea, şi hoţul. Şi într-o zi, mai precis luni, am avut revelaţia. De pază era Mihai şi, pentru că-i venise să meargă la baie, a lăsat pentru o clipă clasa nesupravegheată. Şi cine-a intrat tocmai atunci înăuntru? Cine-a luat un căluţ de ceramică meşterit de mine, cândva, la o oră de arte şi expus pe

o etajeră din clasă? Cine-a ieșit pe vârfuri și, abia după ce-a ajuns la colțul coridorului, a început să pășească normal? Sunt sigur că v-ați prins că însăși Vlăsceanu! Mihai a dat nas în nas cu ea și nu i-a venit să creadă. Ei bine, văzuse multe-n viața lui, însă nu-și imaginase că hoțul era o profesoară. Ne-a anunțat pe toți și, când tocmai ne-am hotărât să mergem sus, la director – o asemenea faptă trebuia neapărat reclamată –, s-a întâmplat ceva neașteptat. În pauza mare, Vlăsceanu a intrat cu un coș mare, plin de lucruri, în clasă.

— Nota trei la perspicacitate! a rostit cât se poate de serios. De aproape șapte zile vă dispar lucruri și-abia azi mi-ați dat de urmă?! Păi așa, într-o bună zi, o să dispăreți chiar voi și n-o să vă dați seama.

Nu pricepeam nimic. Cum, unde voia să ajungă?

— Inițial, voiam să vă propun un exercițiu creativ, care să plece de la o situație reală. Nu trebuia decât să vă dispară două, trei obiecte, ca apoi să vă determin să scrieți niște compoziții în care să le dați de urmă. Am mizat pe latura emoțională, poate o să vă desruginesc un pic mintea. Da de unde, nema chichirez gâlceava! Cu niște îngrămădiți ca voi, a trebuit chipurile să subtilizez chiar și-un ghiozdan! Nici împreună n-ați fost în stare să mă găsiți. Și-acum, îngrămăditul de Mihai m-a văzut din întâmplare. E clar că n-aveți pic de imaginație. De-aia nici nu vă mai pun să scrieți nimic, vă trec direct nota-n catalog. Patru la toată lumea. Și luați-vă cât mai repede prostiile astea, ce hoț ratat le-ar vrea?! Mie, să vă fie clar, mi-au făcut deja urticarie.

Frații. O paranteză

Raul

N-aș vrea să vă faceți o părere greșită despre mine, dar m-au emoționat tare rândurile de mai jos. Nu le-am scris eu, sunt ale Clarei, ce să-i faci dacă are un spion mic în casă? Nu vi le-aș arăta, numai că azi, în pauza mare, am vorbit despre cât de cool sunt profii noștri. Măcar unii dintre ei, desigur. Vlăsceanu iese din discuție, normal. Însă Dunca, tipul de chimie, chiar e super, nu ne predă nimic fără să facem mai întâi un experiment. Mereu vedem ceva și-apoi tragem o concluzie. Uite, sunt sigur că habar n-aveți că aburii sunt, de fapt, invizibili. Ce vedem noi deasupra farfuriei cu ciorbă fierbinte sunt aburi care se răcesc. Asta produce... vizibilitatea.

Ambrozie, tipul de română, e și el în regulă. Poate o să vă faceți o idee despre metoda lui și din scrisoarea asta a Clarei. Dacă tot nu mai trimite nimeni mesaje pe hârtie, când s-a ajuns la genul epistolar, să vezi ce găselniță a găsit. „Scrie o scrisoare pentru copilul care-ai fost cândva. Vârsta aleasă: șase ani!“ a fost cerința. Și soră-mea s-a dus la ea-n cameră și s-a pus pe treabă. A ieșit chestia asta. Cum să nu mă topească?!

Dragă Clara-mică-și-veselă,
Hey, mă recunoști? Sigur că nu, nici n-ai avea cum. M-am înălțat mult de-atunci și am un gust

vestimentar mai bun. Mi-ar plăcea să mă gândesc la tine mai des, dar cu cât trece timpul ne îndepărtăm din ce în ce mai tare. Acum ești tot mai solarizată, n-ai vrea să ne mai cunoaștem o dată? Aș trece pe la tine oricând. Am sta puțin de vorbă, ar fi amuzant. Ți-aș povesti ce s-a mai întâmplat după plecarea ta. Nu cred că o să mai recunoști pe nimeni. A apărut atâta lume nouă, nici nu-ți poți imagina. Ba, între timp, mi-am făcut un prieten nemaipomenit. Nu, nu e deloc ce crezi, e vorba despre Raul – pentru tine, frățiorul care trage toate paharele de pe masă; pentru mine, un băiat de nota zece, la care țin grozav de mult.

Uneori, seara, înainte de culcare, îmi amintesc de tine. Erai așa mică, mereu cu părul împletit și cu o rochiță roz, bufantă, pe care o iubeai nespus. La gât, normal, aveai mereu mărgelele mamei, iar în picioare, pantofii tatei. Mai ții minte cât de tare s-a supărat când i-ai ascuns perechea sub canapea? A căutat-o zile întregi și tot n-a găsit-o. I-ai arătat tu ascunzătoarea pentru că te plictisiseși să tot vezi cum se chinuie. Pe-atunci Raul încă nu era un mare detectiv.

Nu știu dacă-ți dai seama că ești unul dintre cei mai liberi copii pe care-i cunosc. Ce vrei mai mult decât drepturi nelimitate la ciocolată?! De fiecare dată când primești un baton, îl mănânci pe furiș, în spatele televizorului. După ce iei o mușcătură, mai tragi un ochi la desene. E un loc strategic ales, de mică ești descurcăreață.

Îmi amintesc atât de clar când ai desenat-o pe mama cu acuarele. Îi pictaseși cel mai larg zâmbet din lume, apoi ai agățat desenul pe dulapul din hol. Acolo a rămas mult timp, până când ne-am mutat.

Acum e undeva printr-o cutie. Apoi te-ai întors la masa de lucru și-ai încercat să te desenezi pe tine, te supăraseși tare că nu-ți ieșea rochița bufantă cum trebuie și, din greșeală, ai răsturnat paharul cu apă peste desen. Ai vrut să arunci desenul, dar l-a luat mama și l-a lipit lângă autoportretul ei. Spusese că ai cam amestecat puțin culorile în desenul tău. Începuseși să plângi, apoi ți-a zâmbit și-a adăugat: „Uite, apa pe care ai vărsat-o sunt lacrimile tale, iar culorile sunt sentimentele. Chiar dacă ai depășit puțin conturul, tot se îmbină perfect.“ Apoi l-ai făcut pe Raul, cu gura până la urechi și cu un ciuf portocaliu în vârful capului. Nu știu nici acum cum l-ai nimerit atât de amuzant. Drept care, după aceea, când aveai necazuri sau erai doar ceva mai tristă decât de obicei, te uitai, ca să te liniștești, la muștra lui haioasă. Bineînțeles că n-ai fi recunoscut niciodată că desenul acela te binedispune. Oricum, te pomeneai imediat pe chip cu un surâs. Ce simplu era. Acum oare cum te descurci?

A, era să uit. Mai ții minte ce fericită ai fost când l-ai primit pe Scooby Doo de la tata? Ce surpriză ți-a făcut! Încă îl mai ai, în colțul camerei, pe lângă alte plușuri. Și că tot ți-am zis de Raul, mai știi când ți-a zâmbit prima oară? Un surâs pe care-l mai țin minte și acum.

Ei, și câte ar mai fi de povestit. Știu că și tu te-ai gândit deseori la mine. Mereu îți imagineai cum o să fie când vei crește. Credeai că o să întâmpale ca-n desenele cu Barbie, că te vei farda continuu, că băiatul de care-ți place va fi mereu lângă tine. Îmi pare atât de rău să te dezamăgesc, dar nu e deloc așa. Dar până o să ai cincisprezece ani, bucură-te de vârstele tale,

Cum am supraviețuit clasei a VIII-a

sunt uimitoare. Șapte, opt, nouă... Nu te mai grăbi să crești. Nu vei mai putea să desenezi oamenii pe care-i cunoști, cei mai dragi, și să-i lipești pe perete. Și nu vei mai putea să-ți porți rochița bufantă. Iar de plâns, nu vei mai plânge pe hol, în fața unui desen nereușit. Te vei retrage în camera ta, îndărătul ferestrei, privind soarele transformat în lună.

Cu mult drag,
Clara-cea-mare-și-cam-fără-sare

O ieşire de groază. Horror pe Magheru

Dora

După ultimele umilinţe, nu ne aşteptam să vedem că Vader poate părea şi umană. În ziua despre care vă spun, a venit ca niciodată, afabilă, ne-a adus şi nişte bomboane M&M'S şi, de necrezut, ne-a propus să mergem la cinema. Mie mi s-a părut stranie ideea, dar contextul în care a fost exprimată m-a amuzat puţin. Să vă descriu un pic cam cum arată o ofertă amicală făcută de Vlăsceanu.

Încă nu începuse prima oră, cea de germană. Toată clasa stătea în bănci, câţiva se plictiseau, dar cei mai mulţi se rugau ca Vlăsceanu să nu-i pună să-şi citească temele în faţă şi-apoi să-i batjocorească până le dădeau lacrimile. Când soneria a sunat, nimeni n-a mai vorbit decât în şoaptă. Când clanta a început să se mişte, un murmur a străbătut cele trei rânduri. Când Vlăsceanu şi-a făcut intrarea, toată suflarea a încremenit.

Vader se mişca precum un rechin în bancul de sardine, care trăieşte după mottoul: „Frica naşte respect“. Singura diferenţă între profesoara noastră şi rechin era talia, care la fapтура marină e ceva mai îngustă. În schimb, aşa cum rechinul mănâncă sardine, Vlăsceanu cred că mănâncă copii. Cel puţin aşa se zvonea pe vremuri prin şcoală. Acum totuşi cred c-o face mai rar, de

dragul siluetei, desigur. Protăpită în fața clasei, Vlăsceanu ținea în mână o punguță. Luca și Filip își șoptiră ceva și, surprinzător, Vader nu păru să-i observe.

— Bună dimineața! tună ea.

Ar fi trebuit să se facă soldat în zone de conflict. Apoi continuă:

— Ca să ne începem ziua în forță, v-am adus niște bomboane!

Un tsunami de interior se desfășură în clasă. Nimă-nui nu-i venea să creadă, așa că pur și simplu am încremenit. Oare-n pungă erau bomboane sau pietriș?

— Ce-i cu mutrele astea? Își îndulci glasul. Serviți-vă! Sunt special pentru voi.

Ce mai era și aiureala asta? Vader deschise punguța și se duse la Mihai care se-așezase-n prima bancă.

— Poftim! Îi vâri bomboanele sub nas.

Zâmbi aproape normal, dacă n-ai fi știut cine e, n-ai fi avut nicio bănuială. Numai că Mihai se trase tare pe spate, îngăimând speriat:

— Ăăă, mă scuzați, dar sunt alergic la... ăăă... bomboane... Cu ce sunt?

— Sunt M&M'S, fraiere! răspunse Vlăsceanu tot mai veselă.

Ei îi descrețea fruntea orice ne durea pe noi.

— S-s-sunt alergic la M&M'S! reluă Mihai speriat.

Câțiva din clasă începuseră să chicotească. Era clar că Mihai născocise prima minciună care-i venise-n minte, de frică să nu leșine dacă gustă din niște banale bomboane. Dacă aveau gândaci pisați înăuntru? Sau vreun praf care provoacă somnolență? Sau oțet vârat cu seringă? Toate astea și multe altele se ciocneau sub

frunțile noastre. Vlăsceanu zâmbea binedispusă, or asta era o imposibilitate logică. Se opri cu punga la banca lui Luca. Acesta, cu umorul lui uneori stupid, dar mai mereu genial, luă câteva M&M'S și-și duse mâna la gură.

— Sunt otrăvite? rosti înfundat.

— Poftim?!... Zi mai tare!

— Sunt putrezite? articulă și mai ininteligibil.

— Ia mâna de la gură, că nu ești mucos de-a-ntâia. Ce tot bălmăjești acolo? se enervă Vlăsceanu.

Asta era ipostaza în care-o recunoșteam din nou.

— S-sunt... ăăă... potrivite! Știți, hainele dumneavoastră se asortează perfect astăzi! se replie Luca.

Știa că oricât de bune ar fi fost poantele lui, uneori puteau să-l bage-n necazuri.

— Uite la tine, Luca, îți urlă hormonii-n cap sau ce?! De unde până unde te-ai făcut atât de galant? se răsti la el. Cu mine nu țin dulcegăriile astea.

Luca și-a înghițit limba, făcându-se mic. N-avea chef de probleme cu Vader. Iar eu, uite ce-mi venea-n cap, eu nu puteam să-l ajut. Am simțit ca o căldură-n obraji. Mă rog, vorbesc prostii. Vader își intrase din nou în propria piele și parcă toată clasa se liniști. Acum pericolul era clar. Cum bomboanele nu mai aveau niciun rost, Vlăsceanu le aruncă în coșul de gunoi. Ținti din prima, de parcă ar fi repetat deseori mișcarea asta. Apoi s-a dus, în fine, la catedră.

— Azi, opt jumate, cinema Magheru, adică strada cu Cărtureștiul de la Romană, zise ea. Celov.

Nimeni nu înțeleșese o boabă. O fată mai timidă ridică mâna și, crezând că e vorba de niște exerciții, bălmăji:

— Scuzați-mă, la ce vă referiți? N-am înțeles pagina...

— Nota patru pentru neatenție, fetițo! șuieră Vader. Mai e vreun doritor?

Nu s-a mai auzit nici musca, desigur. În afară de cele câteva suspine care i-au scăpat victimei.

— Ce-i cu voi, îngrămădiților?! Eu vă propun ceva și-n loc de entuziasm văd numai mutre acre?! Păi n-o să faceți nimic cu atitudinea asta. Generație de doi bani, vai de viitor! Repet pentru ultima dată. Ne vedem la opt și jumătate deseară, la Celov, cinemaul de la Romană. E pe o străduță, după colț. Vă cer să vedem un film împreună.

Normal că invitația asta ne-a lovit ca un bolovan. Eu mă balansam pe scaun și mă uitam intens la Luca. Și-a întors și el capul și s-a uitat fix la mine. Nu știu de ce, m-am tras înapoi, de era să cad cu tot cu scaun. Noroc cu banca din spatele meu. Cum să nu te dereglezi când Vader tocmai te invită la un film? Și nu la mall, ci tocmai în centru. Uneori mă întreb dacă are schizofrenie sau e bipolară. Câteva secunde ne oferă bomboane, apoi pare o sadică, oricum, cineva care vrea să-și ademenească clasa într-un cinematograful și s-o sechestreze acolo.

— Vreau confirmare până la finalul orei, zise ea brusc. De fapt, nu, țin să știu chiar acum. Mâna sus cine vrea să vină!

Nu era nicio mână ridicată. Eu preferam să nu am mâini în acel moment.

— Am uitat esențialul: cine vine primește un zece la germană! Și cum sunteți toți pe corigență e ceva. Șansa voastră!

De ce mă gândesc la Luca? E ca un frate. Am ridicat mâinile în același timp. Nimeni n-avea să lipsească de la

Celov, chiar și cei care trebuiau să-și anuleze meditațiile sau programările la doctor.

Ziua a trecut parcă mai lent decât altele, cine știe ce ne aștepta prin centru. Noroc că seara m-au dus ai mei cu mașina până la metrou, că altfel nu reușeam să străbat cu autobuzul aglomerația. Luca și Filip nu știu cum au ajuns, cert e că la opt și douăzeci eram toți în fața unei dărâpănături, a unui bloc de-ăla interbelic, ce se duce grămadă la primul cutremur. Dar nu era cazul să ne gândim acum la asta. Celov ăsta nu era marcat nicicum, n-avea nicio firmă. Mai trecusem de câteva ori pe acolo, fără să bănuiesc că în interior s-ar putea proiecta filme.

— Unde e Vlăsceanu? l-am întrebat pe Luca.

— De unde să știu? s-a fâstâcit el. N-a ajuns încă.

Apoi s-a uitat lung la mine. Oare aveam ceva în păr? Nu contează. Se făcuse noapte, clasa toată era acolo, pe trotuar, Vader încă nu venise. Dacă era o farsă? Te pomenești că după geamurile alea cu staniol lipit nu se afla nicidecum un cinematograf. Nu ne rămânea decât să împingem ușa și să aruncăm o privire. Vă dați seama ce șoc am avut când, după grilajul scârțâitor, am descoperit-o pe Vader însăși. Stătea în fața noastră, îmbrăcată într-o rochie mulată, „asortată” cu niște cizme negre până peste genunchi. Dintr-odată, tot grupul amuți. Mirosea a Vlăsceanu. La propriu. Dar de ce mirosea? Oh, păi parful ei se simțea de la zece metri distanță. Sunt sigură că particulele din apa ei de colonie erau într-un număr mult mai mare decât cele de dioxid de carbon sau de oxigen. Ne-a zâmbit strâmb, cum putea și ea, tocmai terminase de studiat afișele. Pe primul am putut citi cu uimire: *Anușka și dragostea pierdută*. Adică nu mergeam la un

film în germană?! Nu, desigur. Celelalte două pelicule propuse se numeau nici mai mult, nici mai puțin decât *Iubirea lui Igor* și, la categoria horror, *Fuga din Voronej*.

Sincer, întregul cadru transmitea un sentiment cu iz de pericol. Nu m-ar fi surprins să iasă de după o mașină un ninja care să arunce cu raportoare și echere în noi. Luca mai mult ca sigur ar sări în fața mea ca să mă apere, ca un erou... NU! Nu voiam să zic asta. Luca n-ar sări DOAR ÎN FAȚA MEA! Nu vreau să mă salveze ca-n povești și după aceea... Doamne, ce se petrece cu mine?! Cred că ideea examenului mă tulbură prea tare.

Ne-am cumpărat pe rând bilet de la o casieră care mes-
teca gumă și făcea baloane uriașe. Avea păr roșu strident. Măcar Clara și Raul scăpaseră, ei nu erau în nebunia asta. Cât am mai așteptat până să înceapă filmul – *Fuga din Voronej*, desigur –, m-am gândit că noi, cei din Reparabile Tempus, am putea scrie ceva despre toate poveștile din ultima vreme. Să ținem un jurnal, ceva, cred c-ar fi deosebit de pasionant. Luca probabil ar face numai glume, Clara ar scrie despre cât de enervant este Raul uneori, Filip ar descrie tehnologia străveche cu pasiune, Raul ar explica axiomele matematicii (să ridice mâna cine s-a prins de glumă!) și eu aș scrie despre Vlăsceanu și examen. Ah, la ce bazaconii mă mai gândesc și eu!

— Voronej e un oraș din Rusia, m-a scos Luca din ale mele.

Stătea pe rândul din spate, lângă Filip. Apoi continuă:

— Are aproximativ 1 milion de locuitori și se află cam la 550 de kilometri de Moscova. Noroc cu deșteptul de Gugăl!

Apoi a început filmul. Era despre dispariția misterioasă a unui grădinar bănuït că otrăvea plantele în așa fel încât oxigenul pe care-l produceau să fie toxic și mortal. Cel puțin asta am înțeles eu. Alții poate aveau altă variantă. Timp de patruzeci de minute nu s-a ridicat nimeni din sală. Cam după o oră de film, silueta lui Vader a trecut ca o umbră printre scaune. Și a părăsit discret sala. N-a văzut-o nimeni, firește.

La zece treizeci seara, când nu mai găseai nici transport în comun ca lumea, clasa a opta se uita buimacă în susul și-n josul bulevardului. Nimeni. Doar taxiuri la răstimpuri. Vader dispăruse complet, parcă o înghițise pământul. Fusesse un film oribil, în rusă și fără subtitrare. Miroseam toți parcă a plante carnivore. Noroc că aveam părinți, că altfel n-am mai fi ajuns acasă. Vader a noastră câștigase și de data asta.

Din nou la Indigo. Pericole neașteptate

Clara

„Declarațiile online se depun la biroul de la etajul superior“ a fost primul lucru pe care l-am găsit când am ajuns la Serviciul de Pașapoarte. Un nonsens mai mare n-am văzut. Dar mă mai aștepta unul, pe culoarul de unde trebuia să-mi ridic pașaportul: „Programările online se pot face aici“ și urma o săgeată către un birou din capătul coridorului. Cum de n-o văzusem când îmi depusesem actele?! Atunci fusese mult mai aglomerat, probabil că de-aia. Acum n-am așteptat mai mult de treizeci de minute, funcționarul se mișca repede, cele zece persoane din fața mea au ieșit fericite una după alta, ca să se piardă apoi prin Piața Amzei. Nici cu mine n-a fost diferit, credeam că voi mucegăi câteva ceasuri acolo și uite că scăpasem foarte ușor. Mi-am pus prețiosul document în rucsac, avea să-mi folosească în vacanța de iarnă când, pentru că mă descurcasem bine la olimpiada de germană, promisem cadou de la organizatori o excursie la Viena.

Acum însă aveam de ales. O variantă era să mă duc la liceu, tocmai pe Strada Plantelor, cu tramvaiul 86 care se mișca mereu ca melcul, și să prind în cel mai bun caz ultimele două ore. Sau, a doua variantă, puteam să mai rămân prin oraș. Nu fusesem niciodată singură pe

străzile acelea, deși mai ieșisem cu colegii sau cu amicii din Reparabile de câteva ori prin centru, fie spre Hanul lui Manuc, fie la o cafenea unde puteam să-mi iau o prăjitură de morcov, preferata mea. Dar, stai, n-ar fi mai bine să merg spre... Indigo?!

Cred că e limpede că n-am mai stat pe gânduri. E drept c-am ales să merg pe jos, ziua era plăcută, de toamnă portocalie, cu un soare blând, cam ca-n compunerile de clasa a treia. Nici nu știu cum am trecut de Universitate, de clădirea CEC, ca s-o cotesc apoi pe strada cu Stavropoleos. M-am oprit în curtea interioară un pic, tocmai discutaserăm despre ea la *Ciocoi vechi și noi*; nu-mi venea să cred ce liniște-i acolo. Turiștii veneau, făceau poze și plecau de parcă ar fi fost constrânși să pășească pe vârfuri.

Dar ținta mea, cum știți, era Indigo. Am ajuns repede, dar parcă nu-mi venea să intru. Cine știe peste ce mai dădeam?! M-am prefăcut că vreau să mă așez pe terasă, doar trei mese aveau câte un client la ora aia, în timpul săptămânii; era mai liber ca de obicei. Dacă tot eram lângă librărie, mai bine intram să-mi cumpăr și *Fahrenheit*, următoarea carte pe care voiam s-o citesc la lectură suplimentară. Nu știu dacă ați ajuns vreodată la Cărtureștiul din centru, e o clădire mare, albă, ca de pe un tort de nuntă. Înăuntru cred că s-ar putea turna cele mai grozave filme, arhitectul care a făcut clădirea avea ceva în cap. Singura problemă e că nu mă descurc niciodată cu găsitul cărților risipite pe trei etaje. Nu-mi rămânea decât să mă apropiu de primul librar, ascuns după computerul de la intrare. Clientul din fața lui tocmai plătea niște ilustrate și, deși era îmbrăcat

cu o cămașă, i-am putut ghici tatuajul de pe ceafă: un trandafir negru, cu niște cuvinte dedesubt. Am vrut să le citesc, dar degeaba, nu puteam, erau în alt alfabet... erau... Ați ghicit, desigur, că erau în rusă! Am apucat să văd și două vederi din cele vreo cinci pe care le achita, ambele cu imagini din Moscova. Pe prima am distins un fel de biserică roșie, cu acoperiș în formă de ceapă. Pe a doua, o piață foarte colorată, cu oameni îmbrăcați ca de carnaval.

— Ce doriți, domnișoară?! m-a întrebat librarul.

În loc să-i răspund, m-am îndepărtat repede de casă. Ce era cu atâția ruși pe-acolo?! Sau începuserăm noi, cei din Reparabile Tempus, să avem deliruri paranoide?

N-am mai cerut nimic, am uitat complet de Bradbury, trebuia să-mi fac curaj și să intru în Indigo. Am coborât repede treptele și-am traversat spre cafenea. În fața mea, de necrezut, pășea nimeni altul decât bărbatul cu ilustratele. Părea îngrijit, nu avea nimic strident pe el, cămașa bleumarin se potrivea perfect cu pantalonii *slim* pe care-i purta. Trebuie să fi avut în jur de treizeci de ani, era un adevărat moș pentru cineva ca mine, ardeam de nerăbdare să văd ce vrea. Așa că, în loc să mai tatonez terenul și să rămân afară, m-am aventurat spre bar. La ora aceea nu era niciun client înăuntru. Am ghicit imediat măsura izolată, de sub arcadă, unde stătuse Dora. Puteam să-mi comand și eu un suc și să mă așez tot acolo. Dar ce se petrecea?! În spatele barului nu era nimeni. Unde dispăruse vânzătoarea? Chelneri sau chelnerițe sigur nu se vedeau nici pe terasă... Iar bărbatul pe care-l urmărisem se făcuse, la rândul său, nevăzut. Puteam, dacă aveam chef, să-mi iau singură

Prigatul, că nu s-ar fi sesizat nimeni. Firește că n-aș fi făcut una ca asta.

— Bună ziua! am zis tare, poate mă auzea cineva.

Dar nu s-a întâmplat nimic.

— Vă rog, e cineva aici? am reluat pe un ton și mai ridicat.

N-a răspuns nimeni. Dar asta nu era rău, mi-am dat seama deodată, puteam arunca o privire și-n spate. Așa că m-am apropiat de ușa care dădea spre bucătărie, cea unde făcuse Luca poza. Am recunoscut imediat totul, aparatele de gătit, microundele – unul tocmai suna că-și terminase programul –, am văzut pervazul, cuierul, chiar și pantalonii negri, de piele... Am descoperit pe suportul de lemn și computerul ăla vechi, de care zicea Filip. Am făcut doi pași, ca să văd ce scria pe etichetă. Dar apoi totul s-a întunecat și sângele mi-a înghețat instantaneu în vene. Cineva mi-a acoperit ochii și a dat să mă strângă-n brațe. Am scos un țipăt care s-a înfipt ca un ac fierbinte în inimă. Și-am sărit într-o parte, gata să-mi folosesc puținele cunoștințe de arte marțiale, dobândite toate la grădiniță.

— Ce-ai pățit, Tatianușa? Nu iești ghine? am auzit înainte să pricep ce se întâmpla.

Rusul tatuat, acum nu în maieu negru, ci în cămașă kaki, de camuflaj, mulată, cu mâneci scurte, incremenise în fața mea. Și-a început să se bâlbâie, ăăă, ce prost era, să-l iert, că nu era vina lui, mă confundase cu o fată strașnică, Tatiana, pe care el o iubea, îi fripsese tare inimioara.

— Prost mai sunt! Gagică super și tu, da nu mă-ncurc cu minore. Serghei nu-i vită încălțată!

Și-a dat să mă mângâie pe păr, de parcă așa mi-ar fi putut trece sperietura. Tremuram tare și nu știu dacă n-aș fi început să strig după ajutor, dacă nu auzeam un glas din camera alăturată:

— Serghei! Ai sterilizat acele alea?

Or asta, chestia cu acele, a umplut paharul. Picioarele mi-au țâșnit singure din loc, au dărâmat un scaun și-au ieșit parcă pe cont propriu în stradă. Inima-mi bubuia și, deși totul era scăldat în soare, nu m-am putut opri până la Bulevard. Acolo, uitându-mă la autobuze și la șirul nesfârșit de automobile, m-am rezemat de colțul unei patiserii și-am așteptat. Mi-am revenit în câteva minute. Apoi am scos telefonul și-am intrat pe Fugit. Am scris doar atât: „Pe computer scrie... Vlăsceanu. Filip, am văzut cu ochii mei. Aveai dreptate.“

Ce-are Vlăsceanu cu chimia? Un mister

Filip

Tocmai ajunsesem pe planeta Indigo, unde, previzibil, cerul avea niște hărți lipite pe el. Din locul în care asolizasem, nu vedeam prea clar ce scria. M-am uitat de jur împrejur și-am văzut copaci invers. Nu în sensul că aveau rădăcinile în sus, ci altfel, de parcă i-aș fi privit din spate. Dar nu înțeleg cum se putea admira un copac din spate. Ei bine, aici se putea.

Am început să mă plimb, ca să descopăr la fiecare pas din ce în ce mai multe lucruri ciudate: pisici cu pene, găini cu blană, adolescenți deștepți. Adică felurite fap-turi pe care nu le-ai vedea niciodată pe pământ. Acum, că stau strâmb la tastatură și judec drept, nici nu știu cum am nimerit acolo.

După câteva minute sau poate trei ore, am simțit brusc o lovitură în spate și-am căzut pe iarbă. Când am deschis ochii, mă aflu într-o încăpere foarte familiară: o celulă de închisoare. Și, sincer, habar n-am de ce-mi era familiară. Eram legat de-un spătar, iar în fața mea, pe un alt scaun, stătea cu spatele spre mine o siluetă foarte cunoscută. Atunci am realizat că celula arăta exact ca laboratorul de chimie. S-a ridicat încet (cu adevărat încet, patruzeci și șase de secunde dură ridicarea ei) și apoi s-a întors brusc spre mine... Era însăși Vlăsceanu.

Atât de tare m-am speriat, încât am rupt sforile cu care eram legat și gratiile de la celulă. Am început să alerg. În jurul meu vedeam colegi plângând și suferind. La sfârșit, când am reușit să ies din închisoare, mi-a sărit în ochi scrisul de pe gard: Liceul Teoretic de pe Strada Plantelor. Bineînțeles că am rămas cu gura căscată. Ceva nu era bine. Trebuia să fie un vis. Dar nu eram sigur, pentru că de obicei visele păreau mult mai puțin realiste. Mai mult, de fiecare dată când îmi dădeam seama că visez, amețeam brusc și nu-mi mai puteam deschide ochii.

Nu înțelegeam ce se întâmplă. Nu mai pățisem așa ceva în toată viața mea. Nu puteam scăpa din această situație care devenise pur și simplu de coșmar. Vlăsceanu n-avea de gând să se dea bătută, mă urmărea cu aceeași îndârjire. Am început să fug. Și-am fugit, am tot fugit printre copacii care stăteau cu spatele la mine, printre crengile care creșteau din pământ, printre toți peștii care mergeau pe uscat, până când calea mi-a fost tăiată de-un râu. Speriat, nu m-am gândit că aș putea pur și simplu să încep să alerg în altă direcție, așa că am sărit direct în râu, unde, spre mirarea mea, în loc să înot, am căzut până la fund, ca și cum aș fi fost pe uscat. Și era muuult mai adânc decât mă așteptam. Era cam cât înălțimea casei mele. Nu aveam cum să mă urc înapoi, dar măcar Vlăsceanu mă pierduse din vedere.

În jurul meu, plutea timpul, pluteau culorile și pluteau animalele. Plutea muzica pe care o puteam vedea și imaginile pe care le puteam auzi. La un pas de mine, puteam vedea atâtea gânduri, dar nu știu de ce, toate erau gânduri frumoase, idealuri. Am început să merg,

privind în jur. Nu știu cum să explic totul. Parcă puteam pur și simplu să merg oricât, ca și cum timpul ar fi fost un loc. Mă plimbam printre atâtea povești, pe care oamenii nu le prețuiesc, limitându-se la tehnologia nouă, la știrile noi, la muzica nouă, la cărțile noi, la visele noi. Eu însă mă plimbam printre tot ce a fost vreodată gândit și simțeam imensitatea aceasta ca și cum s-ar fi aflat în prezent. Până la urmă, care e diferența dintre ce există și ce-a existat?

Brusc, mi-am dat seama că era o nebunie. Cum se transformase coșmarul într-un asemenea vis? Și cum puteam să visez așa ceva? Cum reușea subconștientul meu să-și imagineze toate motivațiile și toate scopurile gândite de oameni de-a lungul timpului? Știam doar că toate punctele de vedere erau diferite. Viața are atât de multe perspective asupra unui singur lucru. Orice obiect poate fi văzut în atâtea feluri. Presupun că acesta este și motivul pentru care-mi plac lucrurile vechi. Sunt relicve ale timpurilor trecute. Cum ar fi consolele mele vechi. Când mă joc pe ele, mă gândesc câți oameni au crescut cu acele jocuri, câte amintiri din copilărie au provocat. Un joc pe care ne-am jucat când eram mici poate să creeze atât de multă nostalgie. Atunci chiar vedeam lucrurile altfel. Cine știe de la ce joc poate începe o poveste care crește până devine ceva esențial. Orice ar fi ajuns, orice ar fi făcut, oricât ar fi iubit stăpânii acelor jocuri, poate a fost influențat de primele lor experiențe. Minunile pe care le-or fi făcut în viață, gesturile frumoase mai mult ca sigur au fost misterios legate de atâtea obiecte care azi ni se par vechituri. De casete, de exemplu, căci prin ele oamenii au avut acces

la filme. De mașini de scris, căci pe literele lor s-au scris marile cărți ale unui întreg secol. De asta mă gândesc cu tandrețe la lucrurile mele vechi. Vreau să păstrez toate acele amintiri, să nu fie niciodată uitate. Pe consolele mele s-a jucat cândva un copil care apoi s-a făcut mare. După douăzeci de ani, cum nu mai aveau nicio valoare, cineva, poate chiar omul mare, le-a vândut. Mi se pare nespus de trist să-ți rupi trecutul așa. Presupun că multe lucruri devin inutile și se transformă treptat în deșeuri. Astăzi, de exemplu, poți privi orice film în calitate mult mai bună, pe un televizor mult mai bun. Dar parte din fascinație vine și din felul în care-l privești. Fascinația mecanică, fascinația unui anumit lucru, cum ar fi banda unei casete e de neprețuit. Nimeni nu va mai ști în viitor că filmele chiar veneau pe niște casete care aveau o bandă magnetică. Nimeni nu va mai ști cât de complex era mecanismul care citea semnalele electrice de pe ea. Oamenii caută perfecțiune, dar uneori, cred eu, imperfecțiunea e mai interesantă. Cât de multă muncă a fost pusă în dezvoltarea unui sistem, cât de fragil era totul, cum puteau acele mecanisme, deși atât de imperfecte, să schimbe fundamental viețile?... Viețile...

Viețile. Ei bine, asta era cuvântul care-mi suna în cap când m-am trezit. Înainte să deschid ochii, am dat să pășesc în sus ca să ies din râu. Undeva, în stânga, am văzut chipul cuiva. Nu, nu era Vlăsceanu, care n-avea ce să caute în teoriile astea ale mele, ci, de necrezut, aș fi putut jura că domnul Dunca, proful nostru genial de chimie, tocmai îmi arunca un avion de carton. M-am aruncat să-l prind și-abia atunci m-am trezit de-a binelea. Ce era cu Dunca? Dar cu închisoarea, pardon, celula

de la început? Dar cu Vlăsceanu? Plus laboratorul de chimie.

Deodată mi-am dat seama. Vlăsceanu s-a întors în liceul nostru pentru că-l urmărește pe Dunca, savantul vârstnic care, din plictiseală, și-a luat câteva ore la două clase din școală. Și încearcă tot felul de experimente în laborator; uneori, se zice, rămâne acolo și peste noapte. Mai mult ca sigur că a făcut cine știe ce descoperiri și „spioana“ noastră deghizată are o misiune aparte. Ce-i de făcut?

Sfarmă-Oase. Ștafeta cu fractură

Dora

În clasele mici făceam sport cu Vlăsceanu. S-o ai ca profesoară de germană e o grozăvie, dar să-ți predea și educație fizică e și mai rău, dacă așa ceva se poate. Îmi amintesc foarte bine prima ediție a ceea ce noi, elevii lui Vader, aveam să numim „Ștafeta Sfarmă-Oase”. S-a petrecut în clasa întâi, într-o zi obișnuită de marți, a cincea oră. La sport, de obicei era teribil. Trebuia să facem tot felul de grozăvii, precum sprinturi foarte lungi, statul în mâini câteva minute și un exercițiu în care te rezemi de perete și te prefaci că te-asezi pe un scaun, deși nu e nimic sub tine. Săriturile peste câte două trepte (foarte periculos știu), flotările în pumni și tot felul de rostogoliri erau și ele chinul de pe lume. Dar circuitul pe care-l crease părea crunt până și pentru ea.

— Azi am organizat o ștafetă, ne-a anunțat imediat după încălzire. E puțin diferit, dar sigur vă va plăcea. Și, dacă nu... ei bine, ce contează?

Făcu o pauză ca să-și întindă tricoul plin de pete de transpirație, deși nu mișcase un deget de când începuse ora.

— Ce e o ștafetă? întrebă cineva.

Degeaba, nu primi niciun răspuns. Urmă însă un flutierat puternic.

— N-avem timp pentru explicații. De ce nu știți lucruri atât de simple? Aveți cumva retard?

Nu, nu aveam, am dat din cap, deși trei sferturi din noi nu înțelegeau nici cuvântul retard.

— Am să vă explic ce-aveți de făcut, ați înțeles? Atenție mare! Ca să intrați în formă, veți alerga cu cea mai mare viteză de trei ori pe strada din spatele școlii. Dus întors, desigur! După ce ați făcut toți asta, mergem în holul principal pentru următoarea probă: săritura peste trepte. Dar nu peste o singură treaptă, ci peste două deodată.

Și-n punctul ăsta nu-și putu opri un zâmbet de satisfacție. Cei mai mici de statură, așa, ca mine, n-aveam nicio șansă.

— Treizeci de sărituri peste câte două trepte odată! Ne-am înțeles? Între parter și etajul unu. Și fără gălăgie, că o încurcați rău. Sunt ore.

O priveam cu ochii tot mai mari. Voia cumva să ne rupem picioarele, sau ce?

— Apoi vom forma, în fine, perechile pentru gimnastică. Mergem pe saltele, în sala de sport, și vă rostogoliți simultan. Execuția trebuie să fie perfectă, altfel nu se punctează. Mai faceți un șpagat, o sfoară și treceți la probă și mersul piticului, urmat de niște sărituri ca broaștele. Ultima probă e săritura la capră. Prima echipă care termină câștigă, desigur. Și ia FB în catalog. Vom încheia cu niște abdomene, genuflexiuni și flotări... Ah, da, va mai fi și-un exercițiu surpriză.

Ne uitam șocați unii la alții.

— Ce-așteptați? Dacă nu terminați ora asta, continuăm și la germană. Și s-ar putea să mai adaug câte ceva!

Când am auzit ce plănuia, am dat buzna cu toții spre ieșirea din spatele școlii, cu Vader pășind în spatele nostru. Fata cea nouă avea glezna luxată și nu putea participa. Vlăsceanu a vrut inițial s-o includă în anumite probe, dar spre ghinionul ei scutirea fusese deja predată la secretariat, așa că trebuia să se mulțumească doar cu noi.

Fluieră o dată și primii alergători, Alex și Luca, cei mai rapizi, au țâșnit simultan. I-au urmat alții și alții, până când mi-a venit mie rândul. După nici un sfert de stradă am simțit că nu mai pot, o durere ascuțită izbucnise în partea stângă a abdomenului. M-am oprit să-mi trag sufletul, dar Vader a început să fluiera, gata să mă înghită de supărare. De groază, am grăbit iar pasul. Apoi au urmat scările. Acolo s-au prăbușit vreo trei dintre noi, mai să-și rupă spinările. Dar ceva, un înger păzitor, i-a salvat în ultima clipă. Nu-mi aminteam să fi făcut vreodată ceva mai greu. Durerea aia cruntă mă apuca la răstimpuri, eram convinsă că până la finele orei o să mor. Noroc că a venit apoi sala, la gimnastică nu riscam să facem infarct. Dar tot era teribil.

Vader ne-a ales fiecăruia un partener, în funcție de înălțime și greutate. Eu am picat cu Iulia, o fată cu care mă înțelegeam foarte bine. Niciuna nu avea cine știe ce condiție fizică și eram mereu alese ultimele la jocurile ce implicau orice fel de abilități sportive. Ca de fiecare dată, am fost în capătul clasamentului. Vlăsceanu, infuriată, avea enorm de multe idei când voia să ne chinuie. La șpagat și sfoară, nefiind foarte flexibile, ne-a luat ceva timp până să reușim ceva cu totul dezamăgitor.

— Grăsanelor. Nu puteți face nimic!

Apoi a continuat, extrem de supărată:

— Cine m-a pus să mă fac profesoară?

Apoi, și n-o să uit niciodată momentul, căci atunci m-am pomenit cu porecla, tună:

— Dora Exploratoarea! Ha, ha, ha. Sau maimuța încearcă să facă șpagatul, copiii!

Ziua aceea de pomină a trecut, eu i-am supraviețuit, dar Dora Exploratoarea mă însoțește și azi. În clasele mici, unele remarci ale colegilor erau insultătoare.

— Nu-mi dau seama dac-ar trebui să-ți spun Dora Exploratoarea sau vaca Benny! mi-a zis odată colegul care-mi plăcea mie cel mai tare.

Noroc că încă nu-mi păsa ce credeau sau spuneau ceilalți. Mă enerva doar faptul că erau repetitive. În plus, mereu am avut o repulsie față de Dora Exploratoarea. Când eram mai mică, îmi imaginam că ne luăm la bătaie și că ea era impostoarea, iar eu Dora cea originală. Acum, e drept, mi se spune mai rar așa. Luca mai bate uneori apropouri, asta pentru că-i place să mă tachineze. Dar mai bine să revenim la povestea noastră, pentru că există și-un deznodământ neașteptat.

Ne-am întors în curtea școlii și-am executat mersul piticului, trecând inclusiv peste o movilă cu nisip. Surprinzător, n-a căzut nimeni în nas, deși ne-am murdărit îngrozitor toți. Nu știam cum mai aveam să intrăm în școală, nu cred că ne mai primea cineva. În orice caz, ajunseserăm, iată, la spaima mea cea mai mare, săritura la capră. Nu înțelegeam cum se face și nici până în ziua de azi n-am învățat. Din fericire, nu-mi mai trebuie. Nu e ca și cum o să mă pună cineva pe stradă să fac asta vreodată, la fel ca și cu aria vreunui poliedru, pe care

acum o învăț de zor, că vine examenul. Dar numai pentru evaluare, că n-am de gând să merg la real.

Vlăsceanu a separat iar cele două echipe și ne-a făcut un instructaj. Regulile erau simple, fiecare echipă trebuia să se alinieze. În loc să folosim o capră de lemn, trebuia să sărim peste coechipierii noștri, deoarece cu câteva săptămâni în urmă Vader se așezase pe capră și aceasta se rupsese. Echipa ai cărei membri terminau primii câștiga. La noi, băieții deschideau șirul, asta era strategia. Era mai ușor pentru ei să stea neclintiți, în timp ce noi săream, decât invers. Eu și Iulia, ultimele din nou, ne făceam curaj. Prima și-a luat avânt ea și, cum aveam un picior pe nisip, când s-a sprijinit de mine pur și simplu am alunecat. Într-o clipă ne-am pomenit la pământ amândouă, nepricepând ce se petrecuse. Pe mine nu mă durea nimic, dar Iulia scotea niște strigăte sfredelitoare. Vlăsceanu țipă la noi că suntem ultimele proaste, copiii, însă, au încercat s-o ridice pe prietena mea, dar degeaba. La cea mai mica atingere, în ciuda spaimei pe care i-o provoca Vlăsceanu, nu se putea abține să nu urle. Până la urmă a ridicat-o însăși Vader, care a dus-o pe sus până-n clasă. Acolo, în ciuda plânsului neîntrerupt, i-a pus în față caietul de teme. Apoi a revenit la noi, căci concursul trebuia terminat. Urma, cum ni se spusese de la-nceput, grandioasa surpriză.

— Jos! Puneți-vă pe spate! Acum! ne-a ordonat.

Noi ne-am întins imediat, nu cumva s-o supărăm. Apoi a trebuit să-nchidem ochii și să încordăm abdomenul. Vader a început să calce pe burta fiecăruia cu cele 105 kilograme ale ei. Probabil că în 2010 *stretching*-ul nu era așa de cunoscut și Vlăsceanu a încercat

să găsească o nouă metodă, dar, după cum vă puteţi da seama, n-a ajutat. A durut... destul de tare. Dar la ce te poţi aştepta când un caşalot te calcă în picioare la propriu!?

A doua zi Iulia a venit la şcoală cu piciorul în ghips şi, pe cât eram noi de amărâţi, pe atât era Vader de mulţumită. Ştafeta „Sfarmă-Oase“ a mai avut cel puţin zece ediţii, la fel de memorabile, până la plecarea profesoarei din şcoală. Noroc că anul ăsta ne predă numai germana.

Concertul Dorei. Clovnul nu se lasă

Raul

Se întâmplă uneori să auzi ceea ce nu vrei neapărat, iar ce-ai aflat să se țină apoi de tine ca un scaiet luat de pe câmp și care, agățat de hainele tale, te însoțește tăcut, iar din când în când te înțeapă pentru a nu-ți da pace. Așa am înțeles dintr-o discuție a fetelor, fără să doresc asta, de ce Dora nu putea veni la aniversarea Clarei: pentru că avea spectacol de pian. Or noi, toți cei din Reparabile Tempus, știam prea bine cât de mult se pregătise pentru reprezentație. Nu pentru că ne-ar fi spus-o ea – se raporta la partea asta cu muzica mai curând ca la un fel de viață paralelă –, ci pentru că avea tot mai puțin timp pentru alte lucruri. Acum, cu pregătirea pentru examen, parcă văd că n-o s-o mai întâlnesc decât la școală. De ce mi se strânge inima la gândul ăsta?! Măcar de-aș fi coleg de clasă cu ea! Așa trebuie să mă mulțumesc cu pauzele mari sau, și asta da senzație tare, cu întâlnirile noastre secrete. Biblioteca îmi dă fiori de fiecare dată când trec pe lângă ea. Cine știe ce lucruri teribile se pun la cale după ușa aia? Mereu când ajung în dreptul ei ciulesc urechea și, de cele mai multe ori, chiar dacă nu le spun celorlalți, chiar aud sunete.

Dar să revin la concertul Dorei; de fapt, la cum am aflat despre el. N-o să ne invite și pe noi, am priceput

imediat. Nu pentru că n-ar fi ținut la grup, ci pentru că încerca să se protejeze de orice i-ar fi putut distrage atenția. Concentrarea pentru așezarea degetelor pe pian era maximă în cazul ei, așa că-i era greu să-și cheme apropiații. Când mai stăteam și noi de vorbă ca doi colegi, lângă tuia, îmi mărturisise ea însăși asta: „Fără voi mi-ar fi imposibil, sunteți cei mai buni prieteni ai mei. Dar când sunt pe scenă, nu trebuie să existe alte emoții între mine și pian. De-aia n-o să vă țin niciodată la curent cu concertele mele.” Totul era tranșat, cu atât mai mult cu cât nici măcar părinții ei nu stăteau în sală la spectacolele la care participa. O auzeau din culise sau, în unele cazuri, chiar de pe hol. La sfârșit o strângeau în brațe cu lacrimi în ochi.

Acum vă dați seama că eu doream cu încăpățănare s-o văd concertând. Parcă lipsea ceva din tot ce știam despre ea. Ca să nu mă procopsesc cu un refuz mega-politicos, m-am hotărât să trișez puțin și să merg la spectacol fără să știe, fără să mă vadă, deci fără s-o stresez și... fără să mă urască.

Cum mă duceam la ziua Clarei, nu era prea complicat să dispar puțin pentru a prinde reprezentația Dorei. Ținuta mea era adecvată, ușor scorțoasă pentru o aniversare, dar perfectă pentru un concert. Ca să ajung la sala de lângă Cișmigiu, unde avea loc spectacolul, trebuia să schimb două mijloace de transport. Am făcut repede un calcul și mi-am dat seama că ies mai bine dacă folosesc un mijloc de deplasare propriu: bicicleta! (Știam de la fizică să fac un calcul simplu și să aflu care este cea mai eficientă variantă de deplasare.)

Ceea ce n-am avut în vedere au fost kaloriile pe care le-am consumat parcurgând în sacou cu papion, pe două roți, aproape opt kilometri, și nici modul în care ele se transformă în apă. N-am anticipat așadar starea dezastuoasă în care-am ajuns la concert.

Cu sudoarea adunată în papionul cu buline, am intrat tiptil în sala cu lumină difuză și m-am așezat pe ultimul rând. Pe scenă, o fată cu părul strâns în coadă mișca din mâini, ca într-un ritual straniu. Mi-am dat seama că de-acolo nu vedeam pianul, iar imaginea parțială te lăsa să-ți imaginezi orice. Fata de pe scenă parcă mînuia niște păpuși. Pentru mine, însă, era suficient cât de minunată se-arăta Dora și de la distanța aceea! Câtă finețe, ce postură elegantă! Cum nu mă putea vedea, eram amândoi în siguranță. Nu riscam să provoc vreun fior. Cât despre primit emoții, de asta eram acolo.

Cum încercam să am cel mai bun culoar către scenă, mi-am dat seama de ce nu vedeam și clapele. Cineva cu păr afro, aflat în primul rând, mă împiedica să zăresc exact partea de jos a pianului. Ce cap era acela atât de mare?! Mi-am întins gâtul ca să văd mai bine și nu mi-a venit să-mi cred ochilor! În lumina reflectoarelor, persoana cu păr afro era, de fapt, un veritabil clown, de felul celor ce merg la aniversări pe la grădinițe! O claie de păr galben, nas roșu, guler colorat... Poate avea și mingi sau batiste multicolore prin buzunare! Ce căuta un clown la un concert de pian? Și încă unul așezat în primul rând?

Nici nu mi-am pus bine întrebarea asta, că am încremenit. Mi-am adus aminte că Dora urăște clownii și că-i produc cea mai puternică stare de panică. E ca atunci când, de exemplu, dai de un șarpe strecurat în patul în

care urmează să dormi. Sau ca atunci când bagi mâna în ghiozdan și descoperi o broască umedă.

Cum să rezolv? Eram eu un anonim într-o sală de spectacol, dar tot trebuia să fac ceva. M-am strecurat afară, am privit în stânga și-n dreapta și m-am dus spre biroul pe care scria „Administrator“. Am bătut la ușă și-am intrat, înainte să aud vreo voce. Înăuntru, un domn cu fruntea brăzdată de șanțuri și cu fața acoperită de-o pereche de rame groase, îmbrăcat într-un costum gri, cu cravată, privea într-un maldăr de hârtii.

— Ce este, tinere? Ai greșit sala?

Și își ridică ochii spre mine.

— Nu, din contră, vă căutam! m-am precipitat să răspund.

Tremuram tot, ca să fiu sincer. Am continuat aproape țipând:

— Trebuie să vă informez urgent că în sală e un... escroc. Exact. Aăă, pe primul rând stă, și nu știți asta, stă... un clovn! Adică un... monstru.

Administratorul, sau ce-o fi fost el, m-a privit straniu.

— Ce vrei să spui? E cineva care face pe clovnul? a întrebat cu ochii tot mai mari.

— N-ați înțeles, uf! Dora cântă la pian, nu clovnul. Da, el stă la un metru de ea. Cu părul ăla tufiș, găââr! Cu nasul-ciupercă otrăvitoare. Cu hainele vărgate... Ce mai vreți să zic?

Domnul, tot mai contrariat, zise cu asprime:

— Vrei să zici că lângă pianistă stă un clovn? Ce-i prostia asta, copile? Poți spune mai exact care-i problema ta?

— Domnule, nu e niciun clovn pe scenă. Ce să caute lângă Dora?! Dar toată lumea ne învață pe noi, tinerii, că

la școală nu mergem ca în club, că la teatru nu ne ducem ca la circ și tot așa. Faceți ceva! Dați afară clovnul!

Administratorul, sau ce-o fi fost, se ridică în picioare. Se uita la mine ca la un nebun.

— Ce clovn, ce neclovn?! Băiete, ești cumva bolnav? Ce tot îndrugi acolo?! De când ai vedenii?

— Nu, nu înțelegeți nimic.

Îmi era atât de ciudă, că mă înroșisem ca o sfeclă.

— Dați clovnul afară din sală! aproape c-am strigat din nou. O omoară pe Dora să-l știe...

— Te rog să ieși imediat din biroul meu! Altfel chem gardianul! Cum de te lasă părinții să umbli așa, liber?

Am încremenit, câteva secunde n-am înțeles ce se-ntâmplă. Dar mi-am dat seama că nu mai pot întinde coarda, trebuia să ies până nu se declanșa vreun scandal. N-aș fi fost în stare să țin piept furiilor Dorei.

— Auzi tu trăsnaie! Începu să râdă omul în timp ce eu, asudat și grozav de furios, mă trăgeam cu spatele spre ușă. Un clovn! Băiețăș, dacă începe să scoată iepuri din buzunare ca să-i alerge pe scenă, dacă face jonglerii prin sală, dacă suflă din trompetă, atunci, da, fii convins, îl dăm afară!

Am ieșit mai amărât ca oricând, oare unde greșisem? Clovnul trebuia să părăsească sala imediat. Dar cum?! Speram nebunește că Dora nu l-a văzut și că-și va termina numărul în siguranță. Buclele portocalii jucau în lumina reflectoarelor, aplauzele păreau o toacă spartă, caloriile continuau să se schimbe pe spatele meu în șiroaie de apă. Și-atunci am auzit ca prin vis vocea prezentatoarei care anunța ultima parte a reprezentației impecabile de până atunci a Dorei, decisivă pentru

stabilirea câștigătorilor concursului. O suită, o arie, o... Mi-am ținut respirația, aveam de gând să fiu atent, să nu las niciun acord să-mi scape. Dora era la fel de minunată pe scenă, cu spatele drept, parcă susținut de-un spătar invizibil, și cu mâinile gata să danseze peste clape.

Cum nu-mi luam ochii de pe ea, nici să clilesc nu voiam, am văzut deodată începutul grozăviei. Și, Doamne, nu puteam face nimic, dar nimic. Clovnul, profitând de aplauze, se ridică fulgerător, cât să arunce spre clape ceva. Un nor de praf albicios acoperi pentru o clipă scena. Din fericire, totul se petrecu atât de repede, încât nu-l văzură decât cei din primele rânduri. Se ridicară instantaneu și se buluciră spre ieșire. Dacă era ceva toxic? Vreun praf otrăvitor... Cine știe?

Dora a scos un sunet aproape sugrumat, s-a ridicat ca un arc și-a dispărut în culise. Eu am încercat să merg întâi în față, dar era imposibil din cauza spectatorilor. Părul portocaliu apărui în câteva rânduri printre oameni, ca să dispară apoi spre ieșire. Am fugit într-acolo și-am reușit să ies tocmai când silueta intrusului se pierdea după clădirea de sticlă de pe colț. N-am avut timp să scot telefonul și să-i fac o poză, mi-ar fi fost mult mai ușor să mă fac crezut mai târziu pe Fugit. Am operat din nou un calcul rapid, de data asta legat de riscuri: dacă scriu pe grup, află Dora c-am fost la concert; dacă nu, n-o să mi-o iert niciodată. După două minute de ezitare, mi-am luat mobilul și-am tastat: „Special pentru Dora. Ai fost minunată. (Și-am pus aici un emoticon cu inimioară.) Regret din suflet ce s-a petrecut la final. Special pentru grup: Clovnul avea pantaloni negri, de piele, care pușcau pe două picioare familiare. Trebuie să ne vedem urgent. Luni, la prima oră!“

Pagini cu semne ciudate. Alte ciudățenii

Clara

După povestea din Centrul Vechi nu mi-am mai scos din minte computerul ăla, 386, pe care scria clar Vlăsceanu. Oare ce conținea? Probabil că toate misiunile individei care se dădea drept profesoară când ea era, de fapt, spioană. Măncasem o spaimă teribilă, aș fi putut să fac infarct din cauza lui Serghei ăla. Plus acele. Doamne, în ce necaz puteam intra! Trebuia să ne întâlnim cât mai repede toți cei din Reparabile Tempus, mai ales că și Dora a trecut la concursul de pian printr-o spaimă grozavă. Mi-a povestit Raul tot, mi se pare că-i cam prea mult, cum să pună la cale Vader răzbunări atât de meschine?! Totuși, Raul spune adevărul. Trebuie să luăm măsuri tranșante.

Nu-mi plăcea că noi, cei din Reparabile Tempus, nu mai puteam vorbi deschis, nici lângă tuia aia a noastră, nici în pauze. Puteam fi auziți oricând. Mai mult scriam pe grup, dar nici acolo nu voiam să ne dezvăluim toate ideile. Cine știe cine punea mâna pe telefoanele noastre și descoperea toată povestea? Dacă la început mi se păruse o exagerare, ei bine, după ultima întâmplare eram convinsă că nimerisem în ceva cu adevărat putred. Aveam de descălcit niște fire, trebuia cu adevărat să scăpăm de Vlăsceanu asta.

Am convocat grupul în pauza mare, că la prima oră, cum ceruse frate-meu, chiar nu era posibil. Să se descurce fiecare cumva, să se ascundă prin toalete, dar după ce nu mai mișcă nimeni pe holuri să vină la bibliotecă! Prima am ajuns eu, deși Luca urma să apară cu cheia.

— Nu o mai suport, șopti Luca, când dădu ochii cu mine. Să vezi și să nu crezi. Acum i-a cășunat să ne ducă în pădurea Băneasa, ca să vedem porcii mistreți. Cică știe ea locurile pe unde umblă fiarele astea. Te pomenești că vrea cu adevărat să ne omoare.

— Poftim?

Îmi venea să râd în hohote. Dar nu era locul, căci ori-când putea să apară proful de serviciu. Și-apoi să vezi săpuneală. În capătul scărilor tocmai apăruse Filip. Ne făcea semne să nu mai suflăm o vorbă. Și-apoi apelă la gestul ăla scurt, de gât tăiat. Azi avea o cămașă nouă. Sau poate pantalonii strânși și un pic îndoiti jos, așa, ca-n videoclipuri, mi-au atras atenția. Cert e că mi s-a părut deodată prea cald. Cred și eu, din spatele ușii tocmai se auzea ceva. Am încremenit cu toții. Adică înăuntru se afla cineva?! Noroc că nu dăduserăm buzna, cum mă gândisem la început. Am țâșnit ca din arc toți trei, încercând să nu facem zgomot. I-am agățat și pe Raul și Dora și nu ne-am oprit până la bătrâna noastră tuia.

— Dezastru! Dacă intram era vai de pielea noastră. Parcă văd cum am fi fost târâți până la director ca să primim apoi o pedeapsă strașnică. O notă scăzută la purtare e cum e, dar se poate și mai rău. În fiecare an se fac exmatriculări. Ne-ar putea acuza de orice, vandalism, hoție etc.

— Lasă astea, Clara, ești tu prea prăpăstioasă, zâmbi Filip. Mai bine spune tu, Luca, ce fel de foculețe trimite Vlăsceanu pe Snapchat?

— De obicei cu rețete dintr-o carte de-a ei cu mâncăruri rusești. Câteodată poze cu Jamie Oliver, cred că are o pasiune pentru el...

— Hai să ne vedem la 14, când terminăm cu toții, propuse Dora. Exact în același loc. Trebuie să vedem ce e în bibliotecă.

— Păi și dacă auzim iarăși zgomote? se precipită Raul.

— Nu cred că vor mai fi! îl liniști Filip. Sunt convins că astăzi ni se vor limpezi unele lucruri. Hai să vedem câte secrete avem până acum!

— 386, computerul, am șoptit apăsând.

— Mapa cu desene. Trebuie să le vedeți! Nu vreau să vă trimit poze, că, știu din filme, pot fi interce... Intercep... tate, pardon! se fâstâci Raul.

— Dunca și laboratorul de chimie, zise Filip.

Am izbucnit toți în râs, asta era o glumă, desigur. Ce să aibă Dunca de-a face cu astea? Dar Filip își strânse pleoapele, se uită pe rând la noi, te pomenesti că vorbea serios.

— Rușii și foculețele ei, adăugă Luca. Serghei e primul suspect.

— Clovnul care a distrus spectacolul Dorei! sări Raul. Nu se poate să rămână un mister. Când mă gândesc că-n sala aia nu filma nimeni...

— Pantalonii de piele mulați. Deghizarea. Plus dispariția lui Vlăsceanu din Indigo! turui Dora.

— Voronejul de pomină... am continuat eu. Bine c-ați scăpat vii de la cinema. Și tatuajul cu trandafirul negru... V-am zis, da, de tipul de la Cărturești, ăla cu ilustratele? Simt că e ceva și cu el.

Dar n-am mai continuat, fiindcă tocmai suna de intrare. În orele rămase până la întâlnire, m-am gândit la toată înșiruirea lucrurilor ăstora care aveau nevoie urgentă de explicație. Nu-mi venea nimic clar în cap. Centrul Vechi, liceul nostru, biblioteca, Vlăsceanu... Un singur lucru era clar ca lumina zilei: Vlăsceanu îi chinua tot mai rău pe cei de-a opta. Uite, după doar o lună și jumate de școală, aveau toți câte doi de patru în catalog. În ritmul ăsta, urma să-i lase repetenți. Luca era convins că o făcea intenționat, plănuiise de cine știe când să nu-i mai lase să dea examenul. Dar de ce-i ura atât de tare? Greu, de fapt imposibil de explicat.

Când am ajuns în fața bibliotecii cu rucsacurile pe umeri, nu ne-am mai grăbit ca alte dată. Luca și-a lipit urechea de ușă și-a ascultat cu atenție câteva secunde. Liniște mormântală. Apoi a scos cheia și-a rotit-o cu grijă în broască. Școala se golise, rămăseseră doar câteva clase pe la etaj, căci aveau ore până la trei.

Într-o clipă am fost toți înăuntru. Întunericul era la fel de gros ca de obicei. Diferit era aerul. Mirosea înțepător a țigări. Dora, fiind după o răceală prelungită, începu să tușească. Dacă nu se oprea imediat, ne compromitea pe toți. Noroc că și-a pus mâna peste gură. Dacă ferestrele n-ar fi fost bătute-n cuie, sigur le-ar fi deschis larg.

— Ce-avem noi aici? întrebă Filip.

Tocmai observase o scrumieră așezată pe una dintre cutiile cu volume.

— Sunt două mucuri de țigară înăuntru! șopti Dora.

— Ia să văd mai bine, interveni Luca în timp ce-și aprindea lanterna de la mobil.

Un zâmbet i se întinse pe toată fața.

— Pariu că vă pot dezlega misterul! continuă el. Păi, dragii mei, hai să vă arăt ce-am primit eu acum juma de ceas pe Snapchat!

A accesat folderul foto, iar noi am rămas mască. Într-o poză era exact scrumiera din fața noastră. Plus o carte în rusă cu un titlu mai lung.

— Ăăă... s-a bâlbâit Raul.

— Nu, nu e cu spirichismus, continuă Luca, ci cu tehnologie. Vader mi-a trimis-o. E clar că ea era aici, în pauza mare.

— Hai să căutăm cartea! am decis simultan.

— O copertă roșie, așa, nu e pe raft, nici aici, ține telefonul mai aproape!

Iat-o, am scos-o victorioasă din cutia pe care-o descoperisem data trecută, aceea cu volume în rusă. Scrisa KGB cu litere mari, și-apoi un șir de litere în chirilică. De unde să pricepem noi despre ce e vorba? Doar asta, cu KGB... stai, chiar KGB?! Nu-mi venea să-mi cred ochilor.

— Păi asta înseamnă că Vader a noastră chiar e spioană, amuți și Filip. Am învățat și noi la istorie despre KGB-ul ăsta. Nu-mi prea aduc aminte ce e, dar lucru curat nu poate să fie. Raul, dă tu căutare pe Google!

Vă dați seama care-a fost primul rezultat, tocmai pe Wikipedia. „The KGB, an initialism for *Komitet Gosudarstvennoy Bezopasnosti*, translated in English

as Committee for State Security, was the main security agency for the Soviet Union from 1954 until its break-up in 1991.”¹ Am încremenit cu toții. Ce dovadă mai mare voiam în ce-o privea pe Vader?! Am deschis cartea aproape cu spaimă. Nu pricepeam niciun cuvânt din ea, desigur, dar niște foi s-au desprins dintre pagini și s-au împrăștiat pe parchet. Le-am strâns repede, nu voiam să se înnegrească. Apoi, tot la lumina telefoanelor, ne-am uitat la ele.

— Ăăă!.. făcu Raul. De necrezut. Ăăă...

Cred și eu că nu mai avea glas. Formele acelea ciudate, literele cu font de juma de pagină și bolduite nu puteau fi decât cine știe ce coduri secrete.

— Ăăă, se bâlbâi iar frati-miu... Păi, astea sunt exact ca desenele din mapă. Aș putea jura că sunt identice.

Poftim? Adică noi deveniserăm posesorii a cine știe ce coduri secrete?! Imposibil. Trebuia să ieșim cât mai repede de-acolo, dar nu înainte să lăsăm totul cât se poate de în ordine. Doar cartea mi-am înghesuit-o în rucsac.

„Semnele, da, sunt aproape la fel! Are dreptate Raul. M-am uitat cu atenție!”, am trimis în aceeași după-amiază mesaj pe Fugit. „V. a noastră e mult mai periculoasă decât ne imaginam. Trebuie să rezolvăm urgent situația.”

¹ „KGB, acronim pentru *Komitet Gosudarstvennoi Bezopasnosti*, în traducere Comitetul Securității Statului, a fost principala agenție de securitate în Uniunea Sovietică, din 1954 până la dizolvarea sa, în 1991.” (În limba engleză, în original.)

Cu mistreții nu te pui. Poligonul de tir

Filip

Dacă ne-ar fi spus oricine altcineva ce-avea să se petreacă în curând, la ceas de noapte, printre bălării, insecte, șerpi și poate că și vulpi turbate (am văzut odată la știri cum o astfel de făptură a terorizat un sat întreg), aș fi crezut că-i o glumă. Bine-ar fi fost dacă intram la bănuieli încă de la-nceput. Așa am ascultat-o pe Vlăsceanu cum ne promite surprize „plăcute”. Totul a început vineri, când ne-a propus tema de weekend:

— De data asta veți face, cu toții, o cercetare. Dar nu va fi sterilă, din articole de pe net, căci ne ducem la fața locului. O să vă placă nespus, vă promit. Prin urmare, pregătiți-vă de-o excursie. Măine, sâmbătă, mă veți însoți în pădurea Băneasa. Acolo vi se oferă o oportunitate ce se ivește o dată în viață. Exact. Veți avea ocazia să urmăriți îndeaproape viața și comportamentul porcilor mistreți. Nu-i vom privi după gratii, ci în libertate, în pădure, în habitatul lor natural. M-am informat la pădurar și-am aflat că-n zonă trăiesc cel puțin trei turme. Vă aștept la ora 16:00, în fața grădinii zoologice. Cine lipsește ia unu în catalog. Nu motivez nimic... Clar?!

Când am auzit toate astea, mi-a venit să izbucnesc în râs și în plâns în același timp. Chiar așa a ajuns clasa

asta? Să meargă să „cerceteze“ porci prin pădurile de la marginea oraşului?! Fără costum de protecţie, fără arme, fără băte, adică fără nimic? Amuzant şi oribil în acelaşi timp, nu vi se pare? Dar ce să faci când mai ai doi de patru? Un unu va duce la minunata medie trei. Şi nu mai ajungi niciodată le vreo evaluare naţională.

După freamătul iniţial şi după chicotelile din curte, o fi ea Vader, dar nu putea fi chiar aşa descreierată, sigur pregătea vreo farsă. Toţi colegii au zis acasă ce li se cerea. Mulţi părinţi nu şi-au lăsat copiii să vină, în ciuda implorărilor. Aveau să treacă ei pe la şcoală să vadă despre ce era vorba cu nivelul catastrofal pe care-l aveau copiii la germană. Asta dacă te luai după note, desigur. Avea să-i lumineze însăşi doamna profesoară. Dar acum nu considerau că-i oportună o ieşire în pădure. Şi încă una în care apărea şi cuvântul mistreţ.

Restul părinţilor, cum sunt şi-ai mei, au zis că-i o exagerare şi m-au asigurat că nu-i cazul să mă impacientez: ce să fie rău într-o vizită la zoo?! Mi-am amintit atunci cum m-a prins o vecină urcându-mă pe terasa blocului unde, vă jur, nu voiam decât să privesc cerul. După ce-a strigat şi-a ameninţat c-o să cheme poliţia, s-a jurat că nu mă lasă să plec până nu vorbeşte cu mama. I-am dat-o la telefon şi-am văzut cum se înroşeşte şi mai tare, gata să pleznească. Adică mama nu era indignată?! N-avea de gând să-mi aplice o corecţie?! „Chiar aşa, doamnă, ştiţi exact cu ce se ocupă băiatul dumneavoastră? Cum?! Mă trimiteţi pe mine sus, să mă uit măcar o dată de-acolo, că o să-mi schimb perspectiva?! Poftim?!“ Şi discuţia s-a încheiat exploziv. A trebuit să-mi dea drumul, că interveniseră şi alţii. După un şir

de amenințări veninoase a încheiat apoteotic: „Spune-i mamei tale să fie mai responsabilă!” Bineînțeles că i-am mulțumit mamei în gând, în chestiunea asta chiar fusese de milioane. Dar cu mersul nostru după mistreți se cam pripise. Singura scuză e că nu-și putea închipui profesori din plămada lui Vader. În ce mă privește, cunoșteam cât de cât pădurea, mai fusesem de câteva ori. Nu m-am speriat prea tare, aveam s-o scoatem cumva la capăt. Și poate că, vorba fetelor din clasă, toată ieșirea avea să se dovedească o glumă de genul: „Zâmbiți, sunteți la camera ascunsă.”

La ora patru am ajuns la zoo, ca să văd c-au mai venit doar opt colegi. Dezastru, aveam s-o pășim rău. Când s-a arătat Vlăsceanu cu pasul ei obișnuit de marș – de data asta chiar se-mbrăcase în haine de camuflaj –, abia s-a abținut să nu urle de furie. Cât de nesimțiți eram, cum ne-am permis s-o înfruntăm? Ne punem noi, niște mucoși, cu ea? O să ne scoată ea gărgăunii în următorul ceas! Cât de obraznici eram ca să rămânem acasă?

— Dar... ăăă, a îndrăznit Mihai cu glas mic, noi suntem aici, cu dumneavoastră!

— Și restul ați rămas la căldurică să vă îngrășați lângă mămica și tăticu’. Să orbiți de-atâta jucat la calculator. Să...

Și a mai continuat câteva minute, gata să ne înghită precum zgriptorul din basm pe fiecare-n parte. De scuipat înapoi sigur nu ne-ar mai fi scuipat. Ne-am strâns unii-n alții, poate așa o să părem mai impozanți. Ne-a ordonat s-o urmăm, ceea ce, vă dați seama, am făcut fără împotrivire. Mergea repede, îmbrâncind oamenii, inclusiv copiii, care se îndreptau spre intrarea la zoo. Am

depășit poarta, am trecut de parcare și nu ne-am oprit decât în luminișul din care se despart trei alei, toate cu o barieră la intrare.

— Pe loc repaus! a strigat Vader. Acum e acum, curajoșilor. Câte turme-am zis că sunt?

— Ăăă!

— Trei, nătângilor! Nici măcar atâta lucru nu vă intră-n cap. Grupa unu o ia într-acolo, grupa doi în sens contrar, iar ultimii, adică voi – și-a arătat spre mine, Luca și Dora – mergeți în partea aia. Dar nu pe drumul forestier, că n-o să găsiți decât frunze. Prin pădure, direct, printre copaci!

— Ăăă, îndrăzni Iulia, și dumneavoastră cu ce grupă veniți?

— Niciuna, normal. Mă duc pe alei și dacă vă prind pe ele vă penalizez de vă sar fulgii. Să nu cumva să ieșiți dintre copaci. Gata cu instructajul! Acum, hai, porniți după porci! Unu, doi, trei... start.

Am țâșnit toți în direcțiile arătate, printre copaci, călcând peste vreascuri și luptându-ne cu crengile puieților. Urzici mari apăreau din loc în loc, noroc că ne luaserăm pantaloni lungi. O vreme ne-am mișcat în ritm rapid, de parcă ne-ar fi urmărit cineva. Nu voiam să ne mai vadă Vader deloc nici tricourile, nici hanoracele, nici singurul rucsac, al Dorei, în care se găsea o sticlă de apă. Când am ajuns lângă un arbore căzut la ultima furtună, am sărit toți pe trunchi.

— Așa măcar nu ne mușcă șerpui, le-am zis cu teamă. Știți că a murit anul trecut un tânăr, nu departe de-aici. A crezut că l-a-nțepat o insectă, nici nu s-a grăbit să meargă la doctor. Apoi n-a mai fost nevoie.

— Să ne luăm bețe! am continuat. Așa se face. Dacă sare un șarpe spre tine, tu-l lovești. Ca la baseball.

Am început să râdem, parcă vedeam șerpi azvârlți în toate direcțiile de bețele noastre. Totuși, ne-am uitat fiecare în jur după o băta potrivită.

— Uite ce scrie aici! zise Dora.

Și ne-a arătat pe copacul cel mai apropiat o tăbliță ruginită: „Pericol de împușcare. Atenție, se fac trageri.” Doamne, în ce junglă eram. Tocmai atunci se auziră undeva în dreapta niște pocnete; de fapt, niște rafale. Acolo aveau să ne rămână oasele. Urma să fim ciuruiți de gloanțe și consumați apoi pe post de delicatesă de furnici și rădaște. Câini și vulpi. Șerpi și porci mistreți.

— Voi... Ați auzit și voi împușcăturile, nu? am întrebat eu.

— Logic, doar suntem lângă tine! a zis Luca.

— Ce facem acum? puse Dora întrebarea esențială.

Am ridicat din umeri. Dacă dădeam peste porci mistreți? Nu știu ce s-ar fi întâmplat atunci. Mai mult decât să ne împotrivim cu bețele noastre nu puteam face. Sau să urlăm cât puteam de tare, ca să-i speriem cumva.

— Să rămânem aici o vreme, pe copacul ăsta! le-am propus eu.

— Și dacă ne nimeresc gloanțele?

Tocmai atunci s-a pornit un nou șir de rafale. Ne-am uitat scurt unii la alții și-am țâșnit drept înainte, într-o direcție oarecare. Nu ne mai păsa de iedera de care ne împiedicam sau de pâlcurile crescute așa de aproape, încât cu greu le puteai traversa. Nu ne-am oprit decât după ce ne-am îndepărtat destul de pericol. Dar de ce nu mai vedeam clar detaliile?! Simplu ca bună ziua,

lumina începea să scadă. Și la asta nu ne-am așteptat. Era miezul toamnei, noaptea venea mult mai devreme. Vader nu ne zisese nici când să ne întoarcem sau unde să ne întoarcem. În plus, nu era ca și cum am fi știut vreunul drumul înapoi. Luca se lipise din lateral de Dora, aproape că o luase pe după umeri cu brațul. Și-a început să ni se facă la toți trei frică. Ce faceam noi acolo, de ce ne-am despărțit de restul grupului? Am încercat s-o sunăm pe Vlăsceanu, însă în pădure nu aveam semnal. Era o catastrofă.

Am decis să ne întoarcem. Am luat-o cumva înapoi, însă în alt unghi, nu mai voiam să ajungem prin locurile cu gloanțe. Am mers așa unul după altul, tropăind ca să alungăm târâtoarele, până s-a lăsat întunericul. Dintr-odată, l-am auzit pe Luca țipând de durere. M-am speriat crezând că poate-l atacase un porc mistreț sau ceva. Dar nu, doar își izbise piciorul de-un fel de zid. Îl durea rău degetul mare, poate i se desprinsese unghia. Oricum, trebuia să ne oprim un pic. Ne-am aprins lanternele de la telefoane, deși mai aveam foarte puțină baterie.

— Voi doi stingeți telefoanele! am zis eu. Avem nevoie de baterie. Trebuie să luăm legătura cu cineva.

— Altfel ne mănâncă porcii, continuă Luca! Ne duc în văgăunile lor și ne ronțăie...

— Porcii n-au văgăuni, Luca, îl temperă Dora. Te rog, nu fi macabru.

Se vedea foarte greu pe întunericul ăla, în ciuda pâlpâirii bietului meu Samsung. Părea că ajunseserăm la un fel de structură.

— Locul preferat al viperelor, șopti Luca.

— Doar că pe-aici nu trăiesc vipere, i-o tăie Dora. Hai să ne uităm mai bine!

Și, împinsă de frică sau de curaj, nu contează, pentru că rezultatul avea să fie oricum același, Dora sări pe marginea ciudatei însăilări. Din câte-mi dădeam seama, aducea cu o casă tăiată pe orizontală, cam la jumate de metru de pământ. Platforma rămasă era roșiatică și părea făcută din cărămidă. Era foarte ciudat să dai peste așa ceva în pădure. Sau poate nu era? Nu văd păduri prea des. În orice caz, în marginea cealaltă se ghicea o structură ceva mai înaltă, aducând tot cu o casă tăiată. După mirosul greu, nu putea fi decât plină de gunoaie.

Dora făcu atunci ceva necugetat. În loc să sară înapoi, pe pământul sigur, păși pe suprafața de cărămidă. Se-auzi imediat un trosnet, urmat de strigătele ei de durere. Piciorul drept, aveam să descoperim cu groază, i se prinsese între două cărămizi sparte. Și l-a scos singură, țipând tare. Iar noi, cu sângele bubuindu-ne-n cap, am tras-o imediat jos. Doamne, dacă-și rupsese piciorul?! Luca suspina înfundat, de parcă lui i s-ar fi întâmplat nenorocirea. Se așezase lângă Dora și încerca s-o liniștească. A luat-o în brațe, sprijinind-o cu spatele de el. Nu știu cât a durat asta, cinci minute sau mai mult, oricum nouă ni s-a părut o veșnicie. Și, ca totul să fie dezastruos, mi s-a terminat tocmai atunci bateria. Ce era de făcut?

— Avem nevoie de ajutoare, Luca! am zis făcând pe eroul. Uite, aş putea fugi încolo – și-am arătat la întâmplare –, până la urmă tot ajung undeva.

— Dacă nu te halesc mistreții! mi-o tăie Luca.

Dora nu mai gemea, durerea se mai diminuase, dar se temea să se miște. Mi-a cerut să-i dau rucsacul pe care i-l dusesem o vreme. Am băut apă pe rând, însă n-am golit sticla. Până a doua zi n-aveam cum să mai găsim apă. Când să o pun înapoi în rucsac, am dat cu degetele peste un cablu. L-am scos imediat, fără s-o mai întreb pe Dora cum de fusese atât de prevăzătoare. Forma aia dreptunghiulară nu putea fi decât un... încărcător extern. Mi-a venit să sar în sus de bucurie. Am pus repede telefonul ei la încărcat și-am văzut, cu uimire, o dungă de semnal. Deci puteam suna! Am încercat să apelăm acasă, dar fără rezultat. Și-atunci mi-am adus aminte de antenele vechi și de cum le mișcau oamenii pe blocuri ca să prindă mai bine frecvența. Am început să mă deplasez de-a lungul structurii. Când m-am cățarat pe-o margine, cu un picior în gol, că mă temeam să-l pun pe cărămidă, s-au făcut deodată două dungi. Și-am sunat până când mi s-a răspuns. Glasul tatei se-auzea cu întreruperi.

— Ajutor! Sunt eu, Filip, tata! Ne-am pierdut în pădure!...

Atât am reușit să zic. Apoi, ca un făcut, am alunecat pe spate. Nu mi-am fracturat nimic, doar am rupt vreo trei crengi cu spinarea. Apoi am mai încercat să sun de câteva zeci de ori. Degeaba. Aveam să rămânem pe veci acolo! Dora se văita din vreme în vreme, iar Luca tremura tot mai tare de frig. Nu ne puteam încălzi, ne luaserăm doar câte-un hanorac, iar mistreții aveau să dea de noi curând. Tocmai atunci am auzit un răcnet în depărtare. Ne-am speriat așa de tare, încât ne-am strâns cât am putut de aproape. Mai mult ca sigur că Mihai sau poate Iulia tocmai erau sfârtecați de porcii

sălbatici. Nu mai știam ce să facem, situația se dovedea mai neagră decât ne-o putuserăm imagina vreodată. Măcar de-am fi știut cum să încropim un foc, dacă am fi purtat în portofel – în caz că am fi avut unul, desigur, ca în cărți – un pic de iască.

Apoi am auzit o împușcătură. Dacă evadase vreun tigru de la zoo? Sau leii? Sau urșii? Sau... N-a mai trebuit să rostim cu glas tare toate astea, căci tremuram oricum de frică. Și, ca lucrurile să fie și mai cumplite, nu departe de noi s-au auzit brusc trosnete. Cineva călca pe crengi, le făcea praf, cred că erau mistreții. Ne-am ghemuit și mai strâns unii-n alții așteptând cumplitul deznodământ. „Dar ce sunt eu, un papă-lapte?” mi-a sunat deodată-n cap. Măcar să mă opun, să mă lupt, să-mi pierd viața cu demnitate, dacă nu pot face altceva. Mi-am înșfăcat bățul și-am sărit în picioare.

— La atac! am urlat cât am putut de tare.

Și-am tot urlat, vreun minut, doar, doar voi alunga porcii.

— Oprește-te, Filip! Gata! Suntem aici! am auzit un glas familiar când m-am oprit din strigat.

Cum? Tata ajunsese acolo? Probabil nu mi se mai oxigena creierul și-aveam halucinații. Altfel de ce-aș vedea-o, în lumina unei lanterne, și pe mama Dorei? Și, or asta nu era posibil, și pe mama?! Toate întrebările s-au risipit când ne-au luat în brațe. Doamne, prin ce spaimă trecuseră. Noroc că Dora și mama ei aveau cont comun de iCloud, astfel că s-a putut identifica locul în care se găsea telefonul. Dar să mergi prin pădure, noaptea, nu era o bucurie.

După ce-au verificat starea Dorei – piciorul nu părea fracturat –, tata s-a dus după ajutoare. S-a întors destul de repede cu un echipaj SMURD. Prietena noastră a fost dusă cu targa până la prima alee, ca apoi să fie transportată la Urgențe.

Noi, bucuroși nevoie mare că scăpaserăm vii de sub colții rămătorilor, am încercat să aflăm ce se întâmplase cu ceilalți colegi. Nu intraseră niciunii în adâncul pădurii, că doar nu-și pierduseră mințile. Un grup se întorsese destul de repede la zoo și, după vreo două ceasuri de așteptare, se risipise spre oraș.

Ceilalți trei însă făcuseră o descoperire epocală. Ajunși în preajma poligonului de tir, au putut s-o vadă pe Vader antrenându-se. Și nimerea toate țintele, se jurau ei, ca o profesionistă. Spioană KGB, tir, Centrul Vechi, biblioteca, profesorul Dunca, acele, ce să vrei mai mult?! Abia așteptam să ajungem din nou la școală ca să punem cap la cap toate nebuniile astea. Din fericire, Dora ne-a scris în aceeași seară pe Fugit că nu pățise nimic grav cu piciorul, făcuse doar o luxație. Totuși, vreo două-trei săptămâni n-avea voie să-și mai forțeze glezna.

Pasiunile lui Serghei. Tatianușa

Luca

Acum, sincer, cât de nebun să fii ca să te întorci în Indigo? După tot ce descoperiserăm în bibliotecă, trebuia să fii dezaxat ca să te mai aventurezi în Centrul Vechi. După noaptea de groază cu mistreții, de ce să mă duc direct spre colții păianjenului? Ei bine, nu m-am putut abține. Aveam nevoie de niște răspunsuri, nu mai puteam s-o las pe Vader să se apropie de Dora.

În ziua aia am scăpat de meditații fiindcă profesorul făcuse un guturai strașnic, așa că mi-am luat bicicleta și-am pornit la drum. Când am ajuns, mi-am legat o roată cu antifurtul de o bară de metal destul de solidă. Zona era periculoasă, nu mă îndoiam, puteam rămâne oricând fără bicicletă. Ce mi-aș mai fi băgat unghia în gât, tocmai o „tunasem“ și mi se părea cool. Am „îmbogățit-o“ cu niște piese de carbon, ca să pot accelera instant. Pe lângă asta, am și vopsit-o cu mai multe culori neon, ca să mă poată vedea lumea pe rampe când încerc sărituri.

Ce urma să fac aici sigur era cu și mai multă adrenalină. Am respirat de câteva ori adânc, mi-am potolit bubuiturile inimii și, de parcă aș fi fost calmul întruchipat, am intrat în Indigo încercând să par cât mai natural posibil. Vreo juma de minut m-am prefăcut că vreau să

găsesc pe cineva la o masă. Apoi a trebuit să mă rotesc și către zona cu barul unde... Ce era asta?! Serghei, barmanul, venea întins spre mine! Numai că mutra fioroasă de la-nceput s-a destins deodată într-un zâmbet.

— Luca! Tu ești, frate?! Hai că m-ai speriat. Credeam ca ești un derbedeu care vrea să fure ceva.

— Ăăă...

— Lasă, nu te supăra pe mine, da' aseară m-a nenorocit unul. Așa, pișpiriu, de n-ai fi zis că-i în stare. Nu știu dacă avea cinspe ani. Da' sticla de whisky a luat-o, că s-a văzut apoi și pe cameră. Și cine plătește acum? Nenicu', normal!

— Vreți să spuneți că...

— Mă vezi dublu sau ce?! Nu-mi mai vorbi la plural, frate, că mă simt pe jumate mort. Chiar așa bătrân îți par?

Am dat din cap că nu. Doar că așa sunt eu, mai politici.

— Mai bine, zi sincer, tu tragi la măsea? Adică te mai protestezi din când în când?

— Ăăă, m-am bâlbăit pentru a doua oară. Am doar paisprezece ani. Și n-am băut niciodată mai mult de-o gură de șampanie când se schimbă anul.

— Cum?! Nu știi ce-i aia o bere? Ce învățați voi la școală?

— Tot felul! Doar că...

— Lasă fandoseala, zi drept, frate, n-ai chef să bem! Ce vrei?

— O... O cola.

Deși, dar asta n-am mai zis, că mă făceam de tot de cacao, nu mă omoram nici după chestii acidulate. Alți

prieteni de-ai mei, ca Mihai, se dădeau în vânt după sucuri de-astea. Eu, însă, cred că-s doar concentrat de chimicale. Și otrava, e știut, bine nu face.

— Stai, prietene, eu te credeam bărbat adevărat! Un Ursus, acolo, n-are ce să-ți strice. Ia de-aici, fac cînste.

Și mi-a întins o sticlă rece căreia-i desfăcuse deja capacul.

— Acuma, că nu prea am clienți, să stăm oleacă de vorbă!

Și-a ciocnît sticla lui de-a mea.

— Bem în același timp, da?

A tras pe gât o înghițitură. L-am urmat pe dată, nu voiam să-l văd că se-ncruntă; cu mușchii ăia tatuați sigur petrecea mult timp la sală. Iar eu nu prea știam de ce venisem acolo. Căh, ce scârboasă era! Cui îi plăcea amăreala asta? Ciudate gusturi mai au oamenii.

— Luca bazuka! zise după a doua înghițitură. Ha, ha, vezi ce le-am potrivit. Acuma, să-ți spun drept, mi-ai plăcut din prima. Ai așa o față care inspiră încredere. Parcă te-aș cunoaște de mult. Zi drept, ai fost pe la noi prin Bălți?

— Pe unde?!

— Prin Basarabia, pezevenghiule! O, dac-ai ști ce dor mi-e de casă. M-am săturat de viața asta. Măcar de-aș fi ajuns și eu mai departe, în Spania, în Italia... Că așa mă gândisem. O să merg acolo, o să găsesc de lucru și-o să-i mai ridic puțin pe-ai mei. Da' pentru asta-mi trebuiau marafeturi. Așa că-l știam pe Sașa, patronul de la Indigo, și-am zis să rămân vara asta pe-aci. Rău am făcut. Că mi-a fript inima Tatiana. Cică-i venită la studii și vrea să-și vadă de carte. După o vară fierbinte,

scuză-mă, că ești minor, da' parcă nu știi tu ce-i asta... Ei, auzi, după un august de foc, cică s-a săturat de ratați ca mine, nici nu mai vrea să dea pe-aici. Oh, Tatianușa mea, în loc să-mi țin eu bănuții pentru biletul de avion, i-am făcut praf cu tine. Că de, ți-a convenit să mergi cu fraierul de mine la mare. Iar acum, ce mă fac?

Și mai luă o înghițitură zdravănă.

Clienții de la masa din colț făcură semn și Serghei se ridică să le ducă nota. Schimbă trei vorbe cu ei, păreau prieteni: „Niet“ și „Harașo“ și „Vă aștept și mâne“. Cât a încheiat el socotelile, am golit trei sferturi de sticlă în ghiveci. N-aveam chef să intru-n necaz și mai rău. M-am ridicat apoi, ca și cum gata, aș fi terminat, și-am dat să merg spre ușă.

— Stai, Luca, încotro?! Baia-i în partea cealaltă, dacă asta cauți. De, partea neplăcută a berii asta e.

Am făcut cale-ntoarsă și m-am dus spre toaletă. Când am ajuns în dreptul bucătăriei, ușa era deschisă larg ca și ultima oară. Și jos, așa cum zisese Clara, pe un suport de lemn, se găsea vechitura aia de computer.

— Scuză-mă dacă te bat la cap, dar azi am așa ca un gol în piept. Trebuie să vorbesc cu cineva. Nu știu cum să mai fac cu Tatianușa. Ce nu-i place la mine?! Ce vină am eu că n-am putut să mă țin până la capăt de școală? Mi-a fost greu, Luca, așa să știi. Că la vârsta ta eu lucram deja-n brutărie. Acolo-n sat la mine. Când să mă mai duc la școală? Da' tu să nu faci așa, ai înțeles? Sper că înveți bine. Dacă mă uit o dată bine la tine știu că n-ai cum să fii un prost. Am sau nu dreptate?

Și-și pironi ochii albaștri, cu pupile largi, în bieții mei ochi. Abia dac-am rezistat o secundă, după care m-am uitat într-o parte.

— Te rușinezi, ai? Ce, parcă tu n-ai necazuri. Zi și mie cum e cu gagică aia de data trecută! Mai sunteți împreună, nu?

— Vorbești despre Dora! Păi, nu ți-am zis că-i sora mea? Ce gagică?

— Luca, pe mine nu mă duci tu de nas. Dacă fata aia ți-e soră, io-s președinte. Hai, dă-i drumul, că nu zic la nimeni. Are pe altul, nu? Sau i se pare că ești prea pișpirică. Sau...

Ca să trag de timp, am mai încercat o înghițitură. Ceva cald mi se răspândi în corp, nu mă simțeam grozav, voiam să o iau cât mai repede la sănătoasa. Mă rugam să mai apară un client, dar nici vorbă. Serghei mă fixa cu privirea sa cea mai prietenoasă. Oare să-i spun? Acum, dacă mă provocase, de ce să mai păstrez secretul?

— Dora nu mă place! Sunt cel mai neinteresant de pe lume și, în plus, am și coșuri. Când vreau să fac și eu o poantă, special pentru ea, nu râde. În ultima vreme mi-e tot mai greu să vorbesc dacă-i în preajmă. Iar asta-i o catastrofă, nu mai pot dormi noaptea, am coșmaruri. Of! Are o personalitate fenomenală.

Serghei începu să râdă.

— Zi mai departe, frate! Eram convins că tipa habar n-are ce vrea. Păi la cinșpe ani crezi că tot ce zboară se mănâncă. Vrei iubirea totală, aia, de Romeo și Julieta... Cum de nu-și dă seama ce băiat de nădejde ești tu? Așa și Tatianușa mea. Hai să te mai cinstesc cu o bere.

— Mulțumesc, încă n-am terminat-o pe prima. Știi, Dora cântă la pian. E plină de entuziasm, adică transmite așa, nu știu cum, bună dispoziție. Poate pentru că are ochii aceia albaștri...

— Ca Tatianușa! Sunt ochi minunați, nu-i așa? Din păcate, așa-și bat femeile joc de inima noastră. Vai, vai...

Și-aș fi putut jura că o lacrimă se ivise în colțul ochilor lui Serghei. O vreme tăcurăm amândoi. Prin fața treceau turiști, un grup de englezi se opri o clipă în fața terasei, neștiind dacă să intre sau nu. Dintr-un magazin de pantofi ieși binedispusă o fată mai mare, poate chiar studentă. Avea o rochie bleu, până un pic mai sus de genunchi. Își duse telefonul la ureche și, nu știu de ce, poate de la mișcarea mâinii, sau de la atmosfera aceea ca de film, mi-a venit o idee.

— Serghei, m-am pomenit zicând, ce faci cu vechitura aia de computer din bucătărie?

— Ce... ce... computer? Nu știu să am așa ceva. Nici aici și... nici acasă. Joci la cacealma, nu?

— Nici vorbă! Doar mă întrebam. Am văzut vechitura când m-am dus la toaletă. Mă gândeam că poate vrei să scapi de ea.

— Și eu cum de nu știu de obiectu' ăsta? Unde e? Arată-mi-l!

Și ne-am ridicat amândoi ca să mergem în spate.

— Ce computer vezi tu aici?! își roti Serghei mâna spre combina frigorifică, apoi către aragaz. Doar plite, cuptoare, de mi s-a urât de ele.

— Ala de jos, de el ziceam.

Și i-am arătat cutia calculatorului pe care scria – acum am văzut și eu limpede – Vlăsceanu.

— Păi ăla e ultimul lucru de care-ar mai avea nevoie cineva. Habar n-am de ce-l mai ține Vera pe-aici.

Și, după o clipă de gândire, adăugă:

— Știi ce, dacă vrei, poți să-l iei. Mă descurc eu cu ea. Zic c-am făcut curat și l-am dat la de-astea, la reciclabile. N-o să mă omoare. Oricum, mi-am scrântit de vreo două ori degetul de la picior în el. Astă-vară, când purtam sandale și, seara, după program, plecam cu Tatianușa. Oh, nu știu ce să mă fac. Dacă n-ai semăna tu așa tare cu frati-miu ăla micu', nu ți-aș zice eu toate astea...

Băiat bun Serghei! Mi-a dus singur computerul până la bicicletă, era greu rău. Noroc că aveam coșul pentru bagaje, altfel nu știu cum m-aș fi descurcat. Oricum, după ce i-am mulțumit de-o mie de ori și mi-am luat la revedere, am mers pe lângă ghidon cât a ținut pietonala. Când am ieșit spre bulevard, l-am sunat pe tata să văd dacă nu cumva era pe-aproape cu mașina. Am avut mare noroc, tocmai venea de la supermarket. A pus avariile cât să așez eu în portbagaj computerul și-a demarat în trombă. Mi-a zis că după nebunia cu mistreții, mai mulți părinți – ai Dorei și-ai lui Filip erau foarte supărați – aveau să vină luni la școală. Înceau să stabilească o întâlnire cu directorul. Vestе mare, nu?

Normal c-am intrat imediat pe Fugit când m-am văzut singur, în camera mea. Și-am aruncat bomba: „Avem computerul lui Vlăsceanu. Trebuie să-mi mulțumiți până la cer și-napoi. Ce părere ai, Dora?!” Apoi i-am lăsat să fiarbă-n suc propriu. Sigur își închipuiau că l-am furat, că m-am bătut din nou cu Serghei, că m-a urmărit poliția, poate chiar că sunt la închisoare.

Două ceasuri n-am mai dat pe grup și nici n-am mai răspuns la apeluri. Așteptam cu inima cât un purice mesajul Dorei. N-a venit.

Pe cine spionează Vlăsceanu. Elixirul vieții

Raul

După vizita părinților elevilor de-a opta la director, nu s-a mai auzit mare lucru. Lucrurile au revenit la normal, singura victorie e că Vader n-a mai dat note de patru. E drept că n-au trecut decât câteva zile de la întâlnire, cine știe ce-o să urmeze? Deocamdată, Reparabile Tempus mi-a dat din nou o misiune de mare răspundere: trebuie să flu cu ochii pe Vlăsceanu, mai ales că am clasa vizavi de laboratorul de chimie. E clar că de-acolo vrea ea să subtilizeze informații prețioase. Prof. nostru, Dunca, e o adevărată somitate. Deși ajuns la pensie, încă face tot felul de cercetări, care mai de care mai neconvenționale. Micuț de statură, cu părul alb, ochii negri, adânci și sprâncenele groase, își ține continuu mâinile ascunse în halatul alb. Mai mult ca sigur nu-i plac privirile curioase.

Profesorul Dunca și-a luat ore doar la două clase, iar restul timpului și-l petrece în cămăruța de lângă laborator. Nimeni nu știe ce proiect are acolo și nici cum arată încăperea misterioasă. Probabil se grăbește să-și încheie cercetările, deși e de neînțeles de ce-i convine așa de tare un biet laborator școlar. Poate are nevoie de liniște, poate-i plac copiii sau... Evrica! Te pomenești că a ajuns foarte aproape de-o mare descoperire. Asta mi-a

venit în cap pentru că de multe ori ne explica ceva, dar părea cu gândul în altă parte. Odată s-a oprit brusc, de parcă ar fi dezlegat cine știe ce mister, după care a dispărut pentru cincisprezece minute în bârlogul lui de cercetător, fără să ne spună ce s-a întâmplat.

Uneori, când terminam cursurile de astronomie seara, târziu, și treceam prin dreptul cămăruței de lângă laboratorul de chimie, lumina se strecura pe sub ușă, arătând că acolo cineva își continua cercetările până spre miezul nopții. Cum sunt curios din fire, într-o astfel de zi, ploioasă din cale-afară, m-am ascuns la baie până când colegii mei au plecat. N-o să iau primul autobuz care trece, mi-am zis, dar sigur ajung la al doilea. Și găsesc eu o scuză acasă pentru întârziere. Acum trebuia să văd cu ochii mei cu ce se ocupă Dunca. Când am ajuns la ușa laboratorului, am tras cu urechea. Dinăuntru se auzeau șoapte. Oare cu cine vorbea profesorul la acea oră? Să fie Vlăsceanu? Râsul inconfundabil al profei de germană a făcut să-mi înghețe sângele în vine. Părul mi s-a zburlit și-am șters-o ca urmărit de balauri.

Cum am ajuns acasă, m-am aruncat pe computer. Am început să caut numele Dunca. Am găsit Dunca chitarist, Dunca scriitor, Dunca baschetbalist, Dunca... STOP! Dunca tămăduitor. Pare să fie proful nostru! Deschid repede articolul și ce descopăr?! Dunca a călătorit în Tibet și declară că a fost învățat de călugării Shaolin secretele vieții și-ale morții. Astfel, iar asta e de-a dreptul incredibil, proful nostru a descoperit... elixirul vieții. Este o rețetă pe care doar el o cunoaște și, dacă vrei să încerci nemurirea, e cazul să-l contactezi la numărul... Primul gând care mi-a explodat în minte a

fost Vlăsceanu. Dacă devine veșnică? Dumnezeu! Dacă dă târcoale laboratorului ca să profite de descoperirile savantului Dunca?

Trebuia să le transmit tuturor ce-am descoperit! Știrea nu putea să aștepte până a doua zi! Am scris repede un mesaj: „Vader. Veșnică. Elixir.“

Vestea a făcut buuum în grup:

„Veșnică???“ a scris Luca.

„Măine la locul de întâlnire. Trebuie să ne explici!“ a propus Filip.

„Trebuie să facem ceva... E un coșmar!“ se impacientă Dora.

Ușa s-a deschis brusc și Clara a intrat ca o vijelie în camera mea:

— Ce-ai descoperit, Raul? Arată-mi!

— Citește cu ochii tăi. Se pare că Dunca deține elixirul vieții. Uite ce scrie aici. Pentru a ajunge să cumperi produsul magic (vitaminizat, detoxifiant, tonic, bacteriostatic, energizant etc...), trebuie să te înscrii cu peste trei ani înainte, iar sumele sunt exorbitante!

— Incredibil! „Modestul“ nostru profesor Dunca. Nu pot să cred!

— Îți dai seama? De aceea Vlăsceanu dă târcoale laboratorului. Vrea să șterpelească elixirul. Va fi veșnică, în timp ce noi vom deveni niște bătrânei frustrați.

Abia când am ajuns în punctul ăsta, am intrat amândoi în panică. Povestea asta era o nebunie. Noaptea, firește c-a urmat un nou coșmar marca Vlăsceanu. Se făcea că noi aparțineam frăției *Fugit Reparabile Tempus* și ne întâlneam la rondul pensionarilor în parc. Eram toți bătrâni ca pământul. Eu aveam o barbă albă, căci

întotdeauna mi-am dorit barbă, iar Clara o perucă cu cârlionți. Un șah amărât se dovedea ultima distracție care ne aducea laolaltă. În timpul ăsta, ați ghicit, Vlăsceanu, tânără și zveltă cum n-a fost niciodată, se dădea cu trocineta în jurul nostru. Nu i se părea nimic mai amuzant decât tabloul ăsta cu bătrânei, foștii ei elevi. Era prea târziu pentru noi. Ajunseserăm cu adevărat niște ratați, așa cum ne prezisese de-atâtea ori profa.

A doua zi ne-am întâlnit cu toții pe fugă la tuia, pentru a face un plan.

— Trebuie să vedem ce se află în camera secretă! Cum facem? Dunca este tot timpul în laborator, șopti Luca.

— Am un plan, le-am spus cu încredere.

Și le-am descris scenariul pe care-l gândisem pentru a ajunge în spațiul secret.

A doua zi, la prima oră, m-am dus la una dintre femeile de serviciu. Am ales-o pe doamna mai rotofeie, care întotdeauna se mișca mai încet de-a lungul coridoarelor.

— Puteți, vă rog, să deschideți laboratorul de chimie? i-am spus cu glas rugător. Mi-am uitat caietul de matematică în bancă și voi primi un 4 dacă nu-l am la prima oră.

— Hmmm... Dacă află domnul Dunca se înfurie groaznic. Mi-a interzis să las persoane străine să intre în laborator în absența lui.

— Aaaa... știu... nu vă faceți griji! Eu nu sunt o „persoană” în sensul în care afirmă domnia sa. Sunt doar un elev al școlii. Și, sincer, am cam dat de necaz!

Cu ultima propoziție am convins-o.

— Bine, dar repede, te rog!

Când ea mi-a deschis, în fine, laboratorul, Filip a strigat de la mijlocul holului:

— Veniți repede! Curge apa la etajul doi, la toaletă! Se va inunda!

Cu imaginea unui dezastru în minte, doamna a rupt-o la fugă spre capătul holului (suficient de încet pentru ceea ce aveam nevoie). M-am strecurat printre băncile reci, de ceramică, pline de stative cu substanțe. Apoi, surescitat, am pătruns în camera misterioasă. Înăuntru domnea un miros înțepător. Deși era întuneric, în câteva clipe ochii mi s-au acomodat și-am început să zăresc rafturile cu sticlute cu etichete scrise îngrijit. Deodată am auzit un zgomot în apropierea mea. Am încremenit. Am mișcat doar privirea spre locul cu pricina: trei șoricei, în cuști, începuseră să chițâie din cauza mea.

Pe masă – și asta a fost o adevărată surpriză –, printre hârtii, se afla o cutie rotundă, de plastic, pe care scria: Vlăsceanu. Am luat-o repede și-am strecurat-o în ghiozdan, după care am șters-o. Mă simțeam atât de bine! Vlăsceanu NU va fi veșnică. Am reușit să opresc dezastrul, nicicând nu va deveni mai tânără decât noi! Salvaserăm lumea și ne salvaserăm și pe noi!

Când a sunat de plecare, ne-am întâlnit cu toții în locul nostru secret, aceeași străveche tuia.

— Bravo, Raul, ideea ta a fost grozavă! a exclamat Filip. Nu-mi vine să cred c-am dus-o de nas pe doamna de serviciu.

— Și-acum avem elixirul, nu? se precipită Dora.

Ochii îi luceau într-un fel anume, Luca nu-și putea desprinde privirea de ea.

— Oare ce va face Vlăsceanu când va afla că nu mai are licoarea tinereții? continuă ea.

— Păi ce să facă? râse Clara. O să îmbătrânească precum mama Albei-ca-Zăpada. Până ajunge ce e ea cu adevărat, o Baba-Cloanța. Și încă una care spionează.

— N-ar fi mai bine să vedem ce conține această pomadă? propuse Luca.

— Unchiul meu e profesor la Facultatea de Chimie, sări Filip, o să fie o nimica toată pentru el să identifice componentele. În două, maxim trei zile, avem rezultatul. Îi spun că pot lua un 10 dacă vin cu lista ingredientelor! Sunt nepotul lui preferat, nu vă faceți griji!

Ideea era grozavă! I-am dat lui Filip cutia, dar numai după ce am dezlipit cu grijă eticheta cu numele Vlăsceanu. În zilele următoare am ocolit-o mereu pe doamna de la curățenie. Iar la ora de chimie am stat cu privirea numai în caiet, nu cumva să-și dea seama Dunca de ceva.

După trei zile, Filip a dat adunarea. La prima oră. Mi-am dat seama imediat că i se înecaseră corăbiile. Fără să scoată un cuvânt, ne-a întins o foaie pe care scria: unt de shea, ulei de migdale, de sămburi de struguri și de caise. Concluzie: este o cremă de protecție pentru frig și vânt.

Am rămas fără grai. Unde am greșit? Sau Dunca este un escroc atât de mare, încât vinde banala cremă de vânt în loc de un elixir mult dorit? Tot Filip, însă, ne-a trezit din uluirea în care ne aflam.

— Am căutat și eu, dragă Raul, pe Internet despre Dunca. Tămăduitorul Dunca, un escroc de mare clasă, nu e nicidecum proful nostru. Dacă ai fi scris pe Google „profesorul“ Dunca, ai fi găsit adevărul. El cercetează

dendritele neuronale pentru a vedea creierul șoarecelui în timpul procesului gândirii. Este un experiment unic prin care încearcă să „umanizeze” șoarecii.

Am rămas cu gura căscată. Simțeam ochii tuturor îndreptați spre mine. Acum, într-adevăr, mi se părea atât de absurd tot ce fabulasem despre elixirul vieții. Dar când te simți pradă, sinapsele funcționează altfel! Teama lucrase în locul creierului meu.

— Asta chiar este o veste bună, am zis. Nu vedeți ce șansă mare avem? Dacă domnul Dunca reușește, putem să o umanizăm pe Vlăsceanu!

Cu toții am izbucnit în râs. Dar cine știe ce ne rezervă viitorul?

Un fel de vis.
Din care nu se înțelege decât...

Filip

Cum începuserăm să avem tot felul de suspiciuni legat de ce se petrecea după program în școală, în ziua aceea am decis să rămânem eu și Clara până seara acolo. Ne-am asigurat că se poate deschide geamul toaletei de la parter și că putem trece prin el dacă dăm de necaz.

Trebuia să-i putem pune punct fazei cu Vlăsceanu. Era o amenințare pentru noi toți și un pericol pentru umanitate. Cu siguranță voia să predea țara noastră unei puteri străine și să ne folosească pe noi pe post de cobai de laborator. Degeaba o reclamaseră părinții, că nu obținuseră mai nimic. Poate doar dispreț, că de-atunci se uită la noi ca prin sticlă. Și ne predă încontinuu verbe și articole.

Mergeam pe coridoarele școlii când, deodată, am auzit niște zgomote de mingi venind din sala de sport. Tiptil, ne-am îndreptat către cele două uși mari ale sălii și-am deschis una dintre ele cât de încet posibil. Spre marea noastră uimire, înăuntru era Serghei care se antrena pentru un meci de baschet la care urma să joace.

— Hei, ce faceți voi aici? ne întrebă Serghei.

— Aăă... noi doar... um...

Ne-am fâstâcit teribil.

— Am făcut pregătire la mate cu domnul Dima timp de-o oră, îi răspunse Clara. Eu și cu Filip aveam nelămuriri față de un exercițiu din clasă, așa că am stat să ni-l explice. Acum urmează să ne strângem ghiozdanele și să plecăm.

— Aha, OK! Luca, adu, te rog, mingea.

Poftim?! Care Luca? Prietenul nostru era acolo și se purta de parcă nu ne-ar fi văzut niciodată. În plus, se dovedea amic la cataramă cu barmanul din Indigo. Nici n-a catadicsit să se întoarcă spre noi. Noroc că aveam o cu totul altă treabă.

— Doamne, Filip, ce te-ai blocat, parc-ai fi un fraier timid, a zis Clara. M-ai făcut să râd.

Oare chiar o înveselisem? Sau îmi zicea lucrurile astea doar ca să se afle-n treabă? Vreo doi fluturi, că asta trebuiau să fie, mai că au început să-mi zburde prin stomac. Dar cum treaba era serioasă – și periculoasă –, nu aveam timp de ei.

Am ajuns în fața ușii laboratorului de chimie. Înăuntru era cam întuneric, gemulețul ușii lucea negru. Nu puteai să vezi nimic. Chiar dacă nu părea locul cel mai potrivit, m-am decis să-i spun Clarei ce simt.

— Clara, eu... ăăă... demult am vrut să... ăăm... să-ți spun că...

Se uita la mine cu ochii mari și cu zâmbetul ei obișnuit pe buze.

— Ce, Filip?

— ăăă... Că am o pasiune prea mare pentru...

— Pentru ce?!...

— Pentru electronice vechi! Știi, mi-aș cumpăra orice, mi-aș face muzeu casa. Caut mereu pe eBay, pe

Okazii vechituri de care n-are nimeni nevoie. Nu pricep nici eu de unde s-a ivit preocuparea asta.

— Mulțumesc, Filip, pentru mărturisire. Dar toți prietenii tăi știu de hobby-ul ăsta. Ce-ți veni?!

Și-și strânse fruntea a mirare.

Un zgomot de borcan spart s-a auzit deodată din laborator. Ne-am speriat amândoi, mi-am simțit pielea de găină.

— Ea este... mai mult ca sigur! șopti Clara.

După câteva minute, un sunet de parchet zgâriat ieși din încăpere. Ne-am uitat încet pe gemulețul ușii și-am văzut cum cineva muta raftul cu pahare. În spațele raftului se găsea o ușă extrem de mică. Acel cineva se strecură pe-acolo. N-am mai stat pe gânduri, ne-am decis să-l urmărim. Am intrat în laborator și-am văzut un pasaj secret. Oare unde ducea? Asta urma să aflăm.

— Eu intru prima.

— Ești sigură?

— Da. Vreau să terminăm odată cu bazaconiile astea, o prindem și-o dăm pe mâna poliției.

— Cum zici tu...

Clara își scoase lanterna de buzunar și strecură capul prin tunelul secret.

— Doamne, ce îngust este, mă și mir că poate cineva să încapă pe-aici.

După câteva secunde, Clara scoase un țipăt asurzitor. Sângele îmi îngheță în vine. O mână o apucă de cap și-o trase mai adânc în tunel.

— Hahahahaha, te-am prins, șobolan mic ce ești! Să vezi ce-ți fac! Hahaha!

Vocea suna exact ca a lui Vlăsceanu. Clara dispăru în bezna tunelului secret, tot mai mult, tot mai tare. Am apucat-o cu toate puterile. Și-am tras-o spre mine până când m-am pomenit cu ea în brațe. Și, când voiam să-i mai spun ceva esențial, m-am trezit strigând:

— Clara! Clara!

Nu-mi venea să cred că totul fusese o aiureală și că noi, cei din Reparabile, ne aflam, de fapt, în siguranță. Cât despre Vlăsceanu, aveam să mergem chiar noi la director – da, asta trebuia făcut –, ca să spunem tot ce s-a petrecut în lunile astea. Altfel n-o să scăpăm nicio dată. În ce-o privește pe Clara, de ce nu mi-o pot scoate din cap? Atâta-mi trebuie acum, să mai fac o pasiune inexplicabilă. Când am atâtea teme și mai urmează și-un examen.

Vizita la director. Indigo și misterele lui

Dora

— Bate tu la ușă! i-am zis lui Raul.

Inima-mi bubuia ca un picamer, dar nu mai puteam da înapoi. În ciuda consecințelor, aveam să spunem, în sfârșit, cu ce se ocupa Vlăsceanu. Până să luăm hotărârea, ne sfătuiserăm în două rânduri, o dată la tui și-apoi în bibliotecă. Filip a avut ideea să trecem pe-o foaie punctele principale:

- Vader nu e profesoară, ci spion KGB.
- Ținta ei din școală e profesorul Dunca.
- Folosește biblioteca pentru a trimite de-acolo mesaje (încă nu știm cum și cui).
- Are legături cu un grup suspect de ruși (îți dai seama după tatuaje), care se adună-n Indigo.
- E expertă la tir, se antrenează printre mistreți.
- Se deghizează incredibil, inclusiv în clovni.
- Poate să dispară, probabil că deține secretul teleportării (aici a pus un emoticon, ca să pricepem că-i glumă).
- Și-a propus să distrugă clasa a opta; dovadă: mistreții, filmul horror, catalogul etc.
- Urăște toți copiii, dar mai ales pe Dora.

Concluzie: Vader trebuie să plece din școală.

Quod erat demonstrandum!

Reparabile Tempus

Acum, că le aveam pe toate înșiruite, urma să și detaliez ce descoperiserăm în cele peste două luni de la începerea anului. Doar să nu ne dea directorul afară! Raul a tras aer în piept și-a ciocănit cu sfială. Degeaba. N-a răsunat niciun răspuns dinăuntru. Cioc, cioc, a repetat mai ferm.

— Intră! s-a auzit glasul directorului.

Cum încă șchiopătam și voiam să-l impresionăm de la-nceput, am intrat eu prima. În plus, pianul îmi ofereea mereu un avantaj când era vorba de-un profesor de muzică.

— Vino, Dora! mi-a făcut semn directorul. Ce-i cu voi? S-a-ntâmpnat ceva în clasă?

Ne privea cu surprindere prin ochelarii rotunzi. Măcar era în toane bune, se vedea de la o poștă asta. Ne-am înșirat toți cinci în fața vitrinei unde ținea tot felul de diplome, inclusiv unele de-ale mele, din anii mai mici.

— Nu, nu vă faceți griji. Nu despre vreun incident e vorba. Adică nu s-a spart nimic, nu s-a bătut nimeni.

— Perfect, zâmbi directorul. Hai, curaj, ce vă aduce la mine?

— E mai delicat, interveni Clara. Adică... s-ar putea să nu vă placă. Ăăă...

— Mai repede, vă rog, că am o ședință. Vreți să propuneți un proiect, ceva...?

— Nu! sări Filip.

— De fapt, da! interveni Luca. Vrem să vă facem o propunere. E ceva de viață și de moarte. Adică deosebit de important. Ca să ne putem da examenele...

— Ce examene? Despre ce vorbiți? Testele Cambridge, cumva?! Vreți adevărîțe?

— Nu, domnule director, am intervenit eu.

Trebuia să limpezesc lucrurile. Se vedea că omul nu mai avea multă răbdare.

— Suntem obligați să vă propunem ceva legat de doamna profesoară... Vlăsceanu.

— Nu se poate! se înveseli directorul. Abia am primit cererea, acum zece minute, și-ați aflat deja? Cum e posibil?

— Ce să aflăm? ne-am repezit toți într-un glas.

— Cum ce? Că doamna Vera Vlăsceanu nu mai predă la noi. După plângerile repetate ale părinților, am fost nevoiți să luăm măsuri. I-am dat un preaviz, timp în care am căutat alt profesor pentru germană. Un domn cu doctorat la Heidelberg, o să vedeți, va fi un câștig pentru liceul nostru...

— Vreți să spuneți că doamna Vlăsceanu pleacă?! îl întrerupse Filip. Asta da veste. Înmărmuritoare.

— Să nu-mi ziceți că vă pare rău?

— Nu, nici vorbă, doar că... se bâlbâi Clara. Știți... biblioteca...

— Din păcate, nu și-a făcut nici acolo treaba. În două luni, putea să inventarieze măcar un sfert din cărțile acelea. Săptămâna viitoare începem, în fine, recondiționarea locului și aveam nevoie de o situație limpede a titlurilor. Din ce-am văzut, n-a deschis decât o cutie. Dacă mai continuam cu ea, nu aflam nici într-un deceniu ce volume trebuie date la casat. Aveți nevoie, dragii mei, de-un loc potrivit pentru studiu. Vrem să facem și-o mică sală de

lectură. Proiectul arhitectului arată minunat. În trei luni, vom deschide oficial spațiul.

— Sunt cărți... în rusă? riscă Luca. Mă pasionează limba asta.

Directorul zâmbi. Normal că erau, niște vechituri staliniste, moștenite de la comuniști. Trebuiau să scape de cele mai multe dintre ele.

— Vom păstra dicționarele. Și volumele cu adevărat utile. Dacă mai sunt elevi dornici să se instruiască în culturile slave, să găsească și la noi puțin ajutor. De altfel, voi sunteți toți cu germană, nu?

— Da! am răspuns aproape în același timp.

— Profesoara Vlăsceanu avea, pe lângă germană, studii de... rusă. Din câte scrie în cererea de demisie, pleacă la o slujbă mai bună. Se angajează, zice ea, la ambasada Rusiei.

— Poftim? am făcut eu ochii cât cepele. Ce să facă acolo?!

— Secretariat. Poate traduceri. Dumnezeu știe. De-aia vă spunem mereu să vă perfecționați la limbi străine. Vă puteți găsi slujbe mult mai ușor. Ușile se deschid altfel...

Și-a mai continuat așa încă vreo cinci minute, despre cât de bine e să înveți și doar să înveți, până a sunat soneria. Ne-am cerut scuze de deranj și-am spus la revedere. Adică nu mai voiam nimic de la el?! Firește că nu, am răspuns fiecare-n gând, că doar primiserăm cea mai grozavă veste *ever*. Vlăsceanu... plecase! Vader nu ne mai dădea prin mașina de tocat ca să ne întindă apoi pe pâine. Nu ne mai arunca în cușca tigrilor și-a mistreților. N-o mai urmărea pe Dora. Nu-l mai spiona

pe Dunca... Dar atunci pe cine?!... Nu ne mai abandona, în miez de noapte, în centrul orașului, la cheremul tuturor obsedaților. Vader, dragii noștri, se ducea cu toiag și desagă tocmai la ambasada... Rusiei.

Am scos un strigăt de bucurie imediat ce-am ajuns în curtea școlii. Cei de-a opta aveau sport și nu chiuliserăm niciodată, așa că avea să ni se ierte absența asta. Clara se descurca ea cumva, la fel și Raul. Acum trebuia să stăm urgent de vorbă, aveam de clarificat lucruri, nu glumă. Pistele noastre, eram convinși, urmau să se dărâme precum cărțile de joc. Și câtă dreptate aveam! La tuia, după jumate de ceas de deliberări, am stabilit următoarele lucruri:

- Vader nu-l spiona pe Dunca, altfel n-ar fi plecat! Înseamnă că... nu era spioană?!
- Vader nu trimitea mesaje din bibliotecă. Fusesse însărcinată cu inventarul cărților. Uf!
- Vader nu mai putea nenoroci clasa a opta, fiindcă plecase din școală. Uraaa!
- Vader ura copiii, firește, mai ales pe Dora. Ce bine că n-aveam s-o mai vedem vreodată!

După ce-am întors lucrurile pe toate fețele, am mai clarificat cel puțin două puncte. Vă amintiți că desenele din mapa lui Vlăsceanu, cea capturată de Raul, erau asemănătoare sau chiar identice – cel puțin unele – cu cele din cartea pe care scria KGB? Ei bine, am dat căutare pe Google și-am descoperit că erau semne preferate în tatuaje. Mai mult, cele câteva combinații de simboluri pe care le pozase Raul (încă nu îndrăznise să aducă mapa la școală) erau cuvinte simple în rusă: bun, drept, frumos etc.

Tot eșafodajul nostru anterior începuse să se clatine. Mare noroc am avut că nu ne-am desfășurat în fața directorului. Ne-ar fi scăzut notele la purtare mai mult ca sigur. Că doar intraserăm fără permisiune în atâtea locuri, de la secretariat la cămăruța lui Dunca. Doar în computerul lui Vlăsceanu nu reușiserăm să pătrundem. Luca nu era cel mai în măsură să facă treaba asta; aveam pe cineva mult mai priceput între noi, așa c-am decis să plecăm cu toții, imediat ce sună, spre casa lui. Noroc că n-a trebuit să traversăm orașul, stătea destul de aproape. Ne-a deschis tatăl lui, care venise mai devreme acasă pentru a rezolva niște acte contabile.

Filip, mare amator de vechituri electronice, v-aduceți aminte, a intrat ca-n brânză în carcasa aia antediluviană. N-avea nici măcar parole de securitate... Deci nu era vorba, am tras imediat concluzia, de abordarea unui spion. Documentele erau complet neinteresante, cursuri de învățare a limbii ruse, jocuri de tipul Solitaire și Tetris, câteva poze la rezoluție proastă, mai toate cu brațe tatuate, niște muzică, niște teste auto. Și cât de convinși fuseserăm că-n vechitura aia aveam să găsim cel puțin câteva secrete colosale! Normal că ni s-a făcut rușine. Pe de-o parte eram bucuroși că Vader nu mai avea cum să ne terorizeze, pe de alta ne dezamăgeau înzestrările noastre detectivistice.

— Totuși, ce era cu acele alea din Indigo? Și cu dispariția lui Vlăsceanu? zise Clara, după ce-am băut toți un pahar de limonadă.

— Nu ne rămâne decât să mergem să întrebăm, spuse Luca. Abia aștept să-l revăd pe Serghei.

Cum n-aveam toți biciclete, am decis să o luăm pe jos până la prima stație de autobuz. 452 avea capăt la Unirii, dar trecea pe lângă Universitate. Am ajuns destul de repede, încă nu începuse traficul de seară. Din fericire, ziua era strălucitoare, ca mai toate zilele din toamna aceasta. În afară de Raul, trecuserăm cu toții pe la Indigo, așa că nu se putea să ne mai rătăcim pe străduțe. Îmi era puțin teamă de ce-o să găsim acolo; totuși, dacă Vlăsceanu era spion?

— Hei, Luca, ce bine că te văd! strigă Serghei imediat ce dădu ochii cu noi. Văd că ți-ai adus și gagică! Dacă iubești cum mi-ai zis mie, n-are cum să nu se dea pe brazdă.

Luca s-a făcut roșu ca sfecla, i s-au înmuiat picioarele, altfel de ce să se așeze pe un scaun? Iar mie mi-a crescut pulsul. Vreun minut, cât a pregătit Serghei un cappuccino, nu mi-am putut desprinde ochii de podea. Apoi am tras tare aer în piept, nu despre mine și Luca era vorba acum, veniserăm acolo pentru lucruri mai importante.

— Serghei! se auzi tocmai atunci un glas cunoscut. Adu-mi odată acele alea! Urgent!

Primul impuls a fost s-o luăm la sănătoasa, cel puțin noi, cei de-a opta. Vocea aia ne urmărise atâta vreme, ne terorizase, iar acum se-auzea răspicat până și-n Indigo? Ce nebunie mai era și asta? Nevoia de răspunsuri a fost totuși mai mare decât spaima, așa c-am rămas pe loc. Serghei se precipită spre bucătărie, unde clincheti ceva, răsturnă niște apă-n chiuvetă, ca apoi să deschidă ușa din stânga culoarului ce ducea la toaletă. Prin deschizătura aceea am văzut un lucru care pur și simplu ne-a

amuțit. Un bărbat dezbrăcat până la brâu tocmai se lăsa martirizat de Vader a noastră. Pe brațul acestuia începea să se ghidească un desen gri, cu trandafiri, și-un început de caractere chirilice. Cea care se ocupa de toate astea, cu măiestrie, era, ați ghicit, fosta noastră profesoară.

De groază c-ar putea să mă zărească, am făcut un prim pas înapoi. Ceilalți, ca la un semn, m-au urmat și, în câteva secunde, am ajuns în stradă. Cum nu puteam să alerg, că nu trebuia să-mi forțez ligamentele, am intrat vizavi, în Cărturești. Cât de bine și frumos era acolo, printre cărți! Deodată ne-am simțit în siguranță. Ne-am dus la ultimul etaj, la cafenea, și ne-am așezat. Și-acolo, cu gândurile încă învârtindu-ni-se în cap, am început să râdem. Întâi abia auzit, ca să sfârșim în hohote. Reparabile Tempus își făcuse bine treaba. Vader nu era nicidecum spioană, ci doar își completa veniturile, la Indigo, făcând tatuaje. Probabil prefera să lucreze cu ruși, de-aici și simbolurile pe care le căuta prin cărțile din biblioteca liceului nostru. Își mai îmbogățea vocabularul, făcea și ea conversație cu niște nativi. Slavă cerului că limba asta, rusă, o smulsese până la urmă din școala noastră.

— Dar tirul?! De tir ați uitat? întrebă Raul când toate păreau nespuse de clare. De ce-ar avea un hobby ca ăsta?!

— Și KGB-ul? Ce era cu cartea aia? adăugă Filip. Dacă, totuși, lucrurile sunt mult mai complicate decât în scenariile noastre?

Am izbucnit iarăși în râs. Fugit Reparabile Tempus avea să le rezolve până la urmă pe toate. Deocamdată își încheiase cea dintâi misiune: eliminarea lui Vader din viețile noastre. Speram că pentru totdeauna.

Epilog. Cine-i în comisie?!

Clara

Au trecut șapte luni de când am scăpat de Vlăsceanu și examenul ne dă mari bătaii de cap. Și niscaiva palpitații. Cel puțin Dorei, lui Filip și lui Luca, adică celor trei dintr-a opta. Pe mine nu mă așteaptă nimic interesant. Termin curând clasa a noua, iar vara ce urmează nu va mai fi la fel de entuziastă precum cea anterioară. Habar n-am ce-o să fac, probabil c-o să convoc compulsiv Reparabile Tempus. Sau măcar pe Filip, în ultima vreme n-am mai apucat să stăm deloc de vorbă.

Raul va trece-n clasa a opta, așa că n-o să-i fie prea ușor. Parcă-l văd făcând zeci de probleme la mate. Și citind șabloane de-alea de care ai nevoie la examenul de română. Doamne, ce plictiseală! Totuși, până la evaluarea lui Raul, îi avem pe Luca, Filip și Dora, care-s străvezii de emoție. Tot ce auzi de la ei e: „Trebuie să învăț continuu până LA EXAMEN!“, sau „Doamne, ce bătaie iau dacă nu fac bine LA EXAMEN!“, sau „Dacă iau note mici LA EXAMEN o s-ajung să dorm pe preș.“ Sinceră să fiu, nu știu de ce-i examenul așa un hău întunecat. Toți vorbesc despre el de parc-ar duce-n iad, când de fapt e doar o testare ca multe altele. Să nu mai zic că Filip, Luca și Dora își fac degeaba griji, căci au medii

mari de tot. Dacă iau ei toate emoțiile asupra lor, ce le mai rămâne celorlalți?

Când am dat eu examenul la română, stăteam în spatele unui băiat de două ori mai înalt ca mine. Avea freză hipsterească, era îmbrăcat bine și-avea șireturile de la adidașii de firmă legate impecabil. Ai fi zis că-i unu' din ăia antrenați, de prin școlile private. Da' de unde? Când a primit foaia de examen, nici numele n-a știut să și-l scrie corect. Zicea că-l cheamă cumva, dar pe CI scria altceva. Oare ce-i venise ăstuia-n cap de dimineată?! Mai mult ca sigur ceva de genul: „OK, azi la 12:30 trebuie să ies cu una, apoi mă duc la tuns. La 15:45 mă văd cu alta-n parc. Mă plimb cu ea o oră, după care dau o raită-n mall, să mă văd cu băieții. Dacă mai am timp, poate mai ies cu una. Și-mi iau neapărat gel de păr. Of, ce mă încurcă afurisitul ăsta de examen pe care-s obligat să-l dau tocmai acum. La ce-mi trebuie?!“

Drept să vă spun, la română a fost cum a fost, dar la matematică am avut și eu niște emoții... Credeam că încep să vomit doar formule și prisme dacă nu dau examenul mai repede. Nu recomand nimănui să se panicheze așa de tare. La mate ori știi și rezolvi foarte bine, ori nu știi și tot te descurci. Problemele sunt aceleași, tot ce ai de făcut este să te bazezi pe memorie. Cu toate astea, eu tot nu înțeleg logica examenului. Adică nu e ca și cum te va opri vreodată cineva pe stradă ca să te întrebe dacă ai cumva să-i schimbi 10 lei cu două hârtii din jumătatea valorii acordate. Sunt sigură că dac-ar veni un hoț să te jefuiască, nu ți-ar spune: „Dacă-mi zici un sinonim pentru *sicriu*, te las în pace.“ Bineînțeles că-ți va fi de folos să știi să-i răspunzi, dar, să fim serioși,

viața nimănui nu depinde de propozițiile subordonate complete directe și nici de volumul piramidei hexagonale.

Totuși, mai e ceva ce nu pot înțelege. De ce cred copiii că vor fi pedepsiți dacă iau note mici la examen? Sau, și mai rău, de ce-s convinși că vor fi dați afară din casă sau că vor fi puși să doarmă pe hol, pe preș? De ce-s siguri că, după afișarea rezultatelor, părinții le vor spune: „După note și răsplată! Acum hai la Ikea să-ți alegi un preș pe care să dormi tot restul verii!“ Mi-l și inchipui pe Luca, ghemuit în fața intrării, cu tableta în mână, uitându-se la seriale. Sună foarte plauzibil, nu?

— Examenul este de-o mie de ori mai ușor decât aventura noastră cu Vader! mi-am încurajat prietenii, când i-am însoțit la prima probă.

— Sigur o să ne dea genul epic! Țsta nu s-a mai dat de trei ani! a zis Luca.

Își rosese unghiile până în carne.

— Sau poate o doină! Literatura populară e parte din ființa noastră, ați uitat? zâmbi Dora. Ce-aș mai interpreta-o la pian!

Înainte să intre în sală, i-am luat pe toți în brațe și le-am urat succes. Imediat după ora unu, Fugit, grupul nostru de WhatsApp, a început să bubuie, se descurcaseră toți, primiseră genul dramatic, noroc că prin ianuarie am fost la teatru împreună.

A doua zi n-am putut să-i însoțesc la examenul de matematică, pentru că nu începuse vacanța, mediile încă nu ni se încheiaseră, deci mai aveam nevoie de note. O scosese și-acolo la capăt, am aflat tot din mesaje. Orele astea sunt atât de tensionate, încât nici la telefon nu

mai răspund. Cum noi dăm și germană, nu ca mai toți absolvenții de-a opta care-au scăpat deja de griji, toată nebunia durează patru zile.

Joi, când a venit proba de limbă, i-am condus din nou la școală. Cursurile se mutaseră după-amiază, nu se putea să bruiem examenele. Toți trei erau atât de pieriți, încât mi-am spart capul să găsesc o glumă.

— Cine știe cum afli câți dinți are-un purice?

— ?

— Îl iei ușor de ceafă, îl întorci cu burtica-n sus, îl gâdili și puricele o să-nceapă să râdă. Iar tu îi numeri repede dinții.

N-a răs nimeni. Vă dați seama că n-am putut să-i las singuri și m-am strecurat cu ei în școală. Nu voiam decât să-i conduc până la sălile-n care erau repartizați, ca să le mai dau un strop de energie. I-am mai îmbrățișat încă o dată și i-am asigurat că va fi o nimica toată și testarea asta. Să fie curajoși, căci după-amiază aveau să fie cei mai liberi și mai fericiți oameni din lume.

Înainte să părăsesc școala, m-am oprit o clipă la toaletă. Nu m-am mai dus la cea a elevilor, ar fi fost riscant pentru mine să fiu prinsă pe holuri, așa c-am intrat la profesori. Lângă cancelarie. Nu era nimeni, prin urmare am scăpat repede. Am ieșit și, când s-o iau spre capătul coridorului, am auzit prin ușa întredeschisă glasul secretarei:

— Vlăsceanu? Ce știți, a ajuns? Nu putem deschide subiectele până nu-i toată comisia.

Vă dați seama c-am paralizat. Ce Vlăsceanu?! Vader din nou?! A venit să-și ducă opera de distrugere până la capăt? Nu era posibil... Nu! Inima-mi spârgea pieptul,

uimirea, indignarea și, de ce să nu recunosc, și frica îmi provocau adevărate palpitații. Dacă secretara n-ar fi reluat tocmai atunci întrebarea, nu știu ce mi s-ar fi putut întâmpla.

— Văseanu?! Domnul Văseanu a ajuns?

Când Dora, Luca și Filip au terminat examenul, fericiți că scăpaseră de cel mai greu an al vieții lor, m-am gândit să le zic ce-auzisem de dimineată. E drept că m-am rezumat doar la prima parte:

— Vlăsceanu e în comisie!

Quod erat demonstrandum!

Reparabile Tempus

PS.

Robert Ersten a apărut la cursul de scriere creativă ținut de Ioana Nicolaie la Școala Germană Hermann Oberth. Elisa Merca, Andrei Droc, Cristian Mitrea, Catinca Nistor, Sara Zapodeanu, Matei Mustea, David Stavila și Gabriel Cărtărescu au ajutat la precizarea lui.

Cuprins

Un pic despre Clara. Pe cușca leilor	18
Examenofobia. Ghid de supraviețuire	22
Pedepsele lui Vlăsceanu. Un desen	26
Cu Vlăsceanu la zoo. Înghețata	29
Unicul Vlăsceanu. Planuri de bătaie	33
Șobolanii de bibliotecă. Mistere nedezlegate	37
Cum obținem cheia? Indignarea lui Bozbici	42
O întâlnire secretă. Puțină expectativă	45
Markerul și ochelarii. Râsul lui Vlăsceanu	50
Un test la mate. Misterul glugilor	54
O plimbare prin centru. Surpriza	60
O altercație. Rusul în acțiune	65
Vechituri preferate. Sau de unde sare iepurele	69
Misterele bibliotecii. O cutie surprinzătoare	74
Foculețe cu ruși. Să vezi și să nu crezi	80
O umbrelă neașteptată. Mapa misterioasă	85

Dulapul și melcul. Teroarea la vârste mici	91
Disparațiile. Alte mistere	98
Frații. O paranteză	102
O ieșire de groază. Horror pe Magheru	106
Din nou la Indigo. Pericole neașteptate	113
Ce-are Vlăsceanu cu chimia? Un mister.	118
Sfarmă-Oase. Ștafeta cu fractură	123
Concertul Dorei. Clovnul nu se lasă	129
Pagini cu semne ciudate. Alte ciudățenii	135
Cu mistreții nu te pui. Poligonul de tir.	141
Pasiunile lui Serghei. Tatianușa	151
Pe cine spionează Vlăsceanu. Elixirul vieții.	158
Un fel de vis. Din care nu se înțelege decât... . . .	165
Vizita la director. Indigo și misterele lui	169
Epilog. Cine-i în comisie?!	177

